

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

160
Margareta eller:

Kvinnan af Folket

Svenskt Original

Pris: 75 öre

GÖTEBORG
JOHN KJELLMANS FÖRLAG

Gargarclo

König von S. Tolbet

Svenskt Original

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

Margareta

eller

Kvinnan af Folket.

Svenskt original.

GÖTEBORG.
JOHN KJELLMANS FÖRLAG.

GÖTEBORG.
JOHN KJELLMANS BOKTRYCKERI.
1896.

FORSTA KAPITLET.

Vid Venerns strand.

Det var tidigt en morgon år 18.. Solen höjde sig sakta ur sin purpurbädd samt dansade glad och yster på Venerns bölja. Träd och blommor stodo i sin härligaste fägring. Foglarna kvittrade; lärkan svingade sig med fördubblad ifver mot skyn, och djupt i skogen lät göken höra sin välkända melodi, i det han förkunnade, att det var vår i naturen och vår i människornas hjertan.

På stranden midt emot Venersborg låg ett litet, täckt sommarställe, kalladt Hjortens villa. Egaren till denna villa hade förut varit källarmästare i staden, men hade för ett par år tillbaka nedlagt rörelsen, lätit uppbygga denna villa och bosatt sig der. Källarmästartiteln var redan för längesedan bortlagd, han kallades numera allmänt för patron Hjort. Det är ännu ganska tidigt på morgonen, och tornuret i staden slog fem; det tycktes, som om alla villans innevägnare lågo försänkta i djup slummer, då glasdörrarne till verandan plötsligen öppnades, och en lång, smärt flicka trädde långsamt ut. Hon blickade hänryckt på den förtjusande tafeln, som utbredde sig framför hennes ögon, i hvilka lågo en ren och glad barnaskuld, parad med ett djupt allvar. I det samma gungade en liten farkost fram ur den höga vassen och krusade lätt sjöns klara spegel. I båten satt en ung, ljuslockig gosse, klädd i

blå sommarkläder. Han tycktes vara så ifrigt sysselsatt med sin båt, att han ej hörde sitt namn ropas. "Willie, Willie!" ljöd det från stranden. Willie såg nu åt det håll, hvarifrån ljudet kom, men kunde ej upptäcka någon mensklig varelse.

— Kära Willie, är du blind i dag, eftersom du icke ser mig? — sade rösten skrattande.

Willie reste sig upp i båten och blickade mot verandan.

— Ha, mamsell Margareta! — utropade han och lyfte på hatten, — vill mamsell följa mig ut på det klara? — frågade han gladt.

-- Det vill jag visst, Willie lille! Jag skall strax komma.

Hon försvann bortom glasdörrarne, och några ögonblick senare stod hon vid stranden, klädd i en ljus klädning, hvilken föll i rika veck kring hennes smärta lif, en blå sjal var kastad öfver hennes axlar, och en lätt halmhatt betäckte hennes "gyllene" lockar samt beskuggade den höga, hvita pannan. I handen höll hon en fint arbetad zittra, hvilken pryddes med ett blått fladdrande sidenband. Willie lade nu till med båten vid stranden, och Margareta hoppade lätt som en vårvind ned i den.

— Hvad gör Jenny i dag, som ej är med här? — frågade Margareta, under det hon satte sig.

— Åh! -- sade Willie leende, — den lilla sjusofversk . . .

— mera hann han icke säga, ty i detsamma ropade en frisk och glad stämma: — får jag följa med?

— Se der är hon ju! — utropade Margareta och Willie på en gång, under det den senare lade till med båten vid stranden, der Jenny väntade.

Den lilla flickan, som var tvillingssyster med Willie, liknade en lefvande rosenknopp, der hon stod på stranden, och nickade mot de kommande; kring de ljusa lockarne, hvilka fladdrade för morgonvinden, hade hon virat en krans af violblommor, och i groparne på hennes rosiga kinder log den skälmaktige skalken.

— Min lilla hjertevän, — sade Margareta suckande, under det hon mottog den lilla flickan i sin famn och satte henne bredvid sig i båten.

Willie och Jenny voro barn till trädgårdsmästaren, som skötte trädgården åt Margaretas fader.

De båda älskliga barnen voro Margaretas dagliga sällskap, hennes bästa vänner.

— Ack, hvad det är roligt att vara ute så här tidigt på morgonen! — utropade Margareta, under det hon lät sina blickar sväfva omkring de grönskande stränderna.

— Ack, ja! det är så vackert, så vackert, — hviskade Jenny och lutade sitt ljuslockiga hufvud mot Margaretas axel.

— Sjung litet för oss, mamsell Margareta, — bad Willie.

— Ja, gör det! — utropade Jenny. — Sjung den vackra sången som mamsell Margareta sjöng den der aftonen, då vi sist voro ute på sjön.

— Mycket gerna mina små vänner, — svarade Margareta vänligt.

Hon tog sin zित्रa och knäppte sakta på den, under det hon lät sina blickar långsamt glida utåt viken. Derpå uppstämde hon med sin klara, milda stämma en sång, hvilken hon sjelf författat, då hon i ensamheten svärmat omkring på Venerns bölja. Sången lydde så här:

“Hur ljuft att få gunga
På Venerns bölja
Och vid dess vaggsång få slumra
Uti min julle på vågorna blå.
Bölja, du blå, slå ej så,
Ty mitt hjerta det klappar ändå.

När emot stranden du slår
Hviskar om ungdomens vår,
Smeker din doftande brud
Klädd i blomstrande skrud.
Bölja, du blå, slå ej så,
Ty mitt hjerta det klappar ändå.

De sista tonerna smälte tillsammans i en mild ackord på zित्रans strängar. Willie hade låtit årorna hvila och satt för-

sjunken i djupa tankar, under det hans stora, mörkblåa ögom stirrade långt bort i fjerran. Fastän sången tystnat, och de sista tonerna för länge sedan förklingat, förblef han dock sittande i samma ställning. Hvad tänkte han på? . . .

Margareta betraktade stillatigande den unge gossens vackra ansigte med de raka, bestämda linierna. — har blir tidigt en mogen man, — tänkte Margareta.

— Willie, — sade hon derpå sakta och lade sin hand på hans axel, — hvad tänker du på?

Willie spratt till och såg upp, hans ögon mötte Margaretas, hvilka hvilade på honom med en innerlig, systerlig ömhet.

— Ack, mamsell Margareta, hvilken vacker dröm! — utropade han, och ett lyckligt leende upplyste hans ansigte.

— Jaså, du drömmer vaken, — sade Margareta.

— Ja, — fortfor Willie, — sångens toner försatte mig i ett drömmande tillstånd, jag tyckte mig på tankens vingar sväfva bort till ett fjerran land, långt skönare än min födelsebygd. Detta land föreföll mig, som om det blomstrade i en evig vår; jag såg människor i stora skaror, alla klädda i de mest lysande dräkter, alla vandrade mot ett och samma håll och stannade sedan vid ett föremål, för hvilket alla ödmjukt böjde sig. Jag skyndade äfven dit för att se hvad det var, jag trängde mig genom massan och kom till en öppen plats. På en förhöjning, hvilken förestälde en tron, prydd med blomsterguirlander, satt en hög, majestätisk kvinna, klädd i en dräkt af blå sammet. Hennes rika hår täflade i glans med guldkronan på hennes hufvud, hon höll en "gyllene" harpa i handen. Jag betraktade med beundran den sköna drottningen, jag tyckte mig förr hafva sett detta milda ansigte, jag visste dock icke hvar, men då hennes milda, ljufva stämma nämde mig vid namn, då, ja då, igenkände jag henne. Och kan ni väl gissa, hvem det var, sade han leende.

— Nej, det kan jag verkligen icke, — svarade Margareta, hvilken suttit och lyssnat på honom med ett djupt intresse.

— Jo, den sköna drottningen var just ni, Margareta, — utropade han, och ett oskyldigt leende krusade hans läppar.

— Du lilla skalk, — sade Margareta leende, — helt visst är jag ingen drottning och skall ej heller blifva det.

— Kanhända dock, mamsell Margareta, att

Det kommer en konung från främmande land
Och tager sig en drottning på Venerns strand,
Margareta är hennes namn.

— Och jag får tärna blifva vid drottningens hof, — inföll Jenny och slog sina armar kring Margaretas hals.

— Nå, mina små svärmiska älsklingar, hur skall jag väl kunna skiljas från er och mina kära föräldrar, men nu tror jag, att det är tid på att vi vända tillbaka hem.

Willie fattade årorna och rodde hastigt mot stranden; de stego i land skämtande, upp mot villan. Der voro nu alla i rörelse, och hvar och en skyndande brådskande till sitt arbete.

— Vi hafva varit länge ute i dag, — sade Margareta, — jag är säker på, att man väntar mig vid kaffebordet. Farväl, Willie, farväl, Jenny lilla, tack för edert sällskap denna morgon! Jag skall aldrig glömma den. — Hon klappade dem på hufvudet, kastade en slängkyss och försvann in i villan.

ANDRA KAPITLET.

Föräldrarne.

Vi vilja nu föra läsaren in i patron Hjorts matsal, der allt vittnade om ordning och god smak. Patron Hjort, en högväxt, välmående man, spatserade fram och tillbaka i salen. Han var klädd i en grå nattrock, kantad med rödt, en rök-mössa af rödt sammet med silkestofs pryddes hans silfverhvita lockar. Då och då stannade han vid fönstret och ordnade

med blommorna; plötsligt vände han sig om och såg på klockan. Den visade på åtta. Hm . . . mumlade han för sig själf och kastade en blick på det prydliga kaffebordet, på hvars mitt ett ångande kaffekök af silfver tronade. — Jag tror att fruntimren sofva öfver i dag, — fortfor han, och ett godt leende flög öfver hans ädla ansigte med de fina regelbundna dragen. Men nu öppnades dörren, och fru Hjort inträdde, klädd i en ljus, vid morgondrägt, hvilken sammanhölls kring lifvet af en blå silkessnodd med tofsar. En spetsmössa prydde hennes mörkbruna hår, hvilket i rika flätor omslingrade hennes hufvud. Man kunde icke säga, att fru Hjort var någon skönhet, men det milda, goda uttrycket i hennes bruna, glämsande ögon, parad med den ädla värdighet, som hvilade öfver hennes väsende, kom hvar och en hvilken var i hennes närhet att vördnadsfullt blicka upp till henne.

— Nej se, god morgon Gunhild! — utropade patronen och skyndade mot sin hustru samt fattade kärleksfullt hennes båda händer. — Har du sofvit godt i natt, min gumma lilla, — fortfor han och smekte henne på kinden.

— Förträffligt, gode Edvard, — svarade hon leende, — men har du väntat på mig länge?

— Visst icke, min vän! Jag väntar så gerna, — sade han, — tog hennes arm och förde henne till kaffebordet och framsköt en stol med en ung kavaljers artighet.

— Var så god, lilla nåden, — sade han skämtande och bugade sig.

— Tack, min gubbe lille, — sade hon leende, — du är då alltid själfva artigheten, så tillåt mig då att såsom gengäld få servera dig kaffet.

— Hjertans gerna, min vän! Men, — sade han och såg sig omkring liksom han saknat någon.

— Hvad i all verlden gör Margareta, som icke har hunnit ned ännu?

I detsamma öppnades dörren och Margareta inträdde, röd som en ros och glad som en sjungande lärka.

— God morgon, älskade mamma och pappa! — utropade hon och skyndade fram samt kysste dem båda med dotterlig

ömmhet. — Förlåt, att jag fördröjt mig, — fortfor hon, under detet hon hastigt aftog hatt och sjal, — men ack! det är ju en så å härlig morgon. — Hon satte sig ned vid bordet.

— Hvar har du då varit, min lilla ros, du ser så morgonfrisk ut, — yttrade patronen och klappade henne på kinden.

— Jag har varit ute på sjön, bästa pappa, i sällskap med WWillie och Jenny, och det var så roligt, så roligt, — fortfor Mafargareta, och ett barnsligt leende krusade hennes läppar.

— Jaså, du har varit ute med dina lekkamrater, — utbrast patronen skrattande, kan tänka flickan är snart aderton år, och ändock har hon lekkamrater.

Fru Hjort smålog mildt, och hennes ögon hvilade med enn innerlig moderlig ömhet på Margareta, då hon yttrade:

— Ja, lek och fröjda dig åt lifvet, mitt barn, ty barn-
doms- och ungdomstiden flyktar så hastigt bort likt skön,
gyllne dröm. En annan tid kommer, då man måste tala och
handla mera moget, då man måste egna sitt lif åt allvarsamma
och nyttiga saker, då man får pröfva verlden och människorna
i många riktningar. Då, — fortfor hon med sin milda stäm-
ma, måste man glömma den lyckliga barndomstiden.

— Ja, ja, du har rätt Gunhild, — inföll patronen, — hvil-
ken nu slutat att dricka sitt kaffe och lutade sig tillbaka i
den bekväma länstolen, hvilken ständigt stod för hans räk-
ning. Framtiden bär mycket i sitt sköte, många förändringar
haar skett med mig sedan min barndom, lifvet har ej alltid
varit så solljust, men jag har modigt burit de pröfningar, Her-
ren pålagt mig. Jag är dock nu en lycklig make och fader,
— slutade han, i det han fattade Gunhilds och Margaretas
händer.

Hvilken lycklig familj! Det goda förhållande, som rådde
mellan de båda makarne, den kärlek och ömhet, hvarmed de
ständigt omfattade hvarandra, hade alltid fortlevat mellan dem
ifrån den stund de börjat älska hvarandra och skulle visst
fortfara till lifvets slut. Och Margareta, deras stolthet och
glädje, solen i deras hem, som med en dotterlig ömhet aktade
och vördade deras minsta vilja, Margareta var begåfvad med
enn hög och ädel själ, hon, hvilkens lif hittills förflutit lik en

skön dröm, hade ännu ej smakat den bittra galla, verlden har att bjuda på, hon kunde icke ana den myckna låghet och ond-ska, som finns i denna verld, hvilken syntes så skön och loc-kande. Uppfostrad i ett hem, der ständigt lycka och endragt varit rådande, fröjdade hon sig med hela sin rena, oskuldsfulla själ åt allt som omgaf henne.

Alla tre stego nu upp från bordet. Fru Hjort gick för att ordna om husets göromål, patronen stoppade sin stora pipa och spatserade ned i trädgården. Margareta skyndade upp till sin lilla jungfrubur, denna förtjusande kammare, der allt var så prydligt och nätt ordnad af dess egarinna, hvilken, lätt som fée sväfvade fram och tillbaka öfver golfvét. Hon fram-tog nu sin broderkorg och ett par förtjusande tofflor af rödt sammet, på hvilka hon ifrigt broderade en blomsterranka af svarta perlor. Dessa tofflor ämnade hon gifva en väninna, som bodde i staden, hvilken vi längre fram skola lära att känna.

TREDJE KAPITLET.

Mäster Isak.

Några dagar hafva förflutit. Margareta satt en afton vid stranden. Willie och Jenny sutto vid hennes sida och flätade kransar. Hon blickade tankfullt ut öfver Venern, hvilkens böljor sakta slog mot stranden, och foglarne uppstämde sin aftonhymn. O, hvilken skön njutning! O, menniska, njut! ty det kostar ingenting, Skaparen har gifvit oss det. Alla få vi fritt njuta af denna sköna natur, så väl fattiga som rika, så väl höga som låga.

Willie lät kransen, på hvilken han bundit, sjunka ned och såg mycket tankfull ut. Plötsligt vände han sig till Mar-

gareta och yttrade: "Gustaf Adolf, som var en så stor och ädell konung, som var så älskad af folket, han var ju ändock icke alltid glad och lycklig".

Margareta såg på honom förundrad öfver denna hastiga fråga. Men derpå fattade hon hans hand och svarade:

— Nej, Willie lilla, han var icke alltid lycklig, emedan han hade så mycket att tänka på, så mångas önsknningar att gå till mötas, så mycken vantro att fördrifva, hvilken herrskadle bland folket.

— Men han segrade dock till sist, — inföll Willie, — ja han segrade, ty det goda segrar alltid öfver det onda.

— Älskade icke Gustaf Adolf en rik och skön fröken Ebba Brahe, — frågade Jenny.

— Jo, han älskade Ebba Brahe, men han glömde henne, ty hon passade icke för denne store konung, han kunde icke egna åt henne den kärlek, efter hvilken hennes själ trånade. Gustaf Adolf var en man, hvilken älskade hvinnan och hennes själs goda egenskaper, en sådan kvinna, som kunde inge honom mod och ädel stolthet, en åt hvilken han kunde meddela sina bekymmer, som kunde trösta honom under sorgsna stunder. Det fanns en sådan kvinna vid hans hof, och han älskade henne, men hon undflydde honom.

— Men hvarföre undflydde hon honom, han som var så god och ädel, — frågade Willie.

— Min vän, — svarade Margareta, — hon undflydde honom icke därför, att hon på något sätt afskydde honom, nej, ty hon älskade och aktade honom högt, utan därför, att hon hyste undseende för sin väninna Ebba Brahe, hvilken fortfor att för alltid älska konungen, oaktaadt han ej mera tänkte på henne. Denna kvinna var så ädel, så högsinnad, att hon lemnade allt bakom sig blott för att icke såra den sörjande väninnan. Hon försmådde glans, höghet samt en stor och ädel konung till make och lemnade för alltid slottet samt begaf sig till sin hembygd, Finland.

— Hvem var då denna kvinna, — frågade Willie och Jenny på en gång.

— Jo, det var en hög, adlig jungfru vid namn Kerstitin Flemming. Men konungen klagade i enslighet öfver sin borirtgångna väninna, — fortfor Margareta, — han skref till hennne några versar, i hvilka han uttryckte sin sorg.

— Kan mamsell Margareta dem, — frågade Willie.

— Jo, mäster Isak har lärt mig att sjunga den vid zitttraan.

— Mamsell Margareta kan således sjunga dem, — utropade de båda barnen.

— Ja, det kan jag.

— Ack, sjung då för oss, — bad Jenny.

— Gerna, min lilla vän, — svarade Margareta, samt sjöning med sin milda, känslofulla stämma Gustaf Adolfs kväde titill Kerstin Flemming:

“Ensam får jag vandra
Som fogelen på kvist,
Mitt hjertas tröstarinna
Till finska fjellen flytt.
Ej mer i slottets salar
Hörs Davidsharpan slå
I enslighet jag klagar,
Och ingen tröst jag får.

Men kom till mig tillbaka,
Du, rena dufva, kom,
Låt mig full sällhet smaka
Vid harpans slag en gång!
Kom nu, ty kungen är så ensam
Och vid så sorgset sinn,
Ty dess toner, ljufva, klara,
De lefva ständigt i mitt sinn.“

Då Margareta slutat sången, reste Jenny sig upp ooch tryckte en blomsterkrans på Margaretas hufvud.

— Till lön åt sångerskan, — log hon och kysste Margaretas hand.

Margareta drog henne ned i sitt knä och tyckte henne till sitt bröst. Junisolen kastade sina sista strålar kring Venerns stränder och omhvärfde de tre personerna med en "gyllne" gloria; ännu några ögonblick lekte hennes sista strålar på den klara viken, men derpå försvann hon, lemnande efter sig en släpande purpurmantel. Några tysta årslag hördes nu, och en båt gled sakta fram öfver viken och styrde mot stranden.

— Se, mäster Isak! — utropade Margareta och de båda barnen.

Den gamle mannen i båten såg upp. — God afton, mina små Guds englar, — sade han och viftade med sin hatt, — hur mån I, små vänner, denna vackra afton, — tillade han, och ett soligt leende spred sig öfver hans godmodiga ansigte.

— Jo, tack! mycket bra, käre farbror, men kom till oss en stund och språka med oss.

— Ja, gör det, — ropade Willie och Jenny samt sprungo emot honom.

Den gamle utbredde sina armar och mottog dem i sin famn. Mäster Isak var en man om åttio år. Han hade i sina yngre dagar rest mycket vida omkring, visste därför mycket att berätta. Han hade sedermera bosatt sig i staden och der bedrifvit skomakareyrket. Mäster Isak var allmänt berömd för sitt goda och välgjorda arbete, hvarföre alla skyndade till honom för att köpa sig skodon. Han hade därför kunnat samla åt sig en liten förmögenhet, hvarföre han samtidigt med patron Hjort upphörde med sin aftär, köpte en liten stuga, som var belägen endast några famnar från patron Hjorts villa, och bosatte sig der med sin syster, en ålderstigen enka. Mäster Isak sysselsatte sig nu om sommaren med fiske, ibland ströfvade han omkring i skogen och forskade bland blommor och växter samt funderade öfver hvad de måhända kunde duga till. Och när det led mot hösten, och stjernorna strålade i hela sin glans på nordens mörkblå himmel, då satt han utanför sin stuga till långt inpå nätterna och betraktade stjernorna, följande med ögonen deras gång, då och då mumlande några ord för sig sjelf. Mången gick till honom för att erhålla

goda råd, och mången för att få några krämpor botade. Äfvén den unga tärnan räckte honom blygsamt sin hand och badd honom lyfta en flik på framtidens hemlighetsfulla slöja, tyy mäster Isak gick och gälde för en mägta vis och förståndigg man. Hvarthelst han kom, var han alltid en gerna sedd gästt. Dessutom var han patron Hjorts intimaste vän. De båda gubbarne sutto ofta i trädgården rökande och förtroligt samtalande med hvarandra om mycket nyttiga och innehållsrika saker.

Men vi återvända nu till våra vänner vid stranden. Mäster Isak närmade sig Margareta och satte sig ned i gräset bredvid henne. Willie och Jenny satte sig på den andra sidan om honom, troende inom sig att de nu skulle få höra många trefliga saker.

— Hvad du är högtidlig i afton, Margareta lilla, — sade han, vändande sig till henne.

— Tycker farbror det, — sade hon leende.

— Ja visst, — genmälde han och fäste på henne sina små, ljusblå ögon, hvilka oaktadt hans ålder, voro så klara och lifliga samt vittnade om en eldig och i ständig verksamhet varande själ.

— Ja, vi hafva äfven talat om allvarsamma saker, — svarade Margareta, — vi hafva nemligen talat om Gustaf Adolf och Kerstin Flemming.

— Ja, ja, han var en stor konung, — yttrade mäster Isak eftertänksamt, och hon, den välborna jungfrun, var en mycket god flicka, kraftfull och af en fast karakter, aldeles som min lilla Margareta.

— Som jag! — utbrast Margareta och såg på honom.

Jag känner mig icke sjelf, — fortfor hon mycket allvarsam, — men jag är visst mycket barnslig och enfaldig, minna föräldrar säga så.

Ett sorgligt småleende flög öfver hennes läppar. Mästern Isak smålog äfven, under det han sade:

— Sörj icke, min vän, för att barnet ännu följer dig. Den mogna kvinnan skall kanhända snart nog förjaga det. Dagar skola komma, Margareta, då du ej längre får vara barnslig, då du på egen hand får tänka och handla.

Margareta fäste på honom sina djupblå ögon.

— Bäste farbror, ni talar så profetiskt, — sade hon tankfullt, men jag är ju så ung ännu. Ha, farbror! Ni som läser i stjernornas gång, ni som forskar så djupt och mycket, säg mig, hurudant mitt öde en gång blifver. Se här, — fortfor hon leende och räckte honom handen. Såsom ni läser i stjernorna, farbror, så kan ni ju äfven läsa i en människas hand.

Han fattade den fina, välbildade handen och betraktade de raka, bestämda linierna i den.

— Gud har icke, — genmälde han, gifvit mig förmåga att förutspå människors öden, jag kan endast säga något hvarom nornan hviskar i mitt öra. Denna hand säger mig, att du är på en gång stolt och vek, det är någonting af örn och dufva i ditt väsen. Ditt lif, hvilket hittills förlupit likt en skön dröm, skall på en gång förändras och din väg måhända blifva törnbeströdd och ej så lätt att vandra. Du får äfven många ovänner att strida emot, emedan du är en kvinna af folket, men ditt goda hjerta och din klokhets skola dock till sist segra öfver dem alla, och du skall blifva den ledstjerna, till hvilken de med vördnad skola blicka upp, din ande skall sväfvä lik en huld genius ifrån krets till krets. Du skall dock bland dina ovänner finna en vän, en trofast och redlig vän, som icke skall öfvergifva dig.

— Och denne vän, bäste farbror, — sade Margareta mildt, — är troligtvis ingen annan än ni. Den tafla ni målat för mig, farbror lilla, är ej särdeles lockande, men om Gud beslutit, att mitt öde skall blifva sådant, vill jag modigt gå det till mötes, förlitande mig på Honom, hvilken min moder ifrån barndomen lärt mig älska. Hvem som helst må sedan förskjuta och glömma mig, blott icke mina föräldrar göra det, — tillade hon med en lätt darrning på rösten.

— Helt visst, Margareta lilla, — sade den gamle mildt, skola icke dina föräldrar någonsin glömma dig, men det finnes dock andra personer med hvilka man kan komma i närmare beröring, och hvilka kunna såra vårt hjerta djupt nog. Du har icke pröfvat den onda verlden ännu, de, som hittills omgifvit dig, hafva endast varit vänner.

— Men, hur kan det vara möjligt, — inföll Willie, — att någon kan vara elak mot mamsell Margareta, hon som är så god, så snäll?

— Det får du själf en gång pröfva, min gosse, då du i blir äldre och ej längre får stanna hemma.

— Hör på, farbror Isak, — sade Willie med en skäälmsaktig blick, — kanhända ni äfven i min hand kan tyda nåågot af mitt framtida öde.

— Tror du det, min gosse, — smålog den gamle och klappade honom på hufvudet; — ja, kanhända, eftersom dudu är nyfiken och redan vill veta det, att jag kan säga dig nåågot. Din lefnad, mitt barn, blir en irrfärd kring jorden, du u får många faror och äfventyr att genomgå, men du skall dock öfvervinna dem alla, blott du förlitar dig på Gud och ständigt följer hans vilja och råd.

— Ja, jag lofvar det, farbror, jag lofvar, att er spådom icke skall komma på skam, — utropade Willie och höjde s stolt och modigt sitt hufvud.

— Försök, min gosse, det skall göra dig själf stor heeder.

— Än jag då! — utbrast Jenny, som hittills varit en i tyst åhörarinna, — hur skall det blifva för mig, farbror lilla?

— För dig, du lilla leende rosenknopp, — svarade l han, och ett förklaradt leende spred sig öfver hans drag vid åsynen af den täcka flickans ansigte, i hvilken ögon englarne ldogo. — Jo, jag skall säga dig, att mot dig blir ödet ganska skskon-samt, din lefnads klara himmel skall ej förmörkas af nåågra moln, ty din lyckliga stjärna skall ständigt följa dig, nåågra större motgångar har du ej att befara, ty du har en modelerlig vän, som ständigt skall vaka öfver dig.

— Ack, farbror lilla, det låter ju som jag riktigt skkulle få dansa på rosor hela lifvet igenom! hvarför kan jag icke få litet tråkigt så väl som mamsell Margareta? — frågade Jenny med ett sorgset småleende.

— Emedan, min lilla vän, du är ej skapad dertill, emedan den veka blomman skulle vid stormens första härjning afbrytas och nedsänkas i en förtidig graf.

— Men det tillåtes icke, — sade Margareta och tryckte Jenny ömt till sitt bröst.

En djup, högtidlig tystnad rådde kring hela stranden, och i väster jagade den ena purpurskyn den andra, och der syntes nu endast en ljusgul strimma kvar. Venern låg klar och lugn som en spegel, foglarne slumrade ljuft och stilla.

— God afton, mitt herrskap! — sade en glad stämma bakom dem.

De vände sig om, och framför dem stod nu patron Hjort och betraktade dem småleende.

— Pappa, — utropade Margareta och skyndade fram till honom samt slog sina armar med en barnslig glädje kring hans hals.

— Min lilla sockerdocka, — sade han och smekte henne på kinden, — vi fundera just, hvar du kunde vara, och därför gick jag att uppsöka dig. Och du, gamle Isak, — fortsatte han och skakade hand med honom, — du roar dig med de små i afton.

— Ja, det är ett oskyldigt nöje, kära bror, en påminnelse om vår egen lyckliga barndom, då vi glada och bekymmerslösa lekte i våra föräldrars hem.

— Jo, jo men, du har rätt, det är längesedan den tiden var, så att man kan behöfva en liten påminnelse.

De spatserade nu upp till vägen, der mästern Isak tog ett hjertligt farväl af sina vänner och vandrade hem till sin lilla stuga. De öfriga gingo mot villan, och när de anländt dit, klappade patron Hjort den lilla Jenny på hufvudet och sade: — God natt med dig, du lilla englabarn! Och du sedan, — fortfor han, vänd till Willie, — du min raske gosse, som växer helt och hållet ifrån din syster, du blir nog en präktig karl med tiden, ty du artar dig så väl. Nästa år, då du fyllt femton år, skola vi se till, hvad du kan duga till. — Han klappade Willie på axeln, nickade vänligt och gick in.

— God natt med eder, få se om mästern Isaks spådomar gå i fullbordan, — hviskade Margareta och skyndade in.

De båda syskonen stodo en stund och sågo efter dem. Willie kände sig på en gång stolt och lycklig öfver de ord,

patronen yttrat till honom, och lik en äldre bror slog han sin arm kring Jennys lif och skyndade mot det hus, der deras föräldrar bodde. På trappan stodo de och väntade på dem. Trädgårdsmästare Lindman var en medelstor man omkring fyratio år med öppna, regelbundna drag, han hade ett ansigte till hvilket hvar och en satte förtroende. Hans mörkbruna, lockiga hår var ovanligt glänsande och vackert, hans dräkt, ren och väl vårdad, vittnade om en ordningssinnad husmoder. Sigrid, hans hustru, som stod bredvid honom, var en blond kvinna, något fyllig till växten, med ett godt, ganska vackert ansigte. En blårutig klädning och ett hvitt förkläde klädde henne utmärkt väl. Hon log då hon såg de båda barnen komma.

— Hvad ni dröjt länge ute i afton, — sade hon, smekande dem.

— Hvar ha'n I varit, Willie? — sporde fadren.

— Ack, jo, pappa lille, — svarade han gladt. — vi hafva suttit nere vid stranden och samtalat med mäster Isak och mamsell Margareta, och sedan så kom äfven patronen dit.

— Det är då för märkvärdigt med er, små barn, — sade Lindman skrattande, — ty alltid ären I ibland de stora. Nå, min käre gosse, — fortfor han, — patron sade väl mycket viktiga saker till er.

Willie såg en stund mycket allvarsamt på fadren, men derpå log han och sade:

— Jo, pappa, patron sade verkligen något viktigt till mig.

— Hvad sade han då till dig? — frågade fadren i förändrad ton.

— Det får pappa veta, när jag blir femton år.

— Jaså, du är förbehållsam också; men tänk, om patron talar om det för mig, — sade han skämtsamt.

Willie gjorde stora ögon, det hade han icke tänkt på. Han sade derföre: — det kan allt hända, att han gör det, pappa, och derföre tiger jag.

Dessa ord framkallade ett leende på föräldrarnes läppar.

— Ja, tig du, min gosse, det skadar dig icke, när tid blir, får jag nog reda på din lilla hemlighet. Men kom nu små barn, så gå vi in, det är tid att begifva sig till hvila.

Nu begåfvo sig alla in i huset och tillslöto dörren. Nat- tens drottning sväfvade tyst öfver jorden, dragande en lätt, ljusgrå slöja efter sig. Elfvorna höllo en glädtig dans kring land och sjö, hela naturen slumrade ljuft och stilla, så äfven Margareta i sin lilla jungfrubur, drömmande om framtida öden, under det nattens englar höllo vakt kring hennes bädd.

FJERDE KAPITLET.

En ruinerad man.

Vi lemna nu de kära vännerna vid Venerns strand och önska dem ett lyckligt uppvaknande till kommande dagar. Vi förflytta oss några månader fram i tiden och begifva oss till Stockholm upp i ett elegant hus, beläget vid Drottninggatan nära Kungsbacken. Vi skynda upp i andra våningen och in i ett mindre, med en utsökt smak och elegans möbleradt rum, hvilket, att döma efter dess utseende, tillhörde en ungarl. Dörren öppnades hastigt, och rummets egare presenterade sig sjelf på tröskeln. Han var en lång, smärt man omkring tju- goåtta år, klädd i en elegant promenaddräkt; hans ansigte var mycket blekt, de tunna, korallröda läpparne pryddes af svarta, glänsande mustacher. Han hade en fint böjd näsa, svarta ögon och mörka, finpenslade ögonbryn samt håret kammadt efter nyaste sätt. De blå ringarne under hans ögon och den dunkla, matta glansen, som hvilade öfver dem, vittnade om det ut- sväfvande lif, han förde. Han var ende sonen till den stolta

grefvinnan von Fällson, hvilken dessutom hade tvenne döttrar. Den enda svaghet, som fanns hos denna kvinna, var den hon hittills hyst för sin son, hvilken ifrån barndomen varit van att få allt hvad han önskade, att få sin minsta nyck tillfredsstäld. Han aftog sig hatt och handskar och kastade dem, till utsendet förtretad, på bordet och sjönk med en suck ned i den mjuka soffan.

— Hvilken fördömd otur, — mumlade han, — icke ens han vill bisträcka mig, hur skall detta sluta, hvad är att göra!

Hans ögon antogo ett hemskt uttryck. — Att dö vore det bästa sätt, ja, dö, — återtog han och for med handen öfver pannan. Men plötsligt förändrades hans ansigte, ett leende sväfvade öfver hans läppar, och i ögonen brann en egendomlig eld.

— Ha, Leonora, — hviskade han, — tjusande kvinna! din ljuftva stämma hviskar i mitt öra, att jag icke får dö, att jag måste lefva för att älska dig, för att njuta af din kärlek. O, grymma boja, som håller dig fången, ack, att du vore fri! O, hvilken lycka för mig, för dig! Jag måste tänka upp någonting, — fortsatte han för sig sjelf. Han lutade hufvudet i handen och försjönk i djupa tankar.

— Ha, nu vet jag, — utbrast han plötsligt och sprang upp från soffan samt började gå häftigt fram och tillbaka. — Ja, så måste det bli, jag måste göra så . . . — här afbröts han af den inträdande betjenten, hvilken på en silfverbricka räckte honom ett visitkort. Grefven grep häftigt efter kortet och läste det, hans ansigte vexlade hastigt färg. Derpå vände han sig till betjenten och yttrade: — bed den främmande stiga in. — Betjenten försvann. Ett ögonblick senare öppnades åter dörren och en äldre herre inträdde. — God dag, herr greve! — yttrade han och räckte honom handen.

— Hjertligt välkommen, — svarade denne med ett förbindligt leende, — var god och sitt ner, herr Brych, så få vi talas vid om våra affärer.

— Jag har just kommit för att höra, hur det står till med dem, — genmälde han under det han satte sig.

— Jag hoppas att de stå på bästa fötter, herr Brych.

— Hm ... jag visste nog det jag, — svarade denne, plirande med sina små, grå ögon, — tjugotusen, det är ju bara en spottstyfver, jag hoppas, herr greve, att ni har dem inne nu, jag skulle just behöfva penningar i dag.

— I dag, — utbrast grefven förfärad, — ni skämtar väl, herr Brych!

— Nej, hvarföre skulle jag det, herr greve! Jag har väntat länge nog, jag är ingen rik man, som har råd att ligga ute en längre tid med en så stor penningssumma.

— Åh, herr Brych, — sade grefven med ett konstladt leende, — nu förtalar ni er sjelf, visst är ni en förmögen man. Er spelklubb är ju en af de finaste och dessutom talrikt besökt af stadens förnämste och rikaste ...

— Håll, herr greve, rikaste sade ni! Jag tycker ej, att de äro mycket rika och förnäma, då de kunna hålla sig undan för en sådan sak, som en hedersskuld.

— Ha, herr Brych, ni syftar på mig: men den summ:n, jag lånat af er, har ni ju fått ränta på.

— Herr greve! Det är i dag den andra Juni, den andra Mars skulle ni till mig inbetala räntan, men ni uteblef. Det är nu tre månader sedan. Jag har väntat och hoppats, att ni skulle komma, men ni har ej synts till, jag har besökt er, men ni har aldrig varit hemma förrän just i dag. Det går ett rykte, herr greve, — fortsatte han i lågare ton, — som ej klingar så väl i en ...

— Ett ryckte, — afbröt grefven hastigt, — hvad kan det handla om?

— Jo, det handlar om, — sade han långsamt och med tonvigt, — att ni, herr greve, är en ruinerad man.

Grefven ryckte häftigt till och bleknade, men han beherrsade snart sin rörelse och utbrast i ett torrt skratt. Derpå vände han sig till herr Brych och sade med ett väl speladt lugn: — hör på, min vän, tror ni, hvad ryktet säger?

Herr Brych skrufvade sig på stolen.

— Hm ... jag vet icke, hvad jag skall tro, — svarade han långsamt, — men jag skulle gerna vilja hafva visshet derom.

— Då vill jag upplysa er, herr Brych, att ryktet eger ingen grund.

— Så mycket bättre då, — svarade herr Brych leende, — då har jag de bästa förhoppningar att kunna få igen mina penningar.

— Ni vill väl icke hafva hela summan i dag, herr Brych, — genmälde grefven.

— Men räntan, herr grefve, den vill jag naturligtvis ha'.

Grefven funderade en stund, derpå sade han: — Hör på, herr Brych, om jag fördubblar räntan, vill ni då vänta ännu två månader, så lofvar jag att ni skall få hela summan med räntan, går ni in på det?

— Om jag går in på det att vänta ännu två månader, kan ni väl då, herr grefve, gifva mig hela summan? — frågades han misströstande.

— Jag lofvar det.

— Hvad har jag för säkerhet härpå?

— Mitt hedersord.

— Kan jag lita på det?

— Jag svär vid min faders minne, det enda som är mig heligt, utropade grefven.

— Så, låt då gå, — återtog herr Brych, om två månader således.

— Ja, om två månader så får ni hvad jag lofvat.

— Men, herr grefve, om ni ej då infinner er, då ser jag mig nödsakad att vidtaga andra åtgärder . . .

— Någonting som ni icke skall behöfva, — inföll grefven.

— Så lyckönskar jag er, herr grefve, — svarade denne och tryckte lätt hans hand, tog sin hatt och närmade sig dörren. — Ödmjukaste tjenare, herr grefve, jag är er högst förbunden, — svarade denne leende.

De båda herrarne bugade sig för hvarandra. Herr Brych lemnade rummet och strax derpå huset.

— Se så, nu är jag af med honom en tid, — sade grefven för sig sjelf med en suck af lättnad.

Någon knackade saktade på dörren, hvilken var föredragen med mörkbruna sidengardiner. Han skyndade fram, drog

dem hastigt åt sidan och öppade dörren. Framför honom stod grefvinnan von Fällson.

— Min mor! — utbrast grefven och kysste hennes hand,

— Ja, Louis, jag kommer för att tala med dig.

Hennes stämma ljud hård och skarp. Grefvinnan von Fällson var en lång och ståtlig kvinna, hennes stolta, hårda ansigte bar spår af en ovanlig skönhet, fastän tiden och vissa omständigheter hade gjort dem hårda och kalla. I dag var hennes arsigte blekare än vanligt, och hennes läppar hårdt slutna. Hon skred långsamt öfver golvet fram till soffan, der hon satte sig. Louis tog sin plats midt emot henne. Hon fixerade honom skarpt, och han uthärdade detta utan att se ned.

— Louis, — sade hon med ett djupt tonfall i rösten, — du vet ej, hvad jag dagligen lider för din skull, du vet ej, hur långt det har gått för oss. Louis! jag har älskat dig för mycket och därför öfversett med dina fel, har offrat allt, jag eger ej något mera, och allt detta, Louis, för det lättsinniga lif du fört under dessa år. Jag har i dag användt det sista medlet för att anskaffa penningar, men allt förgäfves. Mitt mod svi-ker mig då jag ser på dina systrar, jag vill ej att de skola veta någonting, att de skola sakna något.

— Och er syster, min mor!

— Min syster! Tror du kanhända, att jag skulle tigga henne om hjälp, Louis... — hon såg honom djupt in i ögonen, kan du väl begära detta af mig.

— Tigga, ha, min mor! Hvem har sagt detta, hon kan ju låna er en summa.

— Louis! — grefvinnan fäste på honom en genomträngande blick och ett par purpurroda fläckar brunno på hennes bleka kinder, — jag hoppas, att du nu hunnit växa ifrån goss-åren, så att du bör kunna tala förståndigt. Louis, du måste blifva en man på allvar, du måste uttänka något medel, som kan rädda oss från ruin; ty hvad skall verlden, hvad skola mina stolta släktingar säga? Ha, jag vill ej ens tänka derpå! — och den stolta grefvinnan sänkte för första gången i sitt lif ned sitt hufvud.

— Sörj ej, min mor! — sade han ömt och tryckte hennes hand. — Jag vet, att jag varit mycket felaktig, men jag vill hädanefter blifva annorlunda; om ett par månader, min mor, hoppas jag, att dessa bekymmer skola vara slut.

— Huru säger du, om ett par månader, — utbrast grefvinnan i förvånad ton, — och på hvad sätt kan du skaffa penningar?

— Det kan jag ej nu förklara, nog af, var utan bekymmer, min mor!

— Gör som du behagar, blott du ej gör något som kan fläcka vårt namn och vår heder, — tillade hon med eftertryck.

— Jag försäkrar er, min mor . . .

— Nåväl, jag litar på dig, du är min son, en von Fällson, jag hoppas, att detta namn har samma värde för dig som för mig.

— Ja, utan tvifvel, min mor.

Han steg upp och gick ett slag öfver golfvet.

— Har Wladimir varit här? — frågade han.

— Ja, i går på förmiddagen.

— Har han ej anhållit om Magdas hand ännu?

— Tror du då, att han älskar henne, — sade grefvinnan.

— Om jag tror det? Jag är öfvertygad derom; ett sådant parti är icke att förakta. Wladimir Gyllenörn är af hög adel, allmänt aktad och dertill omätligt rik. Magda bör inse det och derföre ej visa sig så kall och liknöjd emot honom, som hon hittills gjort.

— Magda har handlat som en fröken von Fällson, — svarade grefvinnan stolt.

— Men, — yttrade Louis med sänkt röst, — ni vet, min mor, hur det är, ni bör derföre gifva henne en antydning åt, att hon bör visa sig mera älskvärd mot honom . . .

— Jag vet hur det är, säger du, — inföll grefvinnan. — Helt visst vet jag, att dina systrars arf smält tillsammans till ett intet, — tillade hon bittert.

Harmens rodnad färgade grefvens kinder, och han ämnade uttala några häftiga ord, men han beherrskade sig samt yttrade lugnt: — Jag ämnar i morgon resa bort på en tid.

— Hvarthän? — frågade grefvinnan.

— Det vet jag icke sjelf en gång, lika litet som jag vet, hur länge jag kommer att dröja borta.

— Så gör som du behagar, jag skall ej forska efter din hemlighet. — Hon reste sig för att gå. Louis stälde sig framför henne.

— Är ni mycket förbittrad, min moder?

Tonfallet i hans röst, då han yttrade dessa ord, hade ofta förut smekt hennes öra, så äfven nu. Det hårda uttrycket i hennes ansigte försvann, och en fuktig glans syntes i hennes ögon. Hon tog hans hufvud mellan sina händer och betraktade ett ögonblick sin förstfödde, kysste honom på pannan och lemnade hastigt rummet.

Louis stod och såg efter henne och lyssnade tills det sista ljudet af hennes frasande sidenklädning bortdött.

— Hon är ändock en bra öm moder, — sade han till sig sjelf, — hon skall ej heller behöfva sakna något. På hvad sätt som helst måste jag förskaffa penningar, — och med denna föresats klädde han sig och gick ut.

Dagen derpå tog han afsked af sin mor och sina systrar samt reste bort.

FEMTE KAPITLET.

Födelsedagen.

Ett år har förflutit sedan vi sist voro vid Venerns strand. Det är i dag den femtonde Juni och dertill en ganska betydelsefull dag, ty Margareta Hjort fylde nu nitton år.

Tvenne båtar gledo sakta fram öfver viken; i den ena satt en skara unga flickor och gossar skrattande och skäm-

tande med hvarandra. De rodde mot stranden och landade nedanför Hjortens villa. Flickorna voro klädda i hvita dräkter med kransar på hufvudet, gossarne i blåa med en liten bukett i knapphålet.

Det var ganska tidigt på morgonen, hvarför de ämnade öfverraska strandens fagraste ros medan hon ännu låg i sin ljufva slummer. Flickorna buro kransar och blombuketter, hvilka de ämnade förära dagens drottning. De vandrade tysta uppåt villan, liksom fruktade de att väcka någon.

Uppkomna till villan, frågade Edit, en täck blondin: — Men huru skola vi obemärkta komma in i villan och upp till Margaretas rum?

— Ha, jag vet, — utropade Laura, Edits syster, en utmärkt vacker och liflig brunett, densamma till hvilken Margareta gaf de små tofflor, hvilka vi omtalade i första kapitlet, — jag vet något, — sade hon lifligt och smög sig bakom huset. Hon sträckte sig på tåspetsarne och knackade sakta på ett fönster. Nästa ögonblick gläntade någon på gardinen, och ett behagligt flickansigte tittade fram.

— Elin, — sade Laura med dämpad röst, — öppna fönstret, så får jag tala vid dig.

Elin, hvilken tjente i huset såsom kammarjungfru, var en mycket snäll och omtyckt flicka. Hon kastade nu en sjal öfver axlarne, rullade upp gardinen och öppnade fönstret.

— Mamsell Laura, till er tjenst, — sade hon sakta.

— Det är bra, kläd dig fort och kom och öppna för oss och släpp oss in i Margaretas rum, men allt måste gå tyst, förstår du.

— Jag förstår.

Elin stängde fönstret, hon klädde sig hastigt och skyndade tyst ut för att öppna. Hon neg djupt, och ett utrop af förtjusning undslapp hennes läppar, då hon såg den blomsterklädda skaran. Hon förde dem nu upp i andra våningen igenom salongen och kabinettet. Här stannade Elin framför en dörröppning, som doldes af blåa gardiner, garnerade med gula silkesfransar. Hon lade fingret på munnen och bjöd tystnad, derpå smög hon sig tyst in i Margaretas rum. Hon gick fram

till sängen och böjde sig ned öfver Margareta, som slumrade luft och stilla på den snöhvita bädden med det rosenröda sidentäcket. Hennes "gyllne" lockar föllo i rika vågor kring hennes skuldror och leende alfer lekte kring hennes rosiga läppar, vittnande om de gladaste drömmar. Elin framtog en hvit slöja och bredde öfver den vackra slumrerskan. Derpå gick hon ut till de otåligt väntande och hviskade leende: — hon sofver.

De unga flickorna sväfvade, lätta som vattennymfer, öfver golfvet fram till Margaretas säng, gossarne stannade af grannlagenhet nere vid dörren. Flickorna klädde nu hennes bädd med löf och blommor, så att den till sist liknade en lefvande blomstersäng. Till sist satte Laura på hennes hufvud en krans af Förgätmigej, i hvilken var infätad klara perlor, hvilka förestälde dagdroppar.

Så hvilade Margareta, omedveten om all den rikedom af kärlek och blommor, som omgaf henne och hvilken inom sig hviskade sitt tysta språk. — Hon är hvitade än jag, — sade liljan, — naturligare än jag, — hviskade rosen och sjönk blygsamt ned i slöjans veck, — hon är blygsammare än jag, — sade violblomman, som hvilade vid hennes hjerta, — och hon är skönast af dem alla, — hviskade flickorna och vinkade åt gossarne att komma närmare. De nalkades och betraktade den i blommor inhöljda Margareta, på hvilken endast ansigtet syntes. De uttryckte alla sin beundran samt drogo sig ut ur rummet och stälde sig bakom dörrdraperiet, der de uppstämde en hymn till hennes ära. De voro jemnåriga med Margareta och väl öfvade i sång. Hymnens ord lydde så här:

Hell dig, Margareta,
 Blommornas drottning,
 Du strandens fagraste ros!
 Dina dagar skola försvinna
 Lik en härlig dröm,
 Vänaste kvinna,
 Du vår huldgudinna,

Adlaste perlan på vår jord!
 Odets norna dig länge bevara
 Slutet i vänners krets.

När de slutat, öppnades dörrdraperierna och Margareta trädde ut till dem, klädd i en hvit morgondräkt med Förgätmigej-kransen på sitt hufvud.

— Mina älskade vänner, — sade hon och sjönk i Lauras famn, och ett par klara tårar perlade sig i hennes ögon. Alla omringade henne, Margareta kände sig djupt rörd.

— Mina vänner, — hviskade hon ånyo och räckte dem sina händer, — tack för er kärlek, edra blommor och er hjertliga hyllningsgård

Solen sände sina gyllne strålar genom de rosenröda siden-gardinerna och öfvergöt den vackra taflan med ett magiskt sken; de vitklädda, bekransade flickorna med sin sköna drottning i midten, jemte blåklädda gossarne med sina små buketter på bröstet.

Dörren öppnades och Elin inträdde med helsningar från herr och fru Hjort, att de voro välkomna ned i trädgården, der kaffebordet redan var dukadt. De skyndade alla ned i trädgården och fram till lusthuset. Der syntes äfven, att man ej varit overksam. Hela lusthuset liknade en blomsterhydda; utanför var anbragt en löfbåge, virad med blåklintskransar; i midten hängande något i form af ett hjerta, på hvilket var måladt i bjerta färger: "nitton år".

I lusthuset stod det vackert klädda kaffebordet, vid öfverändan stod en stol, prydd med blomsterkransar, för Margaretas räkning. Patron Hjort spatserade helt förnöjd fram och tillbaka i lusthuset och trädgården, då och då vexlande några ord med mästern Isak, hvilken log belåtet åt sin väl lyckade anordning, ty det var han, som här varit den anordnande med tillhjälp af trädgårdsmästare Lindman, hans hustru samt Willie och Jenny. Fru Hjort sysslade vid kaffebordet, tills Margareta med sina unga vänner infann sig, då hon skyndade dem till mötes samt helsade dem välkomna.

— Se här, Margareta lilla, — sade patron Hjort och satte ett halsband af äkta perlor kring hennes hals, — se här ett minne af din nittonde födelsedag.

— Tack, älskade pappa och mamma! — ropade Margareta, samt omfamnade och kysste dem.

I lusthusdörren stod mästern Isak. Margareta omfamnade äfven honom.

— Ack! så vackert ni har gjort åt mig, tack farbror lilla, — tillade hon hjertligt.

— Äfven vi vilja lyckönska mamsell Margareta, — sade ett par röster bakom henne.

Margareta vände sig. Framför henne stod Willie och Jenny med en liten hvit dufva i handen, kring hennes hals satt en liten krans af Förgätmigej och i hennes näbb satt en biljett, hvilken var omknuten med ett skärt sidenband. De räckte Margareta dufvan, hon tog den i sin hand och betraktade henne noga. Hon var ej lefvande, men hennes ögon, klara som perlor, blickade mildt och vänligt på Margareta.

— Lilla perlan! — utropade hon med förtjusning och kysste den lilla hvita dufvan. — O, Willie, Jenny! hvilken glädje, hvilken öfverraskning, — fortfor hon samt omfamnade och kysste de båda syskonen.

— Hvem af er har hittat på detta? — frågade hon.

— Ni har då tagit vara på den lilla dufvan, som dog för mig, och som jag lade i trädgården.

— Ja, Jenny och jag kommo öfverens om, att vi skulle taga vara på dufvan och bedja pappa hjälpa oss att stoppa upp henne. Och det gjorde han. Vi beslöto sedan att gömma den till mamsell Margaretas födelsedag.

— Ack, huru vackert, huru väl det är gjordt, — yttrade Margareta och betraktade foten, som förestälde ett träd på hvars grenar den lilla dufvan var fastsatt.

— Se, — utropade hon och visade dufvan för sina föräldrar och vänner, — Ni mins den lilla Perlan, som var mig så kär och som dog för mig, men nu har hon genom mina små älsklingars försorg lefvat upp på nytt igen, och hennes svarta ögon blicka lika vänligt på mig som fordom. Ack, så roligt!

— tillade hon med barnslig glädje och klappade Willie och Jenny.

— Jag tror att jag blir afundsjuk på dig, Willie, — sade patronen leende och nöp honom lätt i kinden, — men jag skall väl försöka att göra dig ett skålmstycke i sommar, så att du slipper vara hemma och jemt och ständigt ha företräde hos Margareta.

Dessa ord framkallade ett muntert skratt hos alla. Willie log och såg på patronen med tacksam blick. — Visserligen skulle han nog sakna hemmet mycket, — tänkte han, — men att få komma ut i världen, få lära sig något och blifva en stor man, se det var ändock hans högsta önskan.

Fru Hjort påminde nu att kaffet väntade otåligt, hvarföre den glada skaran skyndade att sätta sig till bords.

— Men här fattas ju två, — sade fru Hjort, — då hon såg tvenne stolar stå tomma. — Ha! det är ju Lindman och Sigrid.

Vid dessa ord steg hon upp och skyndade bort. Ett ögonblick senare återkom hon, förande de båda makarne med sig, hvilka helsades hjertligt välkomna af patron Hjort och Margareta, hvilka tackade dem för den glädje och öfverraskning de beredt. Kaffedrickningen var snart öfverstökad och alla kvarbjödos såsom gäster för hela dagen. På aftonen intogs supé under bar himmel vid ett stort bord, sirligt dukadt samt belastadt med läckra rätter och viner.

Under det man som bäst höll på med att supera, framträdde en ståtlig man, klädd i grön jägardräkt, hållande i handen en nyss skjuten hare. Han steg fram till Margareta och bugade sig mycket artig.

— Tillåtes det mig, — frågade han blygsamt, — att förära dagens drottning denna. — Han lade villebrådet för Margaretas fötter. — Gåfvan är mycket liten och anspråkslös, — fortsatte han, — men han trodde, att den ädla drottningen skulle förstå hans hjertliga välmening. Margareta rodnade och böjde bifallande sitt hufvud.

— Hvem är ni, min unge vän? frågade patron Hjort.

— Herr patron Hjort torde ursäkta, att jag helst vill vara okänd, men var god och kalla mig Willman.

— Således, herr Willman, — yttrade patronen och böjde på hufvudet, — det är detsamma som en man på villospar, — tillade han skrattande.

— Alldeles så, herr patron, — sade den främmande.

— Skulle jag få den äran att inbjuda herr Willman att taga del i måltiden och gemensamt dricka en skål för min dotters välgång?

— Allt för gerna, herr patron, er inbjudning smickrar mig oändligt.

— Men, herr Willman, hur känner ni vårt namn och som det tycks äfven vår dotter.

— En jägare, herr patron, som ströfvar omkring i skog och mark gör sig alltid underrättad om trakten och de som bebo den.

— Mycket rätt, herr Willman, en jägare söker alltid efter rof.

— Alldeles så, herr patron, — svarade herr Willman, under det han tog plats vid bordet.

Supéen fortgick under muntert skämt, skålar och tal. Till sist reste sig den vackre jägaren och höll ett tal till värd-folket för den gästfrihet han rönt.

Fru och patron Hjort tackade honom för det särdeles rörande och vackra talet samt räckte honom förtroligt sina händer.

Supéen var slut och alla stego upp från bordet, aftonen var mild och härlig och sällskapet delade sig i skilda grupper i den vackra trädgården.

Patron Hjort var förtjust öfver sin nye gäst, hvilken var så artig och intagande samt förde sig så elegant. Inom sig gissade han, att det nog var en man af förnäm börd; han bad honom derföre vara välkommen, när han behagade.

Herr Willman tackade samt försäkrade, att han knappast träffat angenämare bekantskap, än herrskapet Hjort. Sällskapet bröt nu upp och tog afsked för att begifva sig hem. Margareta jemte hennes föräldrar samt herr Willman följde de

unga vännerna ned till stranden, der de under viftningar med hattar och näsdukar sade hvarandra ett ömsesidigt farväl. En liten fiskarbåt lade nu till vid stranden för att hemta herr Willman. Han tog därför afsked af herr och fru Hjort samt närmade sig sedan Margareta och tryckte lätt hennes hand, hvilket uppjagade en varm rodnad på Margaretas kinder, en underlig känsla genombäfvade henne, der hon stod och såg efter honom på stranden, viftande med sin näsduk.

Stolt och leende stod den vackre jägaren i båten, hviftande med sin mössa till de på stranden, stående, tills han försvann bortom en krökning i viken.

Margareta och hennes föräldrar skyndade in i villan samt begäfvog sig till hvila, och snart var allt tyst och stilla i huset. Lugn var i naturen och lugn i människornas boningar. Så slutade denna för Margareta glädjefulla dag.

SJETTE KAPITLET.

Friaren.

Juni månad skred framåt med raska steg. Så tyckte åtminstone Margareta och herr Willman, som nu var en nästan daglig gäst hos hennes föräldrar, och de dagar, han icke kom, tyckte Margareta, att hon längtade efter honom; med ett ord, hon tyckte om hans sällskap. Han promenerade med henne i trädgården och vid stranden, stundom rodde han henne ut på sjön, och ibland sjöng hon för honom vid zittran, då han bad henne derom. Så vore de ofta tillsammans, skrattande och skämtande fritt med hvarandra, utan att Margareta med en blick, ett ord eller en rodnad förrådde de känslor, som herrskade inom henne.

Och så studerade de i tysthet hvarandra, utan att de sjelfva märkte det.

Men så småningom förändrades Margaretas sinne, stundom var hon vänlig och förekommande och stundom kall och tillbakadragen.

Skulle det vara möjligt, att Margareta blifvit en nyckfull kvinna? Nej, så var icke förhållandet!

Margareta hade nemligen hos herr Willman funnit något bakslut och lurande, han var ej den öppna, den fria mannen, som hon tyckte att han till att börja med varit, hon fann, att hon till honom ej kunde hysa något förtroende. Detta märkte dock icke hennes föräldrar, emedan han alltid visade sig lika artig och förekommande.

Herr Willman märkte snart, hur förändrad Margareta var, han förändrade derföre äfven sig sjelf, då han var i hennes sällskap. Så småningom blef han mera fåordig och tankfull, en djup sorgbundenhet spred sig öfver hela hans väsende.

Margareta såg det samt började derföre att för honom hysa ett djupt deltagande. Då hon betraktade hans fina, bleka ansigte, som syntes så sorgset, tänkte hon, att han möjligen hade någon djup sorg, som tärde på hans sinne. Hon började derföre ångra sig, att hon visat sig ovänlig mot honom, ja, hon tänkte äfven, att hennes förra omdöme om honom var mycket orätt, och från den stunden var hon mycket öm och vänlig, och han visade sig dertföre så barnsligt glad, tryckte förtroligt hennes hand och gaf henne en tacksam blick för hvar och ett af hennes vackra vanliga leenden.

Margareta kände sig mycket lycklig öfver, att hon kunnat lätta hans sinne.

— Men, hvem var denne man?

Det visste man ännu icke, och patron Hjort ville ej fråga honom derom, ty han hade sina tankar för sig, hvilka han ej meddelade åt någon annan. Han tänkte, att främlingen nog skulle säga, hvem han var, när tid blef. En dag, då han satt vid fönstret och rökade sin pipa samt skådade ned i trädgården der herr Willman med Margareta promenerade, sade han plötsligt till sin hustru:

— Vet du, Gunhild, jag tycker att herr Willman och Margareta utgöra ett riktigt ståtligt par tillsammans.

— Tycker du det, — svarade hon leende och kastade en blick ned i trädgården.

— Ja, det tycker jag, han är dessutom en mycket belevad ung man, hemmastadd i allehanda saker samt för öfrigt artig och bildad, eller hvad säger du, Gunhild?

— Jag har ingenting emot honom, — svarade hon och lät sitt arbete hvila i knäet. — Det enda som jag tycker vara bra eget är, att han icke säger hvem han egentligen är.

— Ja, ser du Gunhild, — sade han leende och skrufvade sig på stolen, — äfven jag har mina tankar om den saken.

— Nå, hvad tänker du då, min gubbe lilla?

— Jo, ser du, jag tänker, att han är en sådan der rik och förnäm man, som är ute och söker sig en vacker hustru.

— Så du talar, — sade fru Hjort leende, — hvarför skulle väl en sådan man behöfva fara omkring för att söka sig en hustru, ty i de kretsar, der han umgås finnes både rika och vackra fruntimmer.

— Men ser du, det händer, att han icke tycker om de der modedockorna, utan att han snarare vill hafva en flicka, som är uppfostrad på landet, en som är mera enkel och anspråkslös. Hvar och en har sin smak, ser du, Gunhild.

— Kanhända du har rätt, det skulle dock vara roligt att veta, hvem som blir hans utvalda, — sade fru Hjort i skämtsamt ton.

— Hon är kanhända icke lång borta, så det torde du kanhända snart nog få veta, — yttrade han, blinkande med ögonen.

— Hvad menar du med det, — Edvard?

— Jag menar, att vi ej få ha vår kära Margareta så länge hemma hos oss.

Fru Hjort såg på honom med en förvånad min, men derpå steg hon upp och gick fram till honom.

— Käre Edvard, — sade hon och smekte honom på kinden, — jag vet icke, hvad du fått för griller i ditt hufvud,

hvem skulle väl taga bort vår Margareta? För öfrigt är hon ju ännu så ung.

— Men en aning säger mig, att så snart skall ske. Att hon är så ung ännu, säger du, som endast var ett år äldre än Margareta nu är, då jag gifte mig med dig, och då var jag redan en ganska gammal man, men ändock hafva vi varit mycket lyckliga tillsammans. Icke sant, Gunhild lilla, sade han ömt och drog henne till sig.

— Ack, jo, bästa Edvard, vi ha varit mycket lyckliga! Du har varit allt för mig, — tillade hon kärleksfullt samt slog sina armar kring hans hals.

Vi lemna nu de lyckliga makarne och begifva oss ned i trädgården för att se, hvar Margareta och Willman uppehålla sig. De hade, trötta på att längre promenera, satt sig för att hvila i en liten vacker berså, der ett bord, en soffa och några stolar voro anbragta. Margareta satt och virkade på en grön silkespung, under det herr Willman satt tillbaka-lutad i soffan, försjunken i djupa tankar. Öfver hans ansigte hvilade nu åter en djup sorgsenhet. Margareta betraktade honom ett ögonblick, derpå lade hon ifrån sig sitt arbete på bordet, fattade hans arm och sade sakta:

— Herr Willman!

Han spratt till och såg upp, hans ögon mötte Margaretas, som hvilade på honom så ömt och deltagande.

— Nu är ni sorgsen igen, det får ni icke vara, — fortfor hon mildt, — låtom oss tala om något som kan förströ er, som kan lätta ert sinne.

— Ack mamsell Margareta, hvad ni är god och ädel mot mig, jag skulle så gerna vilja tala, men . . . — stammade han förläget.

— Haf förtroende för mig, herr Willman, — sade hon uppmuntrande.

— Och ni, mamsell Margareta, lofvar att höra mig.

— Ja, det lofvar jag.

— Ni lofvar äfven att ej blifva ond på mig, hvad helst jag än säger, — fortfor han och fattade hennes båda händer.

Hennes mörka, glänsande ögonbryn sammandrogo sig lätt.

— Jag vill hoppas, herr Willman, att hvad ni har att säga mig ej är af den beskaffenhet, att jag behöfver blifva ond.

— Så hör då! För en tid sedan, mamsell Margareta, var ni mycket förändrad mot mig; detta gjorde mig djupt sorgsen, ty jag trodde, att ni var ond på mig, men så blef ni åter lika god och vänlig mot mig, och detta gjorde mig så lycklig. Jag vet icke, om jag sårat er och ni haft öfverseende och förlåtit mig utan att säga något, ni som är så god och ädel, så olik alla andra flickor. Jag älskar och värderar er så högt, så rent, som någonsin en man kan älska en god kvinna.

Den klara blick, han fäste på henne, så fri från all passion, den varma uppriktighet, med hvilken han talade, rörde Margareta djupt.

— Herr Willman, — sade hon med en viss darrning på rösten och slog blygsamt ned ögonen, — nu öfverdrifver ni, icke är jag bättre än någon annan, icke heller har ni sårat mig, nej, det är jag som sårat er . . .

— Ni, — han tryckte ömt hennes händer, — goda, älskliga väsen, ni förtalar ju er sjelf. På hvad sätt skulle väl ni hafva sårat mig?

— Jo, på sätt, att jag misstrott er.

— För hvad?

Margareta smålog.

— För att ni var en elak menniska, — sade hon hastigt och fäste på honom sina djupblå ögon, i hvilka ett par klara tårar glänste.

— Mamsell Margareta, svarade han mildt och leende, — ni gjorde hvad nästan alla menniskor göra. Ni kände mig icke, och därför dömde ni mig, innan ni rätt hade pröfvat mig. Hos hvarje menniska finnes alltid något ondt, ty arfsynd hafva vi ju alla efter våra första föräldrar. Ingen är derföre fullkomligt god utom Gud.

— Ni har talat mycket rätt, herr Willman, men det hindrar dock icke mig att taga er på orden och säga, att jag äfven är en mycket elak menniska, — svarade hon leende.

— Och likväl skulle jag ej vilja vinna någon högre lycka än den att få kalla er min brud.

Han tystnade hastigt, liksom fruktade han, att han hade sagt för mycket samt fäste på henne en oroligt forskande blick.

Hon rodnade lätt samt svarade:

— Skulle det vara er högsta lycka, ni skämtar blott, herr Willman!

— Nej, hvarföre skulle jag väl göra det! Mitt hjerta har länge hyst denna önskan, fastän jag ej vågat uttala den, men nu måste det dock ske. Ja, säg mig, ljufva flicka, kan ni med ert goda, milda hjerta älska mig, vill ni blifva min hustru?

Margareta blef af denna fråga så öfverraskad, att en lång stund förgick, innan hon kunde säga ett ord.

Herr Willman yttrade därför sakta:

— Mamsell Margareta, kanhända jag har sårat er, eller hvad får jag för svar?

— Herr Willman, — sade Margareta blygt, — jag är så ung och oerfaren ännu att jag ej kan reda mitt hjertas känslor, er fråga är ganska vigtig, och jag vet ej rätt, hvad jag skall svara.

— Jag vädjar endast till ert hjertas känslor, mamsell Margareta, — sade han allvarsamt, — hvad säger ert hjerta?

Hans mörka ögon blickade djupt in i hennes, liksom om han velat läsa svaret på sin fråga i dem.

— Herr Willman, — sade hon långsamt och fäste på honom en klar blick, — om mina föräldrar samtycka, så säger äfven mitt hjerta ja.

— Tack, dyra flicka, dina ord göra mig utsägligt lycklig! — Han steg upp och tog hennes hand.

— Kom, älskade Margareta, vi skola ofördröjligen gå till edra föräldrar för att befästa vår lycka.

Hon följde honom mekaniskt, under det de mest stridiga känslor herrskade i hennes själ. Älskade hon honom? Det visste hon ej rätt sjelf, men hon inbillade sig det åtminstone.

Margaretas föräldrar sutto ännu kvar vid fönstret, förtroligt samspråkande med hvarandra, då herr Willman inträdde,

förande Margareta vid armen. Han gick fram till dem, bugade sig mycket artigt och sade leende:

— Jag kommer för att af er begära det käraste ni eger, er dotters hand.

Patron Hjort kastade en blick på sin hustru, liksom ville han säga: — Ser du, att jag hade rätt.

— Herr Willman, — sade han med ett djupt allvar, — ni begär verkligen mycket af oss, men om Margareta älskar er, så vilja vi icke neka henne, den hennes hjerta utvalt . . .

— Bästa herr patron, inföll herr Willman, — Margareta och jag handla icke såsom de flesta unga, hvilka i en hastigt upptrusande kärlek blindt rusa framåt, trotsande både Guds och föräldrars vilja, nej, vi på en gång värdera och älska hvarandra samt vädja till våra föräldrars vilja, tåligt underkastande oss, hvad de tycka vara bäst och nyttigast.

Dessa ord, så vördnadsfullt uttalade, rörde djupt de båda makarne och förhöjde honom ännu mer i deras ögon.

— Så vill jag då hoppas, herr Willman, — att ni är den man, som är vår dotter fullt värdig, att ni är den, som förstår uppskatta hennes värde. Glöm ej, — fortfor han och såg honom djupt in i ögonen, — att vi gifva er det dyrbaraste vi ega; jag skulle aldrig kunna uthärda att se henne lida, det skulle nedsänka oss föräldrar i en förtidig graf, ni skall älska och omhulda henne, såsom jag har älskat hennes mor, och Margareta skall nog förstå att vara en öm och tillgifven hustru.

Dessa ord grep herr Willman och Margareta och framlockade tårar i deras ögon, de föllo på knä framför föräldrarne.

Hvadhelst än må hända, så svär jag, att aldrig skall ni få se er dotter lida, så sant jag är en hederlig man, — betydade herr Willman, — dertill älskar och värderar jag henne alltför högt.

“Jag tror er, unge man, — sade patron Hjort, — så tag henne då och blif lycklig.

Han lade de ungas händer tillsammans, och fru Gunhild nedkallade Guds välsignelse öfver dem.

— Men nu till en annan sak, min herr måg, — sade patronen leende. — Jag måste veta, hvem ni är.

— Hvem jag är, bäste svärfar, det skall ni genast få veta. Jag är son till greve von Fällson.

De båda makarne blickade förvånade på hvarandra, och hos Margareta förmärktes äfven en svag rörelse. Patronen sammandrog sina öyonbryn och såg mycket missnöjd ut, då han yttrade:

— Att ni var rik och förnäm, det har jag alltid tänkt ifrån första stund jag såg er, men att ni skulle vara adelsman, det tänkte jag icke; om jag vetat det förut, så hade jag kanske aldrig samtyckt till en förening mellan er och min dotter.

— Och hvarföre det, bäste svärfar, hatar ni då adelsmännen?

— Nej, dertill har jag ej något skäl, men ser ni, min vän, en dotter af folket kan aldrig blifva lycklig såsom en adelsmans hustru, emedan hon i edra samkväm alltid skall vara föraktad och tillbakasatt, och hvar och en skall rycka på axlarna åt hennes låga börd.

— Bästa svärfar, hvad ni säger kan visserligen hända, men dock icke i våra samkväm. För öfrigt, hvem skulle väl våga att visa min Margareta annat än aktning och vördnad, — yttrade han stolt.

— Men er far, min grefve . . .

— Kalla mig Louis, — bäste svärfar, — inföll han lifligt.

— Nåväl, käre Louis, bifaller er far till denna förening.

— Min far är död, — sade han sorgset, — och min moder är en öm och god kvinna, hvilken själf i sin ungdom älskat en man af folket, men hennes far ville ej höra talas derom. Hon gifte sig sedan med min far, oakadt hon ej älskade honom. Hon hade sedan framlevat sina dagar med blödande hjerta och en bitter saknad efter sin vän. Derföre sade hon en gång till mig: När du går att förena ditt öde med en kvinna, låt det då ske endast med den du älskar.

— Men moder, — svarade jag, — om det då sker med en kvinna af folket, skall ni väl då mottaga henne som en dotter och gilla mitt väl?

— Om hon är en god och ädel kvinna med ett fläckfritt namn och värd din kärlek, så vill jag mottaga och välsigna henne som min dotter, hon må vara af borgarstånd eller adel.

— Jag sade henne derföre, innan jag reste, att jag ämnade återkomma med en maka, en sådan som jag önskade mig, en som skulle vara mig öm och tillgifven, en hos hvilken intet högmod finns, och en sådan har jag funnit i Margareta, — fortfor han gladt och slog sin arm kring hennes lif. — Och nu känner jag mig så lycklig; ännu lyckligare skall jag vara den dag, då jag hemför henne såsom min för hela lifvet. Och nu, mitt goda svärfolk, hoppas jag, att ni ej längre skolen vara bekymrade för er dotters framtid. Jag skall skriva till min mor, — fortfor han ifrigt, — och säga henne, hur lycklig jag är, jag skall bjuda henne och mina båda systrar hit till bröllopet. Icke sant, mina goda svärföräldrar, — sade han lifligt och tryckte deras händer, — snart skall här stå ett trefligt bröllop.

De båda makarne skrattade åt den liflighet och den ifver, hvarmed han talade.

— Ni tycks ha mycket brådtom, min vän, — sade patron Hjort skämtande.

— Ser ni bästa svärfar, när man är ung, är man barnslig, och längtar ifrigt efter hvad man blifvit lofvad eller hur, bästa svärfar, ni var ju äfven ifrig att snart få den ni älskade.

— Kanhända ni har rätt, Louis — sade svärfadern leende och såg på sin hustru; men hur snart vill ni då, att bröllopet skall stå, mina barn? — frågade han.

— Om en månad, icke sant Margareta, du vill ju att vårt bröllop skall stå då?

— Om en månad, — sade hon leende och gjorde sig lös ur hans omfamning, — hvad säga mamma och pappa om det?

— Jo, de säga, att det är mycket klokt, ty att gå och vara förlofvade en lång tid, det är ej trefligt, — inföll Louis skämtande.

— Helt visst menar ni nu icke, hvad ni säger, — sade fru Hjort leende.

— Hvarför inte, bästa svärmor, jag har aldrig tänkt mig att gå och vara fästman en längre tid, utan jag har tänkt, att så fort jag funnit den flicka, som jag älskar och som älskar mig tillbaka, så gifter jag mig genast.

— Så får det väl då blifva, som ni önsken, barn, det skall ädock ske förr eller senare.

Och så hade grefve von Fällson genom sin list och sin talande tunga vunnit, hvad han önskade, nemligen två millioner, ty patronen hade en dag yttrat till sin måg, att han ämnade gifva sin dotter två millioner i hemgift, hvarvid denne smickrande svarat: en ganska vacker summa, bäste svärfar, jag får då fyra millioner ty er dotter uppväger två.

— Han skref till sin mor och underrättade henne om hvad han företagit sig, samt bad henne om förlåtelse därför, — men tillade han, — jag kunde ej handla annorlunda. Jag skulle ej annars på ärligt sätt och utan mycket bråk kunnat förskaffa penningar.

Han bad henne vidare att så vänligt som möjligt mottaga Margareta, så att hon ej skulle misstänka något, ty han ämnade så fort bröllopet var undanstökadt resa upp till Stockholm för att ordna sina affärer. Han bad henne äfven skicka ett dyrbart smycke, hvilket han ämnade gifva bruden såsom bröllopgåfva. Sitt bref slutade han med dessa ord: "farväl, älskade moder, och förlåt din olycklige son, Louis von Fällson".

Man kan lätt tänka sig, att den stolta damen blef ytterst uppbragt, det var ju att kränka hennes stolta namn, att få till sonhustru en flicka af låg börd, men hon lugnade sig dock, ty här var det ju penningen som talade. Brevet besvarade hon efter en tid samt skickade äfven ett dyrbart halsband af juveler. Hon förebrådde sin son den missaktning, han visade henne, då han, henne oåtspord, förenat sitt öde med en flicka af ofrälse stånd. Visserligen lofvade hon att emottaga henne så vänligt som möjligt, men att inför sina släktingar presentera henne som sin sonhustru, det ämnade hon aldrig göra.

Dessa rader voro ej särdeles uppmuntrande för Louis, men han var ej den, som lade saken så djupt på sinnet, han öfverlemnade allt åt slumpen, han skulle ju nu genom sitt giftermål komma i besittning af en större förmögenhet och då behöfver man ju ej sörja, ty när man har penningar, har man ju allt. Han gick därför till sina svärföräldrar och omtalade för dem, att han fått bref från sin mor och sina systrar, hvilka lyckönskade honom och bruden samt sände hjertliga helsningar till herr och fru Hjort. Han beklagade vidare, att hans mor ej kunde komma till bröllopet, emedan hon häftigt insjuknat, och hans systrar ville ej lemna henne ensam.

— Och dig, Margareta, sänder hon detta såsom bröllopsgåfva jemte sin moderliga välsignelse, — fortfor han och satte halsbandet af juveler kring hennes hals.

Några dagar derefter firades bröllopet med lust och glädje. Strax derefter reste de nygifta till Stockholm.

Margaretas afsked af slägt och vänner var rörande, och då hon skiljdes från mäster Isak, sade denne med darrande stämma: Farväl, älskade barn, och måtte Gud beskydda och hjälpa dig till kraft och tålamod under pröfningarne.

Margareta brast i tårar och tryckte sig till den gamles bröst, och så lemnade hon Venerns strand under blandade känslor af sorg och glädje.

SJUNDE KAPITLET.

En gammal saga.

Det var den nionde Augusti, just den dag, som Louis skrifvit till sin mor, att han skulle komma hem.

Grefvinnan von Fällon satt, till utseendet trött och utmattad, i en bekväm emmastol, klädd i en dyrbar morgon-

drägt. På hvar sin sida om henne stodo hennes båda döttrar, Magda och Siri. Magda, den äldsta, var en lefvande afbild af modern; samma kalla, stolta ansigte med en svag purpur på de marmorhvita kinderna. Hennes svarta, glänsande hår var i dag upplagdt i rika flätor kring hennes hufvud, hennes hållning var graciös. Siri var en liflig brunett, bortskämd och sjelfsväldig, men för öfrigt god och hjertlig.

— Hvarföre skall mamma föreställa sjuk? — frågade Siri.

— Emedan Louis vill det, — sade hon leende.

— Och hvarför vill han det, bästa mamma, sjukdomar äro ju icke att leka med, — sade Siri.

— Mina barn, — sade grefvinnan, — jag vill ej gerna tala om denna sak, men det är nu så, att jag icke kunde med er infinna mig på detta bröllop. Louis har derfor sagt, att jag insjuknat, så att jag ej kunnat komma till bröllopet, han har dessutom framställt oss såsom riktiga helgon inför sina värda svärföräldrar och sin brud, hvilken lär vara ett riktigt dygdemönster. Vi måste derfor spela komedi i tid här i huset.

— Men, — frågade Magda i missnöjd ton, — hvarföre all denna förställning, denna list och alla dessa intriger, och hvarföre har han gift sig med en flicka af så låg börd?

— Emedan, Magda, han måste det.

— Men jag kan ej förstå något af...

— Du behöfver ingenting förstå, Magda, — sade grefvinnan skarpt, — du måste nöja dig med mitt svar, när tid blir, får du nog veta det. Nu måsten I göra som jag säger.

— Ja, goda mamma, jag skall spela min rol så väl som någonsin en aktris kan göra.

— Jag tror nog det, — svarade grefvinnan leende, — du som är så intresserad för att... men, — sade hon afbrytande, — hvad är det för ett spring i dörrarne?

— Kanhända de redan äro här, — utropade Siri och gick mot dörren, men hon studsade tillbaka, ty denna öppnades nu, och Louis med Margareta stodo framför henne. Siri, som skulle spela sin rol så väl, stod helt försagd och häpen samt kunde icke ens framhvisa ett "hjärtligt välkommen" och taga sin svägerska i famn, som hon hade tänkt sig.

Men hvad Siri icke gjorde, det gjorde Margareta, hon slöt den unga flickan i sin famn och hviskade: min vän, min syster.

Louis förde henne sedan fram till sin moder. Denna tog henne i famn, kysste henne på pannan och sade högtidligt: Välkommen, min dotter, måtte du finna dig väl i mitt hem, så att du ej allt för mycket saknar dina kära föräldrar.

— Ömma moder! Louis skall ju ersätta mina föräldrar och förlusten af hvad jag lemnat, — sade Margareta och kysste vördnadsfullt grefvinnans hand.

Det rörde sig något på djupet af den stolta kvinnans hjerta, men hon kväfde det och svarade i sin vanliga ton: Jag hoppas det, kära barn.

Ett småleende drog sig öfver Magdas läppar, då hon räckte Margareta handen, men det försvann lika hastigt för den djupa, forskande blick Margareta fäste på henne. Hon släppte därför hastigt hennes händer, liksom om hon hade brännt sig.

Grefvinnan ringde nu, och kammarjungfrun inträdde.

— Följ unga grefvinnan till hennes rum och hjälp henne vid afklädningen. — Till Margareta sade hon i smekande ton: min lilla vän, du behöfver nu bli befriad från den besvärliga resdräkten, och dessutom behöfver du vara litet för dig sjelf.

— Tack, goda svärmor, ni tänker endast på mig, ni, som sjelf behöfver hvila, ni, som ser så blek och afmattad ut, — sade Margareta deltagande.

— Ja, ser du, mitt barn, jag är ej fullkomligt frisk ännu efter sjukdomen, men jag hoppas, att det snart skall bli bättre. Gå nu, mitt barn, — sade hon vänligt, — vid middagsbordet träffas vi åter.

Margareta kysste hennes hand och följde kammarjungfrun.

— Jag kommer in till dig sedan, — hviskade Louis och tryckte hennes hand.

Då Margareta aflägsnat sig uppstod ett ögonblicks tystnad, medan Louis, som stått vid fönstret, gick fram till sin mor, tog en stol och satte sig bredvid henne.

— Nå, min mor, hvad säger ni om Margareta?

— Hvad jag säger om henne, hon är en godhertad toka, — sade hon leende, — och dessutom mycket lättrogen, det ligger för öfrigt för mycket landtligt i hennes sätt.

— Margareta är mycket god, — sade Siri.

— Siri lilla, — sade grefvinnan, — jag tror du redan har fästat dig så mycket vid henne, att det ej blir svårt för dig att spela din rol, som du sade.

— Nej, bästa mamma, det skall ej blifva svårt, emedan jag redan håller af henne, hon är så älskvärd och tilldragande.

— Så lycka till då, — sade grefvinnan leende, — men du, Magda, hur är det med din sympati för din svägerska?

— Den är ganska dålig, mamma. Skall hon uppträda och presenteras inom våra kretsar, då drar jag mig tillbaka, ty der hon är, vill jag ej vara, emedan jag hatar och föraktar henne, — sade Magda i förbittrad ton, och en flammande rodnad spred sig öfver hennes ansigte.

Grefvinnan kastade en blick på sin son, liksom ville hon fråga, hvad ämnar du göra?

Ett besynnerligt leende sväfvade öfver hans läppar till svar på hennes blick. Derpå steg han upp och gick till Magda.

— Du kan vara fullkomligt lugn, kära Magda, Margareta skall ej uppträda inom våra samkväm, du måste dock bemöta henne väl tills vidare, du lofvar ju det?

— Jag skall försöka, — svarade Magda.

Margareta satt i sitt rum och såg på kammarjungfrun. hvilken höll på att packa upp hennes klädningar.

— Hvilken behagar grefvinnan, — frågade hon och visade på klädningarne, hvilka lågo utbredda på soffan, den ena dyrbarare än den andra. Margareta, som suttit försjunken i djupa tankar, såg vid dessa ord hastigt upp, ett leende flög öfver hennes ansigte.

— Hvilken klädning jag önskar, — sade hon, — säg mig först, min vän, hvad du heter.

— Jenny, — svarade flickan i förundrad ton, troligtvis var hon ej van vid att någon talade så vänligt till henne.

— Nåväl, Jenny, jag tror, att jag helst vill hafva den gröna, — sade hon, — jag tycker, att den passar så bra till juvelsmyckena.

Några ögonblick senare stod hon framför spegeln och betraktade sig sjelf. Den gröna sidenklädningen på hvilken ej fanns något bjefs eller grannlåt var enkel och slät, men klädde henne utmärkt väl. Juvelerna blixtrade från hals och armar, hennes lockar tillbakahöllos af ett dyrbart diadem, i hvilket satt en enda, som kastade sina strålar från hennes hufvud likt solen, då hon blickar fram ur ett moln af guld. Hennes läppar logo, och hennes ansigte strålade af glädje. Margareta tänkte i detta ögonblick, bländad af juvelernas glans: O, hvilken skön lott att vara rik!

Jenny beundrade henne i tysthet. Visserligen tyckte hon, att fröken Magda var skön som en drottning, då hon, klädd i en elegant toilette, med det glänsande håret nedfallande kring hennes skuldror, strålade af juveler: men då hon nu jemförde Margareta med henne, så tyckte hon att den förra liknade en gudinna, ty den milda glans, som strålade ur hennes ögon och det englalika, som låg utbredt öfver hela hennes väsende, fanns ej hos fröken Magda.

— Tack, Jenny! — sade Margareta, Jå denna slutat samt burit hennes kläder till gardroben. — Du är visst en mycket snäll flicka.

— Jag vet icke, — svarade denna förläget, — men jag ville så gerna vara det.

— När man vill det, så kan man det äfven, — sade Margareta.

— Men om de äro hårda emot en ... kan man väl äfven då vara snäll, fru grefvinna? frågade Jenny.

— Ja, det kan man, — sade Margareta lifligt, — ty om man är snäll och har tålmod, så öfvervinner man till sist dem, som äro hårda.

— Kanhända grefvinnan har rätt, — sade hon sakta, neg och gick ut.

Margareta tog en bok, satte sig i soffan och började läsa,

då dörren sakta öppnades och Louis inträdde. Hon steg då upp och gick emot honom.

— Min älskade, huru befinner du dig efter resan? — frågade han, under det han omfamnade och kysste henne.

— Mycket väl, bästa Louis.

— Hvad det gläder mig! — han förde henne fram till soffan, der de båda satte sig.

— Säg mig nu, bästa Margareta, — började han, — hvad tycker du om min mor och mina systrar?

— Din mor, bästa Louis, är visst en mycket öm och god kvinna, fastän hon synes hård och stolt, och Siri är den jag mest håller af bland dina systrar. Liflig och godhertad, är hon en flicka, vid hvilken man genast fäster sig för första gången man ser henne, ty hos henne finns intet hyckleri, — tillade Margareta med tonvigt på orden.

— Hvad menar du med det? — frågade Louis och såg forskande på henne.

— Jag menar, att henne sinne är mera öppet och rent än Magdas, jag vet ej hur det kom sig, men jag kände mig så obehagligt berörd, då jag fattade Magdas hand. Det låg ej något godt i hennes ansigte, då hon helsade mig, utan tvifvel kände hon genast för mig en stor motvilja; jag vet ej hvarför, men hon släppte så hastigt min hand och vände sig bort. Jag läste i hennes ansigte den djupa afsky och det förakt hon hyste för mig; det grämde mig djupt, men jag ville ej, att någon skulle se det. Bästa Louis, jag hoppas, du ej är ond på mig för att jag talat så om din syster, men jag kunde ej säga annat än hvad jag tänkte, jag vill dock hoppas, att Magda och jag skola blifva goda vänner, blott vi få vara tillsammans en tid och få lära känna hvarandra.

— Min älskade, hvad du säger är mycket sorgligt, aldrig kunde jag tänka, att min syster skulle göra ett så obehagligt intryck på dig. Visserligen är Magda mycket olik oss andra, ty hon är hård och stolt, men jag hoppas dock, att du, som är så god och mild och lätt kan vinna allas hjertan, äfven snart nog skall vinna hennes hjerta.

— Jag vill hoppas det, Louis, — svarade hon.

En betjent anmälde, att bordet var serveradt. Louis tog Margaretas arm och förde henne till matsalen, der grefvinnan och hennes båda döttrar väntade. Magda var mycket förändrad vid middagsbordet, hon var mycket vänlig och förekommmande mot Margareta, hvilket på det högsta glädde henne. Middagen förflöt sålunda under förtroliga samtal och en god sympati tycktes vara rådande mellan de samtliga personerna kring bordet.

Sålunda förgingo trenne veckor, under hvilken tid Margareta kände sig mycket lycklig, ty alla bemötte henne väl. Hon skref till sina föräldrar och omtalade, huru väl hon triffades, berömde sin svärmor och sina svägerskor samt omtalade huru vackert det var i Stockholm emot i hennes födelsestad. Hela brefvet andades glädje och dotterlig ömhet samt de varmaste helsningar till de kära der hemma.

Detta bref glädde mycket hennes föräldrar, hvilka fruktat, att deras dotter ej skulle vara lycklig, men nu hade hon ju skrivit, att hon så var.

Visserligen hade Margareta ej ännu blifvit presenterad för någon, ej heller hade några visiter eller bjudningar varit der i huset, men Margareta fäste sig ej dervid, ty den envisa sjukdomen, hvilken ej ville lemna grefvinnan var ju skäl nog, hvarför inga visiter eller bjudningar kunde komma i fråga.

En afton satt Margareta ensam i sitt rum och läste i en bok, hvilken Siri gifvit henne. Louis hade gått bort på eftermiddagen och hade ännu ej kommit tillbaka. Pendylens slag förkunnade, att klockan var nio, Margareta steg upp och gick ett slag öfver golfvet.

— Hvad Louis dröjer länge borta i dag, — sade hon för sig sjelf och satte sig åter. Men plötsligt kom hon på den tanken, att hon skulle gå in till grefvinnan. Margareta brukade nemligen ofta sitta inne hos henne, talande om hvarje-handa saker, ibland fick hon äfven spela för henne på zittran. Denna kära klenod, från hvilken hon ej kunde skiljas, hade hon tagit med sig till Stockholm. Grefvinnan brukade sitta länge uppe om kvällarne, och Margareta beslöt derföre att gå in till henne en stund. Hon steg upp och lemnade rummet.

samt passerade salen, der ljuskronan var tänd, men i salongen och kabinettet, innanför hvilket grefvinnans rum låg, herrskade ett djupt mörker. Margareta gick tyst som en ande öfver mattorna, liksom fruktade hon att störa någon, och stannade utanför grefvinnans rum, der de tunga sidengardinerna voro tätt tillslutna. Hon sträckte ut handen för att draga dem åt sidan, då hastigt en gestalt gled upp framför henne. Hon studsade förskräckt tillbaka och ämnade tala, men gestalten, satte handen för hennes läppar och hviskade: om ni önskar, så stanna och hör, ty det gäller er. Derpå försvann gestalten åter i mörkret.

Hon visste ej, om hon skulle lyda uppmaningen och stanna, eller om hon skulle vända tillbaka. Då trängde ljudet af hennes mans röst till hennes öra, och strax derpå äfven grefvinnans; de nämde båda hennes namn, och hon beslöt derföre att stanna. För första gången i sitt lif kände hon sig nyfiken att höra, hvad man sade om henne. Hon satte sig ned på en stol och lyssnade till hvad som sades. Då hörde hon grefvinnan säga:

— Hvart ämnar då du föra henne?

— Jag har tänkt på det der gamla uggelboet Eknäs nere i Skåne.

— Men du sade ju, att dina fordringsegare hade tagit det.

— Jag har köpt igen det i dessa dagar, emedan det är det lämpligaste stället för Margareta. Jag skall skriva till inspektör Grönlund och säga till, att han gör allting i ordning.

— Men tror du ej, att hon skall tycka, att det är besynnerligt, att hon så der hastigt får resa utan att blifva presenterad för någon af våra släktingar och bekanta.

Louis uppgaf ett tort skratt.

— På någonting sådant tänker icke Margareta, — sade han i bestämd ton.

— Hur kan du så säkert veta det? — frågade grefvinnan.

— Emedan jag i smyg läste det bref, hon skref till sina föräldrar, i hvilket hon endast talade om, hur lycklig hon var och hur väl hon blef bemött af oss alla. Det skall derföre ej vara svårt för mig att föra henne till Skåne, utan att hon tän-

ker hvarken det ena eller det andra: jag skall till exempel säga, att vi skola göra en tur nedåt Skåne, der jag vill visa henne mitt gods och föreslå henne, att vi skola stanna der några dagar. Var lugn, min mor, hon skall genast instämma i mitt förslag och med glädje följa mig.

— Du ämnar då begrafva dig i det der rucklet för alltid och sitta och jollra med din hustru, tills du blir gammal och grå. Stackars Louis, du får nu plikta för din tanklöshet och det lättsinniga lif du fört.

— Tala ej derom, moder, hvad som är gjordt kan ej förändras. Om jag ej ingått i detta äktenskap, hade vi ju varit ruinerade.

— Men älskar du henne ej något?

— Huru skulle jag kunna älska henne, då jag älskar en annan. Om hon varit fri hade jag ej behöft att begå denna dumhet att gifta mig med en mamsell Hjort, hvilkens far är f. d. källarmästare. Ha, ha, ha, — skrattade han — jag tycker verkligen sjelf, att det låter löjligt.

Grefvinnan log äfven, i det hon yttrade:

— Du får nu göra, som du behagar, ty jag vill ej vidare befatta mig med henne, och hvad du nu än ämnar göra, måste ske snart. Jag står ej ut med att längre spela sjuk, och Magda är ursinnig. Hon frågade mig i går, huru länge vi här skulle spela klosterlif, hon frågade — kan du tänka dig, Louis — med den mest olycksbådande blick huru länge Margareta skulle vara hennes svägerska?

— Hvad menar hon med det, — utbrast Louis och såg förvånad på sin mor. — Någon skiljsmessa kan ju ej utan orsak komma i fråga, och för öfvigt, jag skulle ju då mista den förmögenhet, jag nu är i besittning af.

Han steg upp och gick några slag öfver golfvet, — men, — sade han och stannade framför grefvinnan, — det finnes ett annat sätt... för penningar får man ju allt — ett hemskt leende förvred hans ansigte — för penningar kan man ju äfven köpa en människas död.

Grefvinnan störtade upp.

— Louis, hvad menar du! — utbrast hon bleknande.

— Jag menar, — sade han med isande köld, — att en människas lifsgnista är snart utsläckt.

Ett lätt buller, såsom då något faller till golvet och ett dämpadt skri hördes utifrån kabinettet.

Grefvinnan sjönk darrande ned på en stol. Louis störtade fram och ryckte sidengardinerna häftigt åt sidan och blickade ut. Han lyssnade, men der var tyst och mörkt som i en graf, han drog dem åter tillsammans och vände sig till sin mor.

— Hvad är det? — hviskade hon.

— Ingenting, — svarade han doft.

Mor och son betraktade hvarandra ett ögonblick.

— Louis, — sade grefvinnan sakta, — är du säker på, att det ej finnes någon derute? Tag lampan och se efter . . . jag ber, — tillade hon, då hon såg, att han tvekade.

Han tog då lampan och lyste genom rummen, men han kunde ej upptäcka någon mänsklig varelse, han gick därför tillbaka till sin mor och satte lampan på bordet.

— Alltsammans är blott ett narrspel, en förvilling i hörseln, bullret kunde ju lika lätt komma från gatan, — yttrade han.

— Men jag känner mig så besynnerlig till mods, — sade grefvinnan. — Ack, Louis! kalla hit Jenny, jag vill ej ligga här ensam i natt.

Louis gick. Men hvar fans väl hon, och Margareta sedan?

Ack, den arma Margareta! Ingen penna förmår att beskriiva de känslor af harm, sorg och smärta, som herrskade i hennes själ. Så hade då, utan att de sjelfva anade det, den hycklande masken, under hvilken de dolt sig för Margareta, fallit från dem. De stodo nu framför henne i hela sin usla nakenhet, hon såg hvilken låghet som beherrskade dem, huru grymt hon sjelf och hennes föräldrar blifvit bedragne. Hvarje ord trängde likt dolkstyg till hennes hjerta och afhöggs skoningslöst all glädjens och hoppets blommor, som der så härligt uppspirat, alla hennes glada, lyckliga framtidsdrömmar hade med ens blifvit om intet. Hon stirrade omkring sig med

frånvarande blickar, allt blodet flydde från hennes kinder och hon satt liksom förstenad.

Då nådde de sista orden hennes öra, dessa ord, hvilka stämplade mot hennes lif, blodet stelnade i hennes ådror och hennes hjerta upphörde att slå, och hon sjönk med ett svagt skri till golfvet. Då skyndade samma gestalt åter fram samt drog Margareta hastigt åt sidan, så att Louis ej märkte henne, då han såg ut. Denna gestalt var ingen annan än Jenny, denna kloka och beslutsamma flicka, hvilken mer än Margareta kände verdens svek och bedrägeri samt genast märkt, att den unga grefvinnan, vid hvilken hon så mycket hade fäst sig, ej var någon välkommen släktinge. Hon uppfångade helt obemärkt hvarje ord, som talades om henne, då hon ej var närvarande samt uppfattade allt för väl, att den unga grefvinnan ej hade någon lycklig framtid att förvänta vid grefvens sida. Men Jenny, hvilken var mycket grannlaga, tyckte ej att det anstod henne att omtala detta för Margareta. Hon beslöt derföre att vänta, tills något tillfälle inträffade, då hon kunde gifva den unga grefvinnan en vink om att sjelf höra hvad som sades, då hon ej var närvarande, och detta tillfälle gafs henne just denna afton. Utan att gifva sig tillkänna, uppmanade hon henne att lyssna till hvad som sades och drog sig sedan tillbaka i den mörkaste delen af rummet utan att dock lemna Margareta ur sigte, ty då hon såg henne falla, skyndade hon genast till hennes sida för att bistå henne! och med en styrka, ovanlig för hennes kroppsbyggnad, lyfte hon den sanslösa upp på sina armar och bar henne ljudlöst genom rummen till hennes sängkammare och nedlade henne på soffan. Medlidande och oro afspeglade sig i hennes ansigte, då hon lade handen på Margaretas hjerta, hvilket för alltid tycktes hafva upphört att slå. Hon skyndade att bada hennes tinningar med friskt vatten och lät henne inandas luktsalt för att återkalla hennes bortdomnade lifsandar, gned henne med ylle för att sätta blodet i omlopp samt gjorde allt, hvad som stod i hennes förmåga. Ändtligen kröntes hennes bemödanden med framgång. Margareta drog ett djupt andedrag, och hennes hjerta började att klappa, hon slog matt upp sina ögon

och såg forskande omkring sig liksom en sofvande, hvilken hastigt af en vidrig dröm uppväckes ur sin slummer; hennes hand for öfver pannan, liksom ville hon reda det virrvarr af tankar, som omtöcknade hennes hjerna. Hon blef nu varse Jenny, som stod vid hennes sida.

— Jenny, du här? — hviskade hon svagt, — hvad har förefallit?

— En grym och elak dröm, fru grefvinna.

En blixst af minne trängde sig ned i hennes själ, hon mindes hvad som passerat. Med en suck, vittnande om det sönderslitna, det djupt sargade hjertat, slog hon sina armar kring Jenny och brast i gråt. Hon grät som ett barn vid den trogna tjenarinnans bröst, då Louis inträdde.

— Jaså, Jenny är när, — sade han, då han fick se henne, — grefvinnan önskar, att du ofördröjligen infinner dig hos henne.

— Men jag kan icke lemna min plats här, — svarade hon lågt.

— Hvad är å färde, — sporde han häftigt, och steg fram.

— Grefvinnan har i tvenne timmar haft den förfärligaste smärta i bröstet, hvilken efterföljts af de häftigaste konvulsioner.

— Och du säger ej till om det, så att man hade fått skicka efter någon läkare, — utbrast han häftigt.

— Nej, emedan grefvinnan befalde mig att ej säga något — svarade Jenny kärft.

— Ja, — yttrade Margareta och sjönk ned på örngottskudden, som Jenny lagt under hennes hufvud, — jag bad henne att ej säga något, emedan jag ej ville oroa någon; men gå nu, Jenny, grefvinnan väntar säkert mycket otåligt, jag behöfver dig ej mera, ty jag känner mig bättre nu, — hon såg på henne med en tacksam blick, hvarefter denna aflägsnade sig.

— Älskade Margareta, skola vi ej skicka efter en doktor, kanhända du annars kan blifva värre?

— Nej tack, bäste Louis, det behöfs icke, detta är ingenting, det är redan öfver . . . det enda jag önskar är att få vara

allena ... lemna mig derföre, min vän, — bad hon mildt, — ty ensamheten är mig bäst, då denna sjukdom kommer.

— Som du vill, min vän, — sade han och böjde sig ned för att kyssa henne, men hon vände hastigt bort hufvudet och dolde sitt ansigte i händerna. Han betraktade henne ett ögonblick och lemnade derefter rummet.

Då Margareta blef ensam, steg hon långsamt upp och gick fram till bordet, släckte ut lampan och rullade upp gardinen för fönstret. Fullmånen kastade sitt bleka skimmer öfver hennes hvita nattdrägt, hvilken i rika veck föll kring hennes lif och sammanhölls af en gul silkessnodd. Margareta höjde blicken mot himlen och sammanknäpte sina händer, några klara tårar, smärtans budbärare, syntes från hennes ögon bana sig väg utför hennes kinder; hon tänkte på det grymma öde, man hade bestämt åt henne, och en domning flög genom hennes lemmar.

— Men hvarföre så mycket hat, så mycken ondska, hvad hade hon väl gjort, hon var ju så oskyldig.

Då tänkte hon på mäster Isaks ord den der aftonen, och ett sorgligt leende sväfvade på hennes läppar, då hon upprepade dessa ord: "emedan jag är en kvinna af folket". Hon tänkte vidare på de pröfvodagar, hvilka han förespådde skulle komma; — således hade dessa redan nu kommit, — sade hon med en suck. Hon tog i tanken farväl af sin flydda, lyckliga tid samt tänkte sig in i den verld, der hon nu på allvar måste börja att kämpa och strida, denna verld, full af mörker och fördom, af ondska och småsinthet, som ej tål den menniska, hvilken är fri och naturlig. Margareta upprepade ur minnet dessa enkla ord, hvilka Mäster Isak en gång hade sagt:

"Ett mod af stål, en själ af jern
Det fordras för att kämpa här
Mot fördom, kött och verld
Och men'skors onda anslag."

Hon öfverlade med sig sjelf, hur hon nu borde tänka och handla för att ej falla ett offer för dessa människors in-

triger; hon bortjagade alla barnsliga och veka tankar och omgjordade sin själ med kraft och mod. Ju mera hon tänkte på sin ställning, ju mera klart fick hon för sig, hur hon borde handla, och då morgonsolen kastade sina strålar in i hennes kammare, stod der en fast och beslutsam kvinna, färdig att oförskräckt bjuda sina fiender spetsen.

Margareta hade icke sofvit en blund på hela natten, men hon kände dock ingen sömn, ingen trötthet. Hon gick fram till spegeln för att ordna sitt hår och hon häpnade då för sin egen bild, ty hon hade undergått en betydlig förändring. Alla rosor hade flytt från hennes kinder, och hennes ansigte var blekt som döden, hennes läppar voro hårdt slutna.

— Hvar fans väl det milda, barnsliga leende, som förut så ofta lekt kring hennes läppar?

— Det var borta, kanhända för alltid.

Nu öppnades dörren sakta och Jenny inträdde tyst och stilla för att ej, såsom hon tänkt, störa grefvinnan, hvilken hon förmodade nu låg försjunken i sin djupaste slummer. Men hur förvånad blef hon icke, då hon fick se grefvinnan stående framför henne.

Det hårda uttrycket i Margaretas ansigte försvann, och hennes panna klarnade upp, då hon fick se Jenny, och hon sade vänligt:

— Min vän, hvad du ser förvånad ut!

— Fru grefvinna! — svarade Jenny och neg, — jag förmodade ej, att grefvinnan var uppe.

— Kära Jenny, jag har icke ens legat i natt, och då är det icke svårt att vara tidigt uppe.

En blick på sängen, hvilken stod orubbad, öfvertygade Jenny om sanningen.

— Hör på, Jenny, sätt dig här bredvid mig, ty jag har något att tala vid dig om.

Jenny lydde uppmaningen och satte sig bredvid Margareta.

— Var det ej du, som stod i kabinettet i går afton, som uppmanade mig att stanna och lyssna?

Margareta fäste på henne en djup blick.

— Jo, fru grefvinna, — svarade hon förläget.

— Då känner du äfven orsaken till mitt själslidande i går afton, — fortfor Margareta.

— Ja, det vet jag.

Margareta gick ett slag öfver golfvet, derpå stannade hon framför Jenny.

— Hör på, goda flicka, du som från första dagen jag kom i huset varit mig så tillgifven och trogen, lofva mig nu att ej för någon yppa hvad du vet.

— Jag lofvar det, fru grefvinna.

— Det är bra, Jenny, jag litar fullkomligt på dig, jag skall ej glömma din tillgifvenhet för mig, kanhända skall jag framdeles behöfva dig . . . livvets öden omvexla så hastigt, man vet ej hvad som kan hända. Det förefaller, som om jag i denna natt blifvit flere år äldre, än hvad jag förut var . . . se här Jenny, tag denna ring som ett minne af mig, såsom minne af den nittonde September; — hon drog en ring af sitt finger och räckte den åt Jenny. — Ack, hur sorgligt ändå, — fortsatte hon liksom för sig sjelf, — för en kort tid tillbaka var jag så lycklig, så fri i mina föräldrars hem, och nu är allt förändradt . . . — ett bittert leende krusade hennes läppar. — Jenny, du kan taga in min svarta sammetsklädning, jag tänker i dag vara svartklädd, — sade hon i hastigt förändrad ton.

Jenny skyndade att efterkomma hennes befallning.

Margareta satte sig framför spegeln.

— Jenny, du kan i dag för ombyte skull fläta mitt hår.

Jenny lät kammen några gånger fara genom de glänsande lockarne, och några ögonblick senare voro de intvingade i tvenne stora flätor och upplagda i en prydlig hårkorg.

Margareta framtog en hårpil af silfver, en gåfva af hennes föräldrar och räckte den åt Jenny, hvilken satte den i hennes hufvud; hon öppnade derpå sitt juvelskrin och framtog ett dyrbart halsband, just detsamma, som skulle föreställa bröllopsgåfva från hennes svärmoder.

Hon betraktade det ett ögonblick, derpå sade hon:

— Denna gåfva, tillkommen af en hycklande beräkning,

kommer jag aldrig mer att bära; gif mig den hvita asken, som står i min byrålåda, — fortfor hon, vänd till Jenny.

Denna räckte henne det begärda och Margareta nedlade halsbandet i den samt bad Jenny ställa den tillbaka i byrån.

Ett blidt leende flög öfver hennes ansigte, då hon framtog ett annat halsband af äkta perlor, det var ju gåfvan af hennes föräldrar på hennes nittonde födelsedag.

— Detta skall hädanefter blifva min enda prydnad, — yttrade hon och påtog sig halsbandet.

Då hon var klädd, gick hon in i matsalen, kaffebordet stod dukadt, men ännu hade ingen af husets medlemmar anländt. Margareta var således den första. Hon promenerade fram och tillbaka, försänkt i djupa tankar, och märkte ej sin man, som långsamt inträdde och gick fram till henne.

— God morgon, Margareta, hur känner du dig min vän? Margareta såg upp.

— Mycket bra, bästa Louis.

Hon räckte honom handen; han kysste den och betraktade henne forskande.

— Du talar ej sanning, Margareta. du mår ej väl, jag ser det på dig, ditt ansigte är ju blekt som marmorbilden der borta.

Margareta log.

— Denna blekhet efterföljer alltid denna sjukdom, — svarade hon, — på samma gång, som äfven sinnet blir förändradt.

— Det var då någonting högst märkvärdigt, och hur länge varar denna sinnesförändring?

— Det kan jag ej så bestämdt säga, utan tiden får utvisa det.

Nu anlände grefvinnan, stödd af Siri och Magda.

Ett hänleende sväfvade öfver Margaretas läppar vid åsynen af grefvinnan. Hon gick henne till mötes, helsade henne vördnadsfullt och kysste hennes hand.

— Hur är det med dig i dag Margareta? Jenny sade att du var så dålig i går afton.

— Ack! goda svärmor, det var blott en hastigt öfvergående sjukdom, som ej har någon fara med sig, den är alldeles öfver nu.

— Det gläder mig oändligt, mitt barn!

— Har du varit sjuk, Margareta, och icke jag fått veta det, — sade Siri sorgset och slog sin arm kring hennes lif samt drog henne med sig fram till kaffebordet.

— Skulle du verkligen vara ledsen öfver det, Siri lilla?

— Ja, visst är jag det, hvarföre skulle jag icke det, — tillade hon och lutade sig mot Margareta, — jag håller ju så mycket af dig.

— Jag tror dig, Siri lilla, du är så hjertlig, så uppriktig, så olik . . . mig, — tillade hon skrattande.

Alla betraktade henne, hon märkte det, och vändande sig till grefvinnan sade hon: — icke sant, bästa svärmor, Siri är som en liten solstråle?

— Helt visst, kära Margareta, är hon en solstråle, men en mycket nyckfull sådan, — svarade grefvinnan leende.

— Nå, det var då riktigt trefligt, — utbrast Siri skrattande, — jag är en nyckfull solstråle, men säg mig, Margareta, hvad är då Magda?

— Hvad Magda är, frågar du; törs jag väl säga det, — sade Margareta, med en blick på Magda?

Hon märkte denna blick och sade leende, inom sig nyfiken att få höra, hvad Margareta ämnade säga om henne: — kära Margareta, hvarföre skulle du ej våga det, alltsammans är ju för öfrigt endast ett skämt.

— Näväl då, du liknar . . . förlåt, bästa Magda! . . . ett hotande åskmoln, som gerna vill urladda sig men ej vågar för den skarpa nordpolen.

Siri skrattade, men grefvinnan och Louis vexlade en betydelsefull blick och öfver Magdas kinder for en flammande rodnad, liksom en bekräftelse på Margaretas ord. Hennes svarta ögon gnistrade af harm, och hennes läppar skälfdde under bemödandet att tillbakahålla den glödande vulkan, som brann inom henne. Hon böjde sig ned öfver kaffekoppen och drack ur det sista hon hade i den för att derigenom återvinna det

lugn och den sjelfbeherskning, som fordrades för att kunna tala lugnt. Derpå höjde hon sitt hufvud, och ett konstladt leende krusade hennes läppar, då hon yttrade:

— Men säg mig då, Margareta, hvem är den skarpa nord-polen för hvilken jag fruktar?

— Ja, säg oss det, Margareta, — uppmanade grefvinnan, då hon såg att Margareta tvekade.

— Nåväl, bästa svärmor, jag skall säga, att det är ni och ingen annan . . .

Håll, Margareta! du får ej längre fortfara med detta skämt, — sade Louis och fattade henne i armen.

— Jo, låt henne fortfara, — sade grefvinnan med ett eget leende, — ännu en gång, Margareta, säg oss äfven något om din man.

— Han är naturligtvis den ömmaste bland äkta män, — svarade Margareta hånleende och steg upp från bordet. De öfriga följde hennes exempel.

Dessa hennes sista ord uppjagade en mörk rodnad på Louis' kinder, och hos grefvinnan uppstod en mängd tankar.

De gingo in i solongen, grefvinnan lade sig att hvila på en divan, Magda satte sig vid fönstret och började läsa i en fransk bok, Siri framtog sin broderkorg och visade Margareta några nya mönster, hvilka hon tänkte brodera efter. Louis stod vid fönstret och blickade tankfullt ned på gatan; han tänkte på Margareta och hennes besynnerliga tal denna morgon samt funderade, om hon möjligen kunde veta något af hans samtal med sin mor föregående afton. Men han bortslog denna tanke, ty på hvad sätt skulle hon väl veta det? Att någon kunnat lyssna, det var omöjligt, ty det fans ju ingen der, då han genomletade rummen, för öfrigt skulle ju Margareta då varit helt annorlunda. Han afbröts här i sina tankar af den inträdande betjenten, som anmälde baron Gyllenörn. Magda spratt till och lade hastigt boken ifrån sig.

— Han är välkommen, — sade grefvinnan och reste sig upp samt kastade en blick på Louis och Magda.

Margareta förstod betydelsen af denna blick, hon satte båda händerna för sin mun och utbrast med klagande röst:

— O, hvilken förskräcklig tandvärk, tillåten Ni,— fortfor hon, vänd till grefvinnan, — att jag aflägsnar mig.

— Alltför gerna, mitt barn, — svarade grefvinnan öfverraskad. Hon ämnade säga något, men i detsamma inträdde baron Gyllenörn, och Margareta försvann i samma ögonblick genom en sidodörr.

Den inträdande var en högväxt, kraftfull man, hvars ädla, vackra ansigte beskuggades af ett rikt brunt, väl vårdadt skägg, ett par mörkblå ögon, vittnande om en rik själsadel, blickade gladt och frimodigt omkring sig, och på den höga pannan, beskuggad af mörkbruna lockar, hvilade en ädel stolthet.

Han var här en alltid välkommen gäst, hvarföre han ock helsades hjertligt välkommen af alla, och Magda rodnade så vackert, då han tryckte hennes hand och frågade, hur hon mädde. Han satte sig derpå ned bredvid grefvinnan samt omtalade, att han varit i Upsala och helsat på några unga vänner samt haft ofantligt roligt.

Men Louis, — sade han plötsligt, och såg sig omkring, — det är väl sant, som ryktet säger, att du varit borta och gift dig med en mycket rik flicka.

— Ja, kära du, det eger sin grund, — sade Louis leende.

— Hon är väl en mycket god och talangfull flicka, förmodar jag?

— Ett riktigt mönster, bäste Wladimir.

— Jag gratulerar dig, min vän, och hoppas, att du är mycket lycklig, — sade denne gladt och tryckte hjertligt hans händer, — jag får väl den äran att nu bli presenterad för den unga grefvinnan.

— Bäste Wladimir, huru gerna jag än skulle vilja gå din önskan till mötes, så kan jag det dock icke, emedan hon i dag är opasslig, — svarade Louis sorgset.

— Så kan det ju ske en annan dag, — sade baronen lifligt. — Jag är nemligen en sådan person, som ni aldrig blir utaf med, ty innan ni vet någonting utaf, så är jag här igen, medgif, fru grefvinna, att jag är en fasligt efterhängsen och påträngande person.

— Åh, hvarföre skulle jag medgifva det, — sade, grefvinnan leende. — Nej, låt mig då hellre tala uppriktigt, ni min bästa herr baron, är en sådan person, vid hvilken man aldrig tröttnar, utan är alltid en kär och hjertligt välkommen gäst.

— Tack, ädla fru grefvinna! Edra ord äro mycket värda, ty fins väl någon större glädje än veta sig hafva uppriktiga vänner, hvad är väl skönare än kärleks- och vänskapsbanden? Jag skulle önska, att sådana kunde knytas mellan hvarje meniska kring hela världen, att alla vandrade hand i hand, älskande hvarandra inbördes, trofast och innerligt.

— Er önskan är stor och helig, herr baron, men den lämpar sig dock icke på hela menskligheten, ty vi äro icke skapade att kunna älska alla, emedan det finnes så många olika sinnen, tankar och känslor.

— Ni talar alltför sant, fru grefvinna, någon endrägt kan sorgligt nog aldrig blifva rådande, emedan den stora massan är så förblindad af fördom och lågsinhet, att den ej vågar sig utom det skrank, som kallas konvensans, alltid tänker: "hvad skall världen säga?"

— Alldeles så, herr baron, vårt lif är en sorglig saga, en strid på lif och död om glans och ära.

— Det är sant, min nådiga, — inföll baronen, — men det fins dock andra, öfver hvilka ej någon hemlighet hvilar.

— Helt visst finnes det sådana, herr baron, — sade grefvinnan ifrigt, — men ser ni dessa äro de, hvilka bortkastat den hemlighetsfulla slöjan och visa sig sådana de äro, rusande blindt framåt, trotsande hela världen. Tycker ni, herr baron, att dessa handla rätt?

— Kanhända, fru grefvinna, de äro lyckliga, emedan de äro fria och känna intet tvång, de trotsa allt och äro oförskräckta, emedan de begå intet i löndom, mig behaga dessa bättre, ty min bästa grefvinna, om vi blicka in i denna värld, der allt mätes efter konvensansen, efter skenet, der så många passioner, så många lidelser trängas i brokigt virrvarr, då kunna vi med skäl fråga: "handla de väl rätt, äro de lyckliga?" och vårt eget jag skall svara "nej".

— Bäste Wladimir, — yttrade Louis, — Du har nu framställt världen i dess mörkaste gestalt, men, min vän, icke är någon så nedsänkt i brott och laster att han icke eger någon ljus och god sida.

— Helt visst, Louis, dertill har jag aldrig nekat, tvärtom, det kan finnas mycket godt hos människorna, fastän en stor del ej ega förmåga att lösslita sig från det onda och följa den gode andens kallelse.

Här afbröts nu samtalet af den inträdande betjenten, som anmälde att frukosten var serverad.

Alla stego upp, och grefvinnan inbjöd baron Gyllenörn att deltaga i en enkel frukost, hvilket anbud denne med glädje antog. Efter frukosten stannade han ännu en stund, men tog sedan afsked, emedan han på bestämd tid skulle infinna sig hos en affärsman.

Grefvinnan tackade för dessa så angenäma timmar, och Magda var i dag så öm och älskvärd, att baronen kände sig helt varm om hjertat; hans tankar hvilade därför uteslutande på Magda, då han gick utför trapporna och ut genom porten, men här stannade han och betraktade den vagn, som i samma ögonblick anlände. En beslöjad dam steg ur. Då hon vände sig till kusken för att betala, upptäckte han en stor rikedom af "gyllne" flätor, som doldes under hatten, och då hon vände sig mot porten, upptäckte han ett blekt, vackert ansigte och ett par stora djupblå ögon mötte hans, men hon skyndade hastigt förbi honom och försvann genom porten.

Baron Gyllenörn stod en stund och såg efter henne, deretter gick han långsamt bort, under det han tänkte: Hvem hvar hon?

ATTONDE KAPITLET.

Flyttningen.

Dagen efter ofvannämnda satt Margareta i sitt rum, försjunken i djupa tankar, då dörren öppnades och Louis inträdde. Han gick fram till henne och lade sin hand sakta på hennes arm.

— Margareta, — sade han sakta, — hvad tänker du på?

Margareta såg upp. — På mycket viktiga saker, bäste Louis.

— Får jag del af dem?

— Det är just det, jag nu ämnar gifva dig.

— Jag är idel öra.

— Så hör då! För att förjaga tandvärken företog jag i går en promenad, mina steg förde mig bortåt en aflägsen del af staden, kallad Kungsholmen. Jag gick då förbi ett hus, beläget i hörnet af Garfvaregatan och Parmmätaregränd. Der fick jag tillfälligtvis höra, att i nämnda hus en trappa upp bodde en finare familj, hvilken ämnade resa utrikes samt derföre stod i begrepp att uthyra sin våning. Som jag fäste mig mycket vid huset och läget, beslöt jag att gå upp och göra mig underrättad om saken. Jag talade derföre vid nämnda familj, en grosshandlare B. med fru och tvenne döttrar, jag tänkte, Louis, att vi skulle hyra den, fastän den ligger aflägsset, men, ser du, jag har fått en idé.

— Det måste vara en besynnerlig idé, du har fått, jag har annars tänkt föreslå dig att vi skola resa ned till Skåne och bosätta oss der en tid. Jag har der ett litet gods, beläget i en naturskön trakt, det och skulle säkert intressera dig.

— Nej, visst icke, Louis! jag afskyr landet och vill helst stanna i staden och bo i det huset jag nämnt. Jag har der ifrån ett af rummen en vacker utsigt öfver Mälaren, det skall blifva en angenäm förströelse för mig.

— Du vill således ej uppfylla min önskan?

— Nej, det vill jag icke, jag sade dig ju, att jag fått en idé.

— Ja, det var sant, nå, låt höra din idé.

— Jo, den är sådan, att jag ämnar utesluta mig från alla nöjen och förströelser, visiter och bjudningar, jag tänker att helt och hållet vara för mig sjelf . . . men du, Louis, behöver derföre icke stänga dig inne, ty du är ej van vid det, du skulle derföre snart ledsna. Du kan ju för öfrigt låta utsprida, att jag likt den heliga Brigitta egnat mitt lif åt bot och andaktsöfningar, verlden skall då ej undra på, att du ständigt infinner dig ensam i edra stora societetssamkväm. Nej, de skola till och med beklaga dig och tycka att du har förskräckligt tråkigt.

— Men hvarföre talar du så, Margareta, jag älskar ju dig så högt.

— Så mycket bättre, — utbrast Margareta skrattande, — då skola vi lefva som ett par turturdufvor.

— Du är beundransvärd . . . men, Margareta, — sade han allvarsamt och såg henne djupt in i ögonen, — säg mig, är allt hvad du nu talat ditt fulla allvar?

Ja, Louis, det är mitt allvar, min vilja, — svarade hon i bestämd ton.

Han betraktade hennes ansigte ett ögonblick samt upptäckte då, hvad han icke förr sett, att öfver hennes drag hvilade en fast beslutsamhet, derföre sade han i något lågmäld ton.

— Jag vågar således icke motsäga dig.

— Nej, min vän, det bör du ej göra.

— Så vill jag då genast gå för att uppfylla din önskan, min älskling, — sade han och reste sig upp från stolen. —
— Farväl så länge! — han kysste hennes hand och gick ut.

Ett stolt leende krusade Margaretas läppar. — Hvem skall segra han eller jag? — mumlade hon, det får framtiden utvisa.

Några dagar senare stod grefve von Fällsons ståtliga ekipage nedanför på gatan, väntande på att få föra de båda makarne till deras nya bostad på Kungsholmen. Margareta stod i sitt rum och klädde sig, biträdd af Jenny. Då klädseln

var fullbordad, kastade hon ännu en blick i spegeln och vände sig derpå till Jenny.

— Farväl Jenny, tack för de tjänster du gjort mig, förblif alltid lika uppriktig och trogen, och Gud skall belöna dig, och om du blir i behof af någon vän, så kom till mig. Kanhända jag ännu en gång kan behöfva dina tjänster, jag hoppas då du vill gifva mig dem?

— Ja, allt hvad jag kan tjena er med vill jag gerna göra.

— Jag tror dig, Jenny, farväl! — Hon räckte henne sin hand. Jenny kysste den. Margareta skyndade derpå in i salongen för att taga afsked af grefvinnan och hennes döttrar. Hon närmade sig först grefvinnan och tog ett vördnadsfullt afsked af henne.

— Min dotter, jag önskar dig all lycka och trefnad till det ensliga lif, du sjelf ädömt dig. — sade grefvinnan och kysste henne på pannan.

Margareta svarade intet, hon lemnade henne tyst och närmade sig Magda, hvilken hon småleende betraktade, under det hon sade: — farväl bästa Magda, måtte du få mycket nöje och trefnad, sedan jag är borta. — Magda rodnade och ville framstamma några ord, men Margareta lemnade henne hastigt och tog Siri i famn. — Farväl Siri, min älskling, hvad jag skall sakna dig.

— Äfven jag skall sakna dig, — sade Siri sorgset, — men jag skall ej glömma dig i din enslighet, min vän! Innan du vet ordet af skall jag vara hos dig, — tillade hon gladt och kysste hjertligt Margareta.

— Tack, Siri lilla, — hviskade hon och tryckte henne ännu en gång i sin famn samt skyndade ut.

Vid vagnen väntade Louis, han hjälpte henne upp och vagnen rullade bort. I fönstret stod Siri och viftade med sin näsduk. Margareta besvarade hennes helsning med handen. En halftimma senare stannade vagnen utanför deras nya bostad vid Garfvaregatan.

De stego ur. Louis förde Margareta uppför trappan och ringde på. En betjent visade sig, han bugade sig djupt och

öppnade dörren till salen. Margareta tog nu rummen i skärskådande.

— Nå Margareta, hvad säger du om möbleringen?

— Bäste Louis, den är öfver all min förväntan, aldeles efter min smak, det påminner mig om mina föräldrars hem. Min vän, du har verkligen gjort mig en stor glädje, och derföre är jag dig mycket tacksam . . . jag skall här komma att trifvas väl.

— Det gläder mig mycket, Margareta, att jag så väl kunnat uppfylla din önskan, du får nu sedan göra dig bekant med husets kvinliga tjenstepersonal, hvilken min moder hjälpt mig att utvälja . . . jag förmodar, att de snart skola vara här.

Betjenten inträdde och omtalade, att en flicka anländt, hvilken sade sig vara skickad från en fru Tafve för att här erhålla plats som kammarjungfru.

— Låt henne komma in.

Betjenten gick ut och en ung flicka inträdde, mycket prydligt och nätt klädd. Hon neg djupt.

— Ni är således skickad från fru Tafve?

— Ja.

— Margareta, du får nu sjelf bestämma, om hon passar dig eller ej.

Margareta närmade sig henne.

— Hvad är ditt namn, min flicka? — började hon.

— Lina, — svarade denna.

— Ett ganska godt namn, jag tycker om ditt utseende och din klädsel, min vän, du är därför välkommen; gå nu och kläd af dig och ordna med dina saker, betjenten skall visa dig till din kammare. — Margareta gjorde en åtbörd med handen att hon fick gå. Lina neg och gick. Senare på aftonen ankommo tvenne andra domestiker, hvilka Margareta vänligt mottog samt ordnade nu med dem om husets göromål. Louis satt i sitt rum och rökte samt tänkte på Margareta och hennes förändrade sinne. Han beslöt inom sig att dagligen gifva noga akt på henne.

NIONDE KAPITLET.

Ett oväntadt besök.

Trenne månader hade förflutit utan att något särdeles anmärkningsvärdt inträffadt förutom att Louis ofta var borta till långt inpå nätterna, men Margareta tänkte icke derpå; han älskade henne ju icke, han endast hycklade och läspade "min älskade", då han ibland smekte henne. Margareta visade sig alltid derföre lika vänlig. Louis märkte sålunda ej de planer, som hvälfde sig inom hennes hufvud.

Och hvilka voro väl dessa planer?

Jo, Margareta rufvade dagligen på, huru hon skulle kunna göra ett slut på det lif, som syntes henne så förhatligt, så kränkande . . . huru hon skulle kunna hämnas det bedrägeri, som Louis begått mot henne och hennes föräldrar. Stundom sjönk hennes mod och ett sorgset vemod sped sig öfver henne, hon längtade då efter sina vänner vid Venerns strand. För att trösta sig tog hon då sin zittra och sjöng vid den.

En dag — Margareta var ensam hemma, Louis hade varit borta hela dagen, och hon visste nog, att han ej skulle komma förrän sent på natten — gick hon in i blå kabinetten och satte sig ned på en divan. En suck höjde hennes bröst, och ett drag af smärta spred sig öfver hennes bleka, allvarliga ansigte. Hon önskade i detta ögonblick, att hon egt en trofast vän vid sin sida, en till hvilken hon kunde förtro sig, hon tänkte på mästern Isak. Om han varit henne närmare, skulle han nog veta att råda henne. Vid tanken härpå tog hon sin zittra och började sjunga Gustaf Adolfs kväde till Kerstin Flemming, och då hon sjöng de sista orden:

"Kom, ty kungen är så ensam och vid så sorgset sinn", sade en röst: — Drottningen menar ni, min sköna dam.

Margareta spratt till och såg upp. Hon rodnade djupt och betraktade öfverraskad den vackre, ståtliga mannen, som stod framför henne, men hon hemtade sig hastigt ifrån sin öfverraskning, reste sig upp och frågade med vänlighet:

— Hvem är ni, min herre?

— En vän till er, ädla fru, — sade han mildt.

— Men ert namn, min herre?

— Wladimir Gyllenörn.

— Och ni, min fru är?

— Grefvinna von Fällson, — svarade Margareta leende och räckte honom handen. — Ni är således baron Gyllenörn, om hvilken Louis en gång talade, — fortsatte hon, urder det hon bjöd honom sitta ned.

— Ja, Louis och jag äro de bästa vänner, ni ursäktar mi väl, fru grefvinna, att jag inträder oanmäld, men då jag ringde, fans det ingen som öppnade, och när dörren stod på glänt, tog jag mig dristigheten att stiga in. Då ingen hindrade mig, fortsatte jag min gång genom rummen, följande ljudet af er vackra sång och anlände sålunda hit.

— Er förseelse är redan ursäktad, — sade Margareta och satte sig.

— Min grefvinna, — började baronen, — kan ni påminna er, att vi sett hvarandra förut.

— Kanhända — sade Margareta leende, — om jag ej misstager mig, så är det snart fyra månader sedan.

— Alldeles så, fru grefvinna, jag var då på besök hos den äldre grefvinnan von Fällson. Jag bad att blifva presenterad för er, men man sade mig då, att ni var opasslig. . . var det väl sant, fru grefvinna? — frågade han och såg på henne.

— Visserligen, herr baron, — svarade Margareta leende.

— Då måste ni alltid vara opasslig, min grefvinna, ty ännu har ni ej infunnit er på mina bjudningar.

— Edra bjudningar, — utbrast Margareta hastigt och skiftade färg. Hon ämnade säga, att hon ej visste om några bjudningar, men hon betänkte sig hastigt och tillade:

— Ni vet väl, herr baron, att jag afsagt mig alla verldsliga nöjen.

— Jo, min fru, jag har hört något derom, men jag har ej velat tro derpå, och allra minst nu, sedan jag sett er; men om så är, håller ni er allt för strängt, min fru, ty icke kan ni väl kalla en enkel middagsbjudning tillsammans med mig och min tant för något verldsligt nöje, som kan störa ett åt Gud helgadtt sinne.

— Nej, viss icke, herr baron!

— Och ändock, fru grefvinna, har ni ej infunnit er på någon af dessa enkla bjudningar.

Margareta rodnade, hon visste ej rätt, hvad hon nu skulle svara. Louis hade ju aldrig talat om någon bjudning till baron Gyllenörn.

Denne märkte hennes förvirring, han steg derföre upp och skyndade fram till henne innan hon ännu hunnit svara, fattade hennes hand och sade med ett djupt allvar.

— Jag är Louis' vän och vill äfven vara er, jag är lika sann som uppriktig. Ni är icke lycklig, det ser jag allt för väl. Jag känner von Fällsönerna och deras stolta sinnen. Säg mig derföre, min grefvinna, hvarföre har ni sjelfmant valt denna enslighet, hvarföre är ni så afstängd från verlden.

— Emedan, herr baron, jag är en kvinna af folket, emedan jag är den enkla vildblomman från Venerns strand, som ej passar i de skimrande salongerna utan der skulle försvinna bland den lysande skaran, som af medömkan och förakt skulle rycka på axlarne åt henne.

— Så ni talar, min grefvinna, — inföll baronen och satte sig åter bredvid henne. — Ni, den enkla blomman, såsom ni kallar er, skulle stråla som en stjärna i salongerna, ni, med er skönhet, ert ädla upphöjda sinne, skulle vara en drottning bland alla, ni skulle ej omgifvas af dessa slags beundrare, hvilka svärma kring kvinnan och hylla hennes skönhet med smicker och fagert tal. Nej, ni skulle omgifvas af sådane, hvilka beundra den ädla och sanna kvinnan.

— Herr baron, — sade Margareta med djupt allvar, — till hvilken klass af beundrare hör ni?

— Till den klass, som älskar och värderar den sanna kvinnan och hennes själs goda egenskaper, icke skönhet, rang eller rikedomar.

— Om, herr baron, — inföll Margareta med tonvigt på orden, — lotten då skulle falla på en simpel borgares dotter att blifva er maka, skulle ni väl aldrig blygas för henne i den stora världen, skulle ni öppet och frimodigt inför alla kunna säga: "hon är min hustru"?

— Min grefvinna, — svarade baronen med värme, — om ni kunde läsa i djupet af mitt hjerta, om ni kände mig, så skulle ni ej misstro mig. Mitt sinne är höjdt öfver alla tiders fördomar, jag hatar dessa beräknande, stolta och hycklande sinnen. Skulle jag väl blygas för den, som jag valt till följeslagerska genom lifvet, som jag svurit att älska, hon må nu vara af börd eller icke, då vore jag ej värd att kallas man, ty, min bästa fru grefvinna, är icke mannen född att upphöja kvinnan, på samma gång som det är hennes pligt att hos honom inympa och fortplanta ädla och upphöjda känslor, att sprida trefnad, frid och glädje inom hemmet.

Han tystnade. De sågo in i hvarandras ögon, och tvenne ädla själar möttes i en varm, djup blick.

Margareta kände sig rörd, en tår glänste i hennes öga, då hon yttrade:

— Bäste herr baron, ni har talat så varmt och uppriktigt, som endast en ädel själ kan tala, jag känner mig så ofullkomlig, så klandervärd, jag skulle så gerna vilja vara en sådan kvinna, som ni sagt.

— Min grefvinna, ni fördömer er sjelf! Icke är ni så ofullkomlig, som ni säger; nej, ni är en sådan kvinna, som hvarje man borde känna sig lycklig att ega. Men ni har ej vid er sida någon, som förstår att uppskatta och värdera er; ni är, fru grefvinna, — förlåt att jag så intränger i edra förhållanden! — ett offer för en mans lättsinne, jag vet det. Visserligen är jag denne mans vän och en alltid välkommen gäst hos hans mor, men det hindrar icke att jag hyser motvilja och förakt för honom.

— Herr baron, — sade Margareta häftigt, — om ni vet något, om ni förstår något, så tig, om ni är min vän. Ni får icke ens säga att ni varit här, att ni talat vid mig, vill ni lofva mig det?

— Ja, fru grefvinna, men hvarför denna önskan?

— Jag vet icke hvarför, men något säger mig att det måste så vara, det är en aning, att en förändring skall ske, ty mitt hjerta är så oroligt. Om jag skulle behöfva ert bistånd, kan jag då anförtro mig till er såsom till en vän? — Margareta såg på honom med en frågande blick.

— Ja, fru grefvinna, ni behöfver blott kalla mig, och jag skall genast vara vid er sida för att, om så fordras, strida för er mot hela världen.

Margareta räckte honom handen, han tryckte den emellan sina.

— Bäste herr baron, — sade Margareta sakta, — kan jag väl be er om ännu en sak, utan att ni skall tycka, att jag är alltför egennyttig.

— Ja, säg blott, jag är säker på att hvad ni ber om ej är utan skäl.

— Utan tvifvel, herr baron, förhåller det sig så. Hvad jag ämnade bedja er om är, att ni aldrig mer besöker detta hus förrän jag tillåter det.

— Eder önskan förefaller mig kanske besynnerlig, men jag vill dock göra eder till viljes. Jag vill ej heller bedja er förklara orsaken till den utan jag skall med tålmod uppfylla alla edra önskningar.

— Tack, — sade Margareta och räckte honom åter handen. Han fattade den och yttrade med vek stämma: — farväl, ädla fru, hur snart tillåter ni att jag får återse er?

— När ödet tillåter, herr baron, återse vi hvarandra, — svarade Margareta gladt.

— Ja, ni har rätt . . . när ödet tillåter . . . farväl! — Han kysste hennes hand och skyndade ut.

Margareta sjönk ned på divanen och lutade hufvudet i handen. Åter tänkte hon på mäster Isaks spådom. Skulle väl baron Gyllenörn vara den vän, som han förespått henne, att

hon skulle finna. Ja, utan tvifvel, ty ju mera hon tänkte på honom, desto mera kände hon, att hennes hjerta drogs till honom. Hans manliga, klangfulla stämma ljud ständigt i hennes öron, hans vackra, sjäfulla ögon kunde hon ej glömma. Ifrån denna stund tyckte Margareta att dagarne gingo fortare, det var för henne liksom en förströelse att tänka på honom, hon upprepade då ur minnet, hvad han talat till henne, och det föreföll henne då, som om han vore vid hennes sida.

TIONDE KAPITLET.

Ett par bref och dess följder.

En månad hade förflutit sedan ofvannämnde dag. Margareta satt ensam i sitt rum och broderade, Louis hade nyligen varit inne och tagit afsked af henne, emedan han, som han sade, var bjuden till några ungdomsvänner på en äkta ungarlssexxa, hvartill hon endast svarade:

— Du ämnar då i afton spela ungarl.

— Naturligtvis, min älskade, man måste ibland lemna gubben bakom sig. Derpå kysste han hennes hand och aflägsnade sig.

Margareta kastade broderiet ifrån sig, till utseendet mycket misslynt, hon såg på klockan. Den hade ej ännu slagit åtta, det var alldeles för tidigt att begifva sig till hvila, hon ville hafva någon förströelse, men hon visste ej hvad som kunde roa henne mest. Hon kom då ihåg, att Louis hade en bok, som handlade om forntida bruk och seder, denna, tänkte hon, skall blifva en god förströelse. Hon tog lampan och gick för att hemta densamma. Inkommen i Louis' rum, satte hon lam-

pan på bordet och gick fram till bokhyllan. Hennes fot stötte då emot något föremål på golfvet. Margareta böjde sig ned för att se efter hvad det var. — Åh, ingenting annat än en plånbok och en der bredvid liggande biljett. Gunstig herrn måste hafva haft mycket brådtom, eftersom han kunnat tappa sådana saker, — tänkte Margareta under det hon gick fram till bordet och lade ifrån sig plånboken, biljetten höll hon ännu i handen. Hon funderade om hon skulle läsa den eller ej, den var ju redan bruten, hvad gjorde det väl då om hon läste den. Föröfrigt kunde hon väl ha rättighet att läsa sin mans bref, hennes föräldrar läste ju alltid sina bref tillsammans. Vid tanken härpå rodnade hon och öppnade brefvet.

Men hastigt förändrades hennes ansigte, hon blef likblek, och hennes läppar sammanpressades hårdt, hennes ögon blickade stelt på papperet.

Hvad innehöll väl detta bref, som så hastigt kunde förändra henne?

Vi skola blicka henne öfver axeln och se hvad som står skrifvet i brefvet.

“Älskade Louis, du min högsta sällhet på jorden, hvad vore väl lifvet för mig, om jag ej egde dig, om jag ej egde din kärlek. Ack jo, en öken, ett intet! Mitt lif skulle förtvina och vissna bort likt en bruten blomma, men din kärlek uppehåller mitt mod under mina prøfvodagar. O, min Louis, hvilka dagar måste jag icke tillbringa vid min mans sjukbädd för att han ej skall förstå att jag icke älskar honom, hans sjukdom tilltager för hvarje dag, inom kort är jag kanske fri. O, om du då äfven voro fri, hvilken sällhet, hvilken lycka! Men ack! du är ju bunden, bunden vid en förhatlig boja kanhända för hela lifvet, ty du säger ju, att denna enfaldiga toka kan fördraga allt, blott hon får vara i din närhet. Visserligen äro vi båda bundna med äktenskapets band, men vår kärlek kan dock ingen förhindra, ingen vet den, ingen känner den. Ingen mensklig makt i verlden kan skilja våra hjertan åt. O, hvilken njutning att älska och vara älskad tillbaka! O, min Louis, mitt hjerta jublar vid tanken på de sälla timmar, vi åter i afton

skola tillbringa tillsammans. Vi råkas på vårt vanliga ställe; min älskling, förlora icke en minut utan kom snart till din längtande älskarinna.

Leonora Wapenkam.“

Margareta sammankramade brevet i sin hand.

— Usla människoslägte, — mumlade hon mellan sina sammanpressade läppar, — huru länge skall du dölja dina brott och laster under hyckleriets mask? O, Louis, — fortsatte hon för sig sjelf, — att du äskade en annan, det visste jag ju, men att du nu skulle underhålla en kärlekshandel med henne, sedan du inför altaret svurit mig trohet, det anade jag aldrig . . . men det är dock förskräckligt — tillade hon efter en stunds paus, — skall jag då icke kunna afskaka mig denna nesliga boja. Ack, jo! jag kan det och jag vill det, men på hvad sätt skall jag gå till väga? — hon blickade tankfullt ner.

Plötsligen drog sig ett förklaradt skimmer öfver hennes ansigte.

— Åh, jag vet, — utbrast hon, — jag skall göra mig fri, jag skall straffa och på samma gång upprätta de fallne, gifva den liksom jag förorättade upprättelse genom tvenne människors uppriktiga ånger; ja, så skall det bli och Gud skall bistå mig, — tillade hon. — Visserligen är jag blott en kvinna, men en kvinna kan ju uträtta mycket, endast hon vill. — Hon tog plånboken, öppnade den, ty det roade henne att se, om det fans något mera bref deruti från hans älskarinna. Hon fann verkligen ett, men det var adresserat till friherrinnan Wapenkam. Margareta bröt det och läste den förryckte älskarens ömma utgjutelser.

“Leonora, tjusande kvinna, du mitt hjertas ljufva herrskarinna, du, föremålet för alla mina tankar och känslor, du skönaste bland kvinnor här på jorden. O, hvilken lycka att få trycka dig i sin famn, hulda Venus; jag kan ej med ord uttrycka de känslor, som beherrska min själ, jag kan endast bevara mig i tanken på den stund, då jag åter får sluta dig i min famn. O, att vi aldrig behöfde skiljas, o, att vi kunde få lefva tillsammans och ostörtdt få njuta af vår kärlek. Mitt huf-

vud svindlar vid tanken på dig, jag förmår ej hålla pennan, älskade Leonora, jag ilar till dig på kärlekens lätta vingar. Snart är jag hos dig, hulda älskarinna, ännu några timmar, och du hvilar i famnen på din.

Louis.“

Margareta kunde ej låta bli att skratta, några sådana galenskaper hade hon aldrig hört förr; hon kunde ej förstå huru en människa med förstånd kunde skrifva någonting så upp och nedvändt. Hon tog de båda brefven, lade dem i plånboken och stoppade den i sin ficka.

— Det sprattet kan jag dock göra honom. — sade hon med ett godmodigt leende. Äfven skulle jag bra gerna vilja se den der friherrinnan Wapenkam, men på hvad sätt?

Plötsligt fick hon en idé, — jag skall skrifva till Jenny, — tänkte hon; — hon skall nog kunna gifva mig de upplysningar, jag önskar. — Margareta gick in i sitt rum, satte sig ned och skref i hast ett bref till Jenny. Oaktadt det var ganska sent skickade hon dock sin kammarjungfru med brevet, hvilken förvånad betraktade adressen.

Tvenne veckor förflöto, innan något svar anlände från Jenny. Margareta började blifva otålig, hon kunde ej förstå, hvarför hon dröjde så länge. Äntligen ankom dock ett bref från Jenny. Margareta bröt det ifrigt och läste följande:

“Högvälborna fru grefvinna!

Förlåt att jag så länge dröjt med att svara på ert bref, men jag ville först hafva någonting fullständigt att underrätta er om, innan jag beslöt mig för att skrifva. Friherrinnan Wapenkam känner jag mycket väl, ty hon är ofta på besök hos grefvinnan, hvarest hon är gerna sedd för vissa sakers skull, såsom penningelån m. m. Hon är äfven fröken Magdas förtrognaste vän jemte en annans, som fru grefvinnan utan tvifvel har reda på. Hennes man, baron Wapenkam, något framliden ålder, som en längre tid plågats i lungsot, har nu blifvit nedlagd på sjukbädden. Den unga friherrinnan, en skönhet af första rangen, älskar han med en kärlek, gränsande till svaghet för hennes minsta nyck. Han kan derföre ej neka henne

något af lifvets njutningar. Således, medan han ligger på sitt plågoläger, svärmar hans unga hustru omkring på baler, su-péer och förlustelser af alla slag. Det hviskas ett och annat om henne, men ingen vill dock uttala något högt. Jag har genom en vän fått veta, att baron Gyllenörn om fjorton dagar ämnar arrangera en lysande maskeradbal, då den unga friher-riman också är bjuden så väl som grefvinnan med fröknarne. Att äfven ni, fru grefvinna, och grefven äro bjudna, vet jag; men jag vet äfven, att ni ej kommer med, Jag tänkte därför gifva er en vink om, att på en maskeradbal, kan man, om man är maskerad, helt obemärkt komma in. Något lägligare till-fälle kan icke gifvas att få reda på enskilda saker, som man önskar. Jag är förvissad om, ädla fru grefvinna, att ni ej miss-tycker den ringa tjenarinnans råd.

Med djupaste vördnad och högaktning

Jenny Gaston.

— En mycket klok och förständig flicka är du, min kära Jenny, — yttrade Margareta för sig sjelf. — Jag ämnar ej för-akta dina råd, i dag om fjorton dagar således, — tillade hon. — Få se om min herr man underrättar mig om denna bal. Utan tvifvel tiger han med den såväl som med alla andra bjud-ningar. — Hon log och tänkte: — tig du, äfven jag skall tiga, tills tiden är inne. — Derpå framtog hon en almanacka och såg efter på hvilken dato balen inträffade. Till hennes öfver-raskning var det den nittonde Februari, således jemt fem må-nader sedan den der aftonen.

— Underliga äro dina vägar, o Herre! — hviskade hon sakta, -- skall jag väl någonsin mer blifva lycklig! Denna mörka episod i mitt lif skall ständigt följa mig som ett sorg-ligt minne. O, min far, min mor, hur litet i veten huru föga lycklig jag är, men hvem kan väl läsa på djupet af en men-niskas hjerta.

Dagarne gingo hastigt framåt. Margareta var sig lik, så att Louis ej kunde märka att hon visste något om hans bref, dem han genast hade saknat tillika med plånboken. Han tänkte därför, att han hade tappat den ute.

Äntligen inträffade den dagen, då balen skulle blifva. Margareta tänkte att Louis skulle säga något om den, men han teg tills mot aftonen. Då gick han in till henne, satte sig ned och började tala i en mycket inställsam ton om hvarjehanda saker, liksom barnet då det vill ställa sig in hos sina föräldrar, innan det vågar säga hvad som ligger det om hjertat. Så var det äfven med Louis, sedan han talat om ett och annat samt gjort henne några enfaldiga frågor, hvilka Margareta leende besvarat, sade han:

— Kära Margareta, jag är i afton bjuden på en större supé, men jag tänkte först fråga dig, Margareta, — han såg på henne med en lurande blick, — i fall du kanhända önskar, att jag stannar hemma.

Harmen glödde inom Margareta, då hon åhörde dessa ord, så falskt och lurande uttalade, men hon var en klok och förständig kvinna, som förstod att beherrska sig. Hon svarade derföre helt lugnt: — käre Louis, du vet väl, att jag ej vill neka dig något nöje; tids nog får du draga dig tillbaka från dem och börja ett bättre lif. Derföre, Louis, skulle det vara ganska egennyttigt af mig att neka dig detta nöje i afton.

— Du är alltför god, älskade Margareta, du försakar allt för min skull.

— En hustru skall ju det, — sade Margareta leende.

— Visserligen, min vän, — svarade han och gick för att kläda sig. Några ögonblick senare återkom han och tog afsked af Margareta.

Baron Gyllenörns eleganta våning, två trappor upp i ett vackert hus vid Hamngatan, beläget midtför Carl XIII:s torg, var starkt upplyst samt hvimlade af gäster, klädda i dyrbara och lysande maskeradträgter. Baron Gyllenörn sjelf var klädd i en sådan dräkt, som hertig Carl brukade bära. Hans ståtliga, kraftfulla gestalt tog sig mycket väl ut i denna kostym, den gråa hatten i hvilken en vit plym svajade prydde så väl hans vackra hufvud. Bland gästerna förmärktes äfven en ståtlig dam, klädd i en dräkt af blått sammet, på hvilken voro insydda gula silkesblommor, och hennes vackra fötter voro instuckna i ett par blå sidenskor, en likaledes blå mask betäckte

hennes ansigte. Kring hennes skuldror ned öfver midjan böljade en massa "gyllne" lockar, hvilka sammanhöllos kring hennes hufvud af ett diadem, i hvilket var infattadt äkta stenar. Dylika smycken prydde äfven hals och armar. En skara kavaljerer trängdes kring henne, täflande om hennes ynnest, men hon höll dem alla på afstånd med en stolt värdighet. Det var äfven en, hvars ögon ständigt följde henne, nemligen baron Gyllenörn. Han tänkte flera gånger närma sig henne, men hon var ständigt så omringad, att han ej ville tränga sig fram. Ändtligen stod hon ensam vid ett af fönstren, han ämnade nu närma sig henne, men idetsamma gick ett par förbi henne. Damen var klädd såsom page och kavaljeren som Don Juan. Den blåklädda damen lemnade genast fönstret och följde dem på afstånd, baronen gjorde äfven så. Hastigt och obemärkt försvann paret i ett sidorum, och de tunga sidendraperierna slöto sig efter dem. De sågo sig omkring, de voro ensamma, båda afkastade sig sina masker, den unga damen sjönk ned i en fötölj och kavaljeren till hennes fötter.

— O, älskade Leonora! ändtligen kunna vi få vara ostörda ett ögonblick för att få tala om vår kärleks lycka, hvilken ljufstund vi skola njuta tillsammans efter det band, vi måst lägga på våra känslor denna afton.

— Ack, ja! min älskade Louis, ändtligen, — sade hon med en djup suck, under det hon böjde sig ned och slog sina armar kring hans hals, och deras läppar möttes i en glödande kyss.

— Slaf, bunden i brottets nesliga boja, du falske, lissmande orm! känner du igen mig? — ljöd en röst till dem. Båda sprungo upp och framför dem stod den ståtliga, okända damen.

— Hvem är ni, som på detta sätt förolämpar, — yttrade Louis.

— Hvem jag är? Jo en på ett nesligt sätt bedragen och förolämpad kvinna, som ämnar förskaffa sig upprättelse, — svarade damen och ryckte masken från sitt ansigte.

— Ah, Margareta, min hustru, — mumlade han och studsade tillbaka. Leonora sjönk ned i fötöljen och stirrade häpen

på Margareta, hvilken stod der rak och stolt framför dem. Louis hemtade sig genast från sin öfverraskning och yttrade hånande:

— Jag undrar just, min fru, hvad ni ämnar förskaffa er upprättelse för, ni har ju sjelf afsagt er alla förströelser, beslutit er att stanna hemma?

— Och hvarför tror du väl, att jag gjort detta?

— Naturligtvis för att desto bättre kunna spionera på mig,
— svarade Louis hånfullt.

— Håna icke, usla menniska! — utropade Margareta, — jag har aldrig spionerat på dig. Att du älskade en annan kvinna än mig, det visste jag strax efter sedan jag kom hit till staden, men att du bakom min rygg skulle underhålla en så passionerad kärlekshandel och det med en gift kvinna, och att denna kvinna skulle vara ni, min friherrinna — Margareta fäste på henne en genomträngande blick — det visste jag ej förrän för en kort tid sedan. Jag begaf mig derföre hit, maskerad och okänd af alla, för att med egna ögon få se, hvad tvenne bref underrättat mig om.

— Det är ej sant, Margareta, Leonora är ej gift, hon är min ungdomsvän, mellan henne och mig finnas ej några närmare förhållanden, icke sant Leonora? — Han såg på henne med en listig blick.

Denna ämnade svara, men Margareta utsträckte sin hand och sade med djupt allvar: — tig kvinna, låt icke denne man förnedra er ännu mer genom att locka er att säga osanning. Att du, Louis, är en utstuderad lögnare, det har jag länge vetat, men denna gången kan du icke beslå mig, dertill har jag allt för starka bevis. Se här, igenkänner du dessa . . . — hon höll tvenne bref framför hans ögon. Louis skiftade färg. Derpå tog hon det ena brefvet och räckte det åt Leonora. — Läs, min fru, jag hoppas ni igenkänner edra ord och ert namn som står inunder.

Leonora rodnade djupt och slog förlägen ned ögonen, men Louis hemtade sig hastigt och yttrade barskt:

— Jaså, min fru, ni går således och undersöker mina

gömmor, då jag är borta, — han såg på henne med en hånfull blick.

— Nej, min vän, jag har aldrig undersökt dina gömmor, — svarade Margareta lugnt. — Du har sjelf tappat dem, och hvad som ligger i min väg, eger jag väl rätt att upptaga, ty det var så Guds vilja att jag på detta sätt skulle få erfara hvilken falsk och bedräglig make jag eger. Ej nog med att du med fagra ord och en falsk förställning lockade mig att blifva din hustru samt på detta sätt bedrog både mig och mina föräldrar för att komma åt min förmögenhet, emedan du var ruinerad, utan du ville äfven lefvande begrafva mig på ett ruckligt ställe någonstädes i landsorten. Säg, du usla, låga själ! känner du ingen ånger, ihågkommer du dessa ord, jag minnes dem mycket väl: "För penningar kan man ju äfven köpa en människas . . ."

— Håll, Margareta, — ropade Louis bleknande och sjönk ned på en stol, — du ljuger! — mumlade han.

— Nej, Louis, ännu har jag ej farit med osanning, du hör således, att jag vet allt, jag ville derföre helst stanna i Stockholm, emedan jag fruktade att följa dig till landet. Jag beslöt derföre att tiga och lida, tills något tillfälle skulle yppas för mig att bryta denna onaturliga förening, som jag ingått med dig, och detta tillfälle har nu kommit. Verlden skall ej få veta, att vi om två månader för alltid äro skiljda, jag återtager mitt förra namn, Margareta Hjort, hvilket inga brott eller laster vidlåder, samt återvänder till mina föräldrars hem.

Louis störtade upp, hans ansigte var blekt som döden.

— O, Margareta, — mumlade han och sjönk till hennes fötter lik den ångerfulle syndaren, bedjande om förlåtelse, men Margareta vände sig bort från honom och gick fram till friherrinnan, hvilken hon betraktade ett ögonblick, derpå yttrade hon i förebrående ton: — och ni, min fru, ni dubbelt brottsliga maka, ni som eger en man, hvilken älskar er med den mest ömma och uppoffrande kärlek och hvilken litat på er, att ni är en ren och oförvitlig maka. Och dock kan ni, min friherrinna, med hjertat uppfyllt af den mest brottsliga och lidelsefulla kärlek skynda från hans plågoläger och ila i er äl-

skares armar. Sluta upp, min fru! ty vet, att det finnes en Gud, som skall straffa er, som aldrig skall gifva ert hjerta ro. Bekänn ert brott för er make och bed honom om tillgift, och han skall förlåta och älska er ännu mer. Först då kan ni känna er lycklig, ty det anklagande samvetet skall då icke förfölja er, ni får icke tänka på er älskare med andra känslor, än en systers eller en väninnas, så länge er make lefver. Icke förrän han utandats sin sista suck i edra armar och ni, såsom en uppriktigt sörjande hustru, följt hans stoft till grafven, och sorgeåret lupit till ända, då först kan ni hängifva er åt den kärlek, som nu helt och hållet tyckes upptaga er, ni kunnen då utan förebräelse förena er med hvarandra, och måtten i då blifva lyckliga, det är min högsta önskan. Mätte äfven Gud förlåta er båda, såsom jag vill förlåta och glömma allt, liksom ingenting händt. — Margaretas stämman ljöd mild och ljuf som en engels.

Leonora kände sig så djupt rörd, att hon brast i tårar.

— Farväl, — hviskade Margareta sakta, påtog sig masken och ämnade gå ut. Då sade en röst bakom draperierna:

— Så kan endast den ädla kvinnan af folket tala, ära åt henne men skam öfver den man, som så illa handlat mot henne!

De betraktade med bestörtning hvarandra, de kände allt för väl igen rösten. En liflig rodnad betäckte Margaretas kinder, hon ryckte draperierna hastigt åt sidan, men der fans ingen som stod i närheten, ty alla balgästerna voro uppställda till français. Margareta vände sig till Louis och Leonora och sade med dämpad röst:

— Frukta icke, ni ären icke förrådde, derpå skyndade hon ut, och under danshvimlet smög hon sig ur balsalen, klädde sig och skyndade hem.

Louis och Eleonora betraktade hvarandra.

— Louis, — sade Leonora sakta, — vi hafva handlat mycket illa; aldrig kunde jag ana, att du egde en sådan hustru, hon var stor och ädel i sin hållning, i sina ord, jag skall aldrig glömma dem.

Louis svarade intet, han påtog sig masken, skyndade ut och blandade sig i dansens hvirfvel.

Leonora försjök i djupa tankar, och tänkte på Margaretas ord och fann då med blygsel, hur illa hon handlat mot sin man, hon tänkte på, hur han låg der hemma, sjuk och svag, kanhända längtande, att hon skulle vara hemma hos honom. — O, jag måste hem, han skulle måhända kunna dö i denna stund, och jag är borta! — utbrast hon ångestfullt och sprang upp från fätöljen. Så mycket hade Margaretas ord åstadkommit på hennes hjerta, att hon blifvit bragt till en uppriktig ånger och blygsel öfver sitt förra lif samt föresatt sig att hädanefter blifva annorlunda.

— Hur skall jag obemärkt komma ut, — mumlade hon för sig sjelf, — ty jag vill ej gerna tala vid någon, jag vill ej, att någon skall märka mig, — hon blickade försigtigt ut i balsalongen. Der speltes nu upp en liflig polka, hvarvid allas fötter sattes i rörelse. — Ha, — tänkte Leonora, — ingen skall gifva akt på mig, om jag smyger mig ut. — Och liksom Margareta lemnade hon obemärkt danssalen, satte sig upp i den första droska, hon fick fatt uti, och for hem.

Klockan fyra på morgonen slutade denna lysande bal, hvilken för de unga var ett ständigt samtalsämne under veckans lopp. Men tvenne månader derefter fick man ett annat ämne att tala om, nemligen en skiljsmessa mellan grefve Louis von Fällson och hans grefvinna, född Hjort. Man undrade hvad orsaken kunde vara till denna hastiga skiljsmessa. Somliga förvånades icke alls deröfver, ty, sade de, att lefva tillsammans med ett så Guds nådligt helgon, som grefvinnan von Fällson sades vara, det kunde ju en lefnadsglad man, som grefven var, snart ledsna på.

En och annan tycktes dock hafva bättre reda på saken, men sade ingenting; ett visste dock alla med säkerhet och det var, att grefven nu mera ej var densamme, att han var liknöjd för alla nöjen och slöt sig helst inom sig sjelf. Han bodde kvar i sin våning vid Garfvaregatan och trifdes bäst hemma. Och så var det äfven; Louis framlefde nu der ensam sina dagar, vandrande fram och tillbaka genom rummen. Mest

uppehöll han sig dock i Margaretas rum, han påminde sig der, hur ofta han hört henne sitta och sjunga vid zittran, aldrig förr hade han tyckt, att hennes sång och spel var så vackert som nu, då han påminde sig det. Han saknade henne nu, då hon för alltid var borta, det är som ordspråket säger: "man saknar icke fogeln, förrän han är ur buren". Så var det äfven med Louis. Han saknade icke Margareta förrän nu, då hon var borta; han ångrade sitt beteende mot henne, sin dumma stolthet att ej vilja visa henne för världen, han påminde sig, hur ståtlig hon var och hur hon öfverglänste alla damerna på baron Gyllenörns maskeradbäl och med hvilken stolt värdighet hon förde sig, oakadt ingen kände henne, han jmförde henne med Leonora. Visserligen var denna skön, men Margareta var på samma gång klok och ädel, under det Leonora var kokett och fåfång. Han fann nu hvilken skatt han förlorat, han kunde icks förstå, huru han kunnat vara så blind.

— Men det är du, Leonora, som förblindat mig, — sade han för sig sjelf, — du, hvilken liksom jag ej aktat på äktenskapets heliga pligter. — Han afbröts här i sin tankegång af den inträdande betjenten, som på en silfverbricka räckte honom ett bref. Louis tog brefvet, bröt det och läste:

"O, Louis, mitt hjerta är alldeles förkrossadt, och min själ sönderslites af den djupaste förtviflan, jag har ångrat, jag har gråtit, otaliga gånger har jag tänkt att kasta mig för min mans fötter samt bekänna allt och bedja honom om förlåtelse, men jag har dröjt och nu är det försent, någon ond ande var före mig och hviskade i hans öra om vårt förhållande. Ack, Louis, det är förskräckligt, du skulle ha sett honom och du skulle förskräckt, ha ryggat tillbaka. Det var en dag jag hemkom från en promenad, som jag företagit för att förströ mina sorgsna tankar. Jag gick in i hans rum och närmade mig hans sjukbädd. Då reste han sig upp ur bädden och såg på mig med en vild genomträngande blick; jag bäfvade förskräckt tillbaka.

"Bäfv du", ropade han med ihålig, graflik stämma, "falska bedragerska, jag afskyr och föraktar dig, ovärdiga maka, fly bort med din älskare, hvilken jag föraktar af hela min själ,

ja, flyn till verdens ända, så att jag ej mer behöfver höra talas om er, och tag min förbannelse med er“ . . . en hostning afbröt honom här. Ett skri af smärta banade sig väg öfver mina läppar, jag störtade fram och sjönk ned på knä bredvid honom samt tiggde om förlåtelse, men han utsträckte båda händerna och ropade ännu vildare: “bort, bort ur min åsyn, låt mig dö i fred, jag förlåter dig aldrig!“ Han sjönk åter ned i bädden, och jag förlorade medvetandet. Då jag åter kom till sans, låg jag i mitt rum, och doktorn stod vid min sida, uppmanande mig strängt att ej besöka den sjuke, i fall jag ej önskade, att han genast skulle dö. Jag smög mig dock dit, när han sof, men en gång var han vaken, och då han fick se mig, ropade han: “bort med dig qvinna, jag känner dig icke!“ Jag flydde genast ut och inneslöt mig i mitt rum samt bad till Gud, att han måtte beveka min makes hjerta. O, då jag tänker på, att han hvilket ögonblick som helst kan dö utan att vi äro försonade, då är mitt hjerta nära att brista. O, Louis! kom och låtom oss gemensamt försona oss med honom. Men, hvad säger jag väl! Huru skulle vi kunna närma oss honom, utan att han genast skulle visa bort oss? Men . . . en tanke kommer öfver mig just nu. Om, Louis, mellan honom och oss stode en försonande engel, som kunde beveka hans hjerta till försoning! Men hur finna denne? Ack, jo, jag vet en, som skulle kunna det. Margareta, din före detta hustru, Louis, hon och ingen annan skulle kunna det. Ja, skrif till henne och bed henne, ja, besvär henne, att hon kommer för min skull, för din, för den himmelske försonarens skuli, och jag är förvissad om, att hon skall komma, hon, hvilken gjorde ett så djupt intryck på mig, skall äfven kunna beveka min mans sinne. Icke sant, Louis, du uppfyller ju min bön? Skrif fort, ty dagarne äro räknade, kanhända timmarne, hans krafter aftaga för hvarje dag. O, Gud! låt honom icke dö förrän allt är försonadt, jag skulle ej kunna öfverlevva detta. Farväl, Louis, glöm ej din olyckliga väninnas bön!

Leonora Wapenkam.“

Louis blef djupt rörd af detta bref. — Min arma, olyckliga Leonora, du är lika beklagansvärd som jag, du ber, att

jag skall komma. Ja, det är min pligt, och Margareta, skall hon väl komma, om jag skrifver till henne? Ja, utan tvifvel, — fortsatte han för sig sjelf, — ty detta ädla hjerta kan ej hysa några hatfulla känslor. Han steg genast upp, gick in i sitt rum och satte sig skyndsamt ned samt skref till Margareta.

ELFTE KAPITLET.

Hemkomsten.

Det var den nionde Maj, vårsolen kastade ett haf af strålar öfver Venerns blanka yta och förgylde seglen på en massa fartyg, som sväfvade fram och tillbaka på Venerns böljor.

Vi skola nu göra en liten titt upp till patron Hjort och se till, om han och hans kära hustru äro lika glada och fryntliga som förr. Ja, verkligen, der sitta de ju båda i salongen framför fönstret, han har sin stora pipa i munnen och sin lilla hemtrefliga rökmössa på hufvudet. Midt emot honom sitter fru Gunhild, som vanligt sysselsatt med något handarbete, ty sällan skulle man se henne sysslolös. Hennes ansigte såg lika vänligt och mildt ut som sist vi sågo henne, och patron Hjort betraktade henne leende. Plötsligt lade han ifrån sig sin stora pipa och yttrade:

— Vet du, Gunhild, nu tycker jag, att Margareta borde ha hunnit att svara på vårt bref, det är nu snart en månad sedan vi skickade det samt två månader sedan hon skref till oss.

Fru Gunhild såg upp.

— Ja, käre Edvard, — svarade hon tankfullt, — jag har äfven tänkt på det, men det anar mig, att vi snart nog få bref från henne, eller också kommer hon sjelf hit.

— Tror du det, Gunhild, — genmålde han gladt.

— Ja, vet du Edvard, det tror jag, ty jag drömde om henne i natt.

— Hvad drömde du då? — frågade han leende.

— Jo, jag tyckte att Margareta var här, och att hon sade till mig: "kära mamma, nu är jag här igen och ämnar stanna hemma för alltid".

— Ja kanhända för alltid, — sade i detsamma en mild stämmo på samma gång som dörren öppnades och Margareta inträdde.

— Margareta! ropade begge på en gång och skyndade henne till mötes. De slöto henne i sin famn och förde henne fram till soffan, de betraktade henne med en innerlig ömhet.

— Ack, mina älskade föräldrar — sade Margareta ömt, under det hon smekte dem båda, — nu är jag åter hos er, något fattigare på jordiska egodelar, men rik på sorger och erfarenheter. Jag trufdes ej längre der borta, den enkla violblomman från Venerns strand passade ej i de stora salarne, hon höll der på att förtvina, hon längtade därför hit, der hon var odlad och fostrad; och därför är jag nu här och vill för alltid vara här, jag tillhör ej mer någon annan än er. O, min far, min mor! jag är fri och lycklig endast här, — tillade hon hviskande och lutade sig till modrens bröst.

Föräldrarna betraktade hvarandra med bestörtning.

— Margareta — utbrast patron Hjort, — talar du väl sanning eller skämtar du med oss.

— Nej, jag skämtar icke, min far; jag är skiljd från min man, detta onaturliga äktenskap är upplöst... fråga mig icke mer. — Margareta sänkte sitt hufvud.

— Ack! var det icke det jag sade, — yttrade patronen i klagande röst, — mitt stackars barn, du har blifvit bedragen, de hafva behandlat dig illa, du har lidit mycket, jag ser det på ditt bleka ansigte, jag vill ej fråga dig något mera, jag förstår, att det plågar dig, men jag skall fara till Stockholm

och taga reda på allt, och sedan skall jag hämnas alla de oförrätter, du lidit. Ja, jag svär det, — tillade han med hotande stämma.

— Nej, min far, ni får ej hämnas något, låt det vara, som det är. Allt är försonadt, allt är glömdt, jag har sjelf afsagt mig allt, jag bedrog mig på mitt eget hjerta, jag trodde, att jag älskade honom, men det var icke så, det var endast en smula tillgifvenhet, som till slut öfvergick till kallsinnighet. Så var det äfven med honom, han älskade en annan af hela sin själ, de längtade efter hvarandra, men jag stod dem i vägen. Detta plågade mig, jag ingick därför en frivillig skiljsmessa endast för att blifva fri och lycklig.

— Och de två millionerna, Margareta?

— Hafva sammansmält betydligt, min far, ty Louis hade stora skulder. En, million, och af den andra har jag efterskänkt en betydlig del för att hans mor och systrar ej skulle lida någon nöd, ty Louis hade förstört äfven sina systrars arf.

Patron Hjort rynkade ögonbrynen och yttrade i förebrående ton: — och allt detta har du gjort, Margareta, utan att fråga dina föräldrar, utan att på hela tiden underrätta oss om något, utan blott insöft oss i den tanken, att du varit lycklig. Margareta, du har ej handlat rätt mot oss, du har ej varit uppriktig mot dina föräldrar, som älska dig så mycket.

— Ack, förlåten mig, älskade föräldrar, men jag ville ej göra eder sorgsna, jag ville ej, att ni skulle veta något, jag har ej kunnat handla annorlunda. Hvad aktar jag guldets glans mot friden i hjertat och frid med människorna, det som är öfver räcker nog åt mig så länge jag lefver.

— Men det är dock svårt, Margareta, att se alla sina förhoppningar gå om intet, att se, det man genom träget arbete förvärfvat, försvinna till ett intet, utan att ens du fick den ringaste glädje eller nytta deraf.

— Någon nytta, säger ni min far, ack jo, helt visst, ty jag har derigenom blifvit vis och fått mera förstånd.

— Men medgif dock, Margareta, att grefvens hela frieri var endast en spekulation för att komma åt din förmögenhet.

— Kanhanda, min far, men hvad mer? Det är nu så verdens gång, och de kunna ju göra, hvad som är värre än det, — sade Margareta allvarsamt.

— Vi skola icke tala mera härom, — sade fru Gunhild mildt, under det ett par klara tårar glänste i hennes ögon, — vi hafva vårt barn tillbaka, hvad önska vi väl mer? — Hon tryckte Margareta till sitt bröst, patron Hjort reste sig upp och gick några slag öfver golfvet. Derpå stannade han framför mor och dotter.

— Ja, ja, — yttrade han allvarsamt, — jag vill ej knota, detta var ej den första motgången, och utaf skadan blir man vis, säger ordspråket. Vi äro dock icke för denna skada utfattiga, ty Gud har gifvit oss ganska mycket af jordiska egodelar, vi ega villan och ett trefligt bo och litet derutöfver samt dertill vår dotter åter, vi skola hädanefter akta oss för sådane friare. Härnäst du väljer dig en man, blir det i våra umgängeskretsar.

— Kanhända också ingen, fader, jag lefver lika lycklig ändå tillsammans med er, älskade föräldrar, — sade Margareta med ett sorgset småleende.

— Det står i Herrans hand, mitt barn, — sade fru Gunhild mildt, — ännu har du mycket att upplefva, men hädanefter skola vi ej släppa dig ur sigte, ty föräldrars råd och hjälp behöfver man alltid.

Margareta svarade ingenting utan lutade sig mot modrens bröst.

— Huru mår mina små vänner? — frågade hon sakta.

— Menar du Willie och Jesie, — frågade modren.

— Jo just dem och . . . mäster Isak.

— Jo, kära Margareta, de må mycket bra, mäster Isak är sig lik, han håller på med sitt vanliga arbete, han talar ofta om dig, han har en längre tid varit mycket allvarsam, och då vi talat med honom om dig och frågat om han trodde att du var lycklig, så har han antagit en mycket allvarsam min, skakat på hufvudet och sagt: "det vet endast Gud, jag kan icke säga det;" och då vi visat honom dina bref, har han läst dem mycket noga och derpå gått tyst sin väg.

— Ah, min gamle vän anade nog, att jag ej var lycklig,
— utbrast Margareta rörd.

— Tror du då ej att icke dina föräldrar äfven hyste farhågor för dig, fastän du i dina bref endast talade om, att du var lycklig och nöjd.

— Kanhända, min mor, jag ville dock ej, att ni skulle veta något annat än att jag var lycklig, men säg mig nu, hvar är Willie och Jesie?

— Jo, — svarade patronen, — Willie har genom min försorg blifvit insatt i en sjömansskola, der han varit hela vintern och gjort stora framsteg, han är nu ute på sin första resa jemte en mängd andra gossar under kapten Niords uppsigt. Willie har en oetmotståndlig lust för sjön, och dertill är han rask och hurtig. Det sista han sade, innan han reste, var: "helsa mamsell Margareta och säg henne, att jag tänker blifva en präktig karl" — den gode gossen kunde aldrig få i sitt hufvud, att du skulle kallas grefvinna, ja, han sade äfven en gång, att han ej kunde tåla den der grefven, han tyckte, att han var en riktigt vidrig man, som först kunde heta Willman och sedan så hastig blifva grefve med det der krångliga namnet Fällson, men, tillade han, och såg mycket barsk ut, får jag veta, att han varit elak mot mamsell Margareta, så skall han få med mig att göra, när jag blir stor.

Alla tre skrattade hjertligt och Margareta sade, att den käre gossen menade så väl.

— Jag vet det, och derföre kunde jag ej blifva ond på honom, han hade för öfrigt mycket rätt i hvad han sade, jag inser det nu, — tillade patronen och gick fram till fönstret. — Nej se vår lilla Jesie, — utropade han. — Hon är redan tillbaka från skogen och har famnen full med blåsippor och gullvifvor.

Margareta och fru Gunhild skyndade fram till fönstret, Jesie blickade leende upp, hon stannade och hennes ansigte uttryckte den största förvåning och öfverraskning. Hon hade nemligen uppe i fönstret skönjt ett bekant ansigte, Margaretsnickade och log och vinkade åt henne. Ett glädjerop und lapp Jesies läppar, med ett par språng var hon inne i huseta

och uppe i trappan. Ett ögonblick senare låg hon i Margaretas famn, tappande alla blommorna på golfvet.

— Min lilla älskling, — sade Margareta, — hvad jag längtat efter dig!

— Än jag då, sade Jesie, — tror icke... här stannade hon och såg på Margareta med en frågande blick.

— Kalla mig såsom förut, — sade Margareta leende; — jag är ej någon grefvinna mer, jag är hvad jag förut var.

— Är det möjligt, — utbrast Jesie och såg på henne med en förvånad min.

— Ja, det är möjligt, jag är nu åter endast pappas och mammas dotter, som endast vill lefva för dem.

Jesie svarade intet, hon endast såg på Margareta, böjde sig derpå ned och hopsamlade blommorna, hvilka lågo på golfvet.

Margareta betraktade henne leende.

— Du tror ej hvad jag säger.

— Jag ville så gerna tro det, men jag förstår det visst ej rätt.

— Du hinner nog förstå det sedan, — svarade Margareta och smekte henne.

— Gå nu och ordna dina blommor, — sade fru Gunhild och klappade Jesie på axeln. Då hon var utgången vände hon sig till Margareta och yttrade: — ser du, jag har tagit Jesie till mig för att undervisa henne i saker, som hon ej kan få lära sig hemma.

Stor glädje och öfverraskning rådde bland husets folk, då de fingo se Margareta, och alla helsade henne välkommen. Mot aftonen träffade Margareta sin gamle vän mästern Isak vid stranden. Då han fick se henne, för ett glädjeskimmer öfver hans ansigte, han utbredde sina armar och mottog henne i sin famn samt betraktade henne länge.

— Margareta, mitt barn, — sade han, — du har kämpat en god strid, fastän den ej ännu är slut, men din seger blir lysande.

— Ja, farbror, slaget var hårdt, jag trodde, att mitt hjerta skulle brista, men jag var stark, ty Herren bistod mig... —

och Margareta berättade för sin gamle vän, allt hvad hon upplefvat i Stockholm och bad honom derjemte ej omtala något för hennes föräldrar, emedan hon ej ville att de skulle veta något af det sorgligaste, ty det skulle smärta dem mycket. Hon bad honom vidare säga henne, om hon hade handlat rätt.

Den gamle svarade: — mitt barn, det är ej godt att döma i denna sak, jag vill dock hoppas, att du ej förhastat dig utan förut noga öfverlagt.

— Ja, bäste farbror, det har jag; jag skulle ej i längden kunnat inbilla mina föräldrar att jag var lycklig, då jag ej var det, och Louis skulle ej hafva förändrat sig, han var ju så falsk, så lågsint, han tänkte blott på sitt eget bästa. Om mig bekymrade han sig icke, och sedan när denna kvinnas man hade dött, hvem vet hvad som då kunnat hända? Det var derföre bäst, att det blef slut på detta äktenskap så fort som möjligt.

— Ja, du har rätt Margareta, det är bäst som det är för dig, för honom och henne.

Sålunda fortforo de att tala, tills det blef ganska sent, då de slutligen togo farväl af hvarandra och gingo hem. Margareta skyndade upp i sin lilla jungfrubur, hvilken stod i samma skick, som då hon reste.

Ryktet om att Margareta var hemkommen och skiljd från sin man spridde sig snart vida omkring och satte många tungor i rörelse.

Man förundrade sig storligen deröfver och en del onda tungor menade, att det var just lagom åt det der högfärdiga folket, som kunnat inbilla sig, att deras dotter skulle passa till grefvinna.

Margareta och hennes föräldrar erforo snart hvad som sades, men de logo endast deråt, och Margareta yttrade en dag: — låt dem hållas, ty de förstå icke bättre, de ledsna nog snart.

Och så skedde äfven.

Tvenne månader hade förflutit, då Margareta en dag fick

ett bref från Stockholm. Hon betraktade ett ögonblick utan-skriften, derpå bröt hon det och läste:

“Bästa Margareta!

Det skall helt visst förundra dig, när du får se, att det är jag som skrifer, men jag kommer med en bön både från mig och henne, den ångerfulla och olyckliga Leonora. Hennes man har fått reda på allt. Leonora har kastat sig för hans fötter och tiggt om förlåtelse, men allt förgäfves, han har visat bort henne, ja, ännu förskräckligare, han har uttalat förbannelsens ord öfver henne och öfver mig. Hon vågar ej vidare närma sig hans sjukläger, ty så fort han får se henne ropar han: “bort kvinna jag känner dig icke!” Hans lif tynar af för hvarje dag, han är snart döende och ingen förlåtelse, ingen försoning är skedd; men det kunde kanske ske, om vi egde en förespråkarska, en försonande engel som stode mellan honom och oss. Leonora har dertill utsett dig, Margareta. Neka oss icke detta, uppfyll vår bön och kom snart, ty ögonblicken äro dyrbara, hvarje timme kan vara den sista. Ja, kom bedja de ångestfulla efter försoning längtande Louis och Leonora, med djupaste vördnad och högaktning

Louis von Fällson.“

Margareta var djupt upprörd, hennes ansigte var lika hvitt som näsduken, med hvilken hon aftorkade tårarne, hvilka runno utför hennes kinder.

— Det är förskräckligt, — hviskade hon — hvad skall jag göra? det är min pligt att fara och göra hvad jag kan. O, Gud! bistå mig, o, måtte jag ej komma försent. Skall jag visa mina föräldrar detta? — fortsatte hon och genomläste brevet ännu en gång. — Ja, jag bör det, kanhända skola de sedan hysa mera försonliga känslor mot honom. — Hon gick ned i trädgården, der hennes föräldrar promenerade. Då de fingo se henne gingo de henne till mötes.

— Hvad du är blek, Margareta, — utbrast fru Gunhild, — hvad fattas dig?

— Ingenting, bästa mamma, jag har endast fått ett bref, som upprört mig något, det är från Louis, läs det. — Hon räckte dem brevet. Patronen läste det. Hans panna lade sig

i djupa veck och då han slutat läsa, såg han på Margareta och sade med djupt allvar:

— Hvem är denna kvinna?

— Hon är en friherrinna Wapenkam.

— Är hon släkt med Louis, eller i hvilket förhållande stå de till hvarandra?

— Hon var hans älskarinna.

Fru Gunhild såg förvånad på Margareta.

— Var hans älskarinna gift och dertill friherrinna?

— Ja, mamma, så går det till i den stora staden, de äro ej de enda, som handla så.

— Och hennes man visste ej något derom, — frågade patronen.

— Nej, ty han är en stackars sjukling, som lider af lungshot, och derföre måste han mest hålla sig vid sängen. Han har älskat henne ömt och innerligt och har aldrig ett enda ögonblick tviflat på hennes trohet, men nu sedan han har fått veta allt, har hans kärlek förbytt i hat.

— Och kan du, Margareta, gå till din makes älskarinna, som stått mellan dig och honom och bringa försoning mellan henne och hennes man.

— Ja, det kan jag, — svarade Margareta och såg på fadren med en klar blick.

— Så res då mitt barn och Gud välsigne dig och måtte du lyckas, det är min innerliga önskan, ty det blir lönen för hvad du sjelf lidit.

— En herrlig lön, Margareta, ty Gud gifver dig den, — tillade fru Hjort ock kysste henne.

— Margareta var djupt rörd, hon omfamnade dem båda, skyndade derpå upp till sitt rum och gjorde sig i ordning samt reste samma dag till Stockholm.

TOLFTE KAPITLET.

Vid en dösbädd.

Junisolen kastade sina brännheta strålar öfver staden och tycktes med sin eld vilja förtära allt, ty en kväfvande värme herrskade och folket gick pustande fram på gatorna. Några mörka moln syntes i öster, hvilka bebådade åska. En vagn stannade utanför n:o 25 Regeringsgatan, en dam, klädd i en ljus, treflig sommarklädning steg ur. Hon kastade en orolig blick uppåt fönstren i andra våningen. För ett af dem var rullgardinen neddragen, hon vände sig till kusken, betalade honom och skyndade in i huset. Utan tvifvel fick körsvennen hederliga drickspenningar, ty han bockade sig mycket djupt och såg så hjertligt förnöjd ut, då han satte sig upp och körde.

Uppe i andra våningen af nämnda hus, i en elegant möblerad salong, satt en ung kvinna på en svällande divan i en vårdslös, oordnad toilette.

Hon var mycket skön i sin sorg, hennes ansigte täflade i hvithet med marmorbilden, som stod på ett bord i salongen och buro spår af djupaste smärta och förtviflan och hennes ögon stirrade planlöst omkring sig.

Denna kvinna var Leonora.

Men hvart hade de tjusande, koketta leendena tagit vägen, som förut ständigt hvilade på hennes vackra, svällande läppar, och var fans väl den strålände glansen, som förut hvilade öfver hennes mörka ögon. Den var borta, och hvem hade förjagat den? Jo, hon sjelf, genom sitt lättsinne och sin vekliga karakter, som ej förmådde kväfva den kärlek, som var brottslig och oloflig. En djup suck afbröt tystnaden i rummet. — Skall hon väl komma, — mumlade hon för sig sjelf.

Plötsligen inträdde betjenten och lemnade ett visitkort.

— Margareta — utropade hon och sprang upp, — för genast in henne, sade hon ifrigt.

Betjenten skyndade ut, och några ögonblick senare inträdde Margareta.

Leonora skyndade henne till mötes, hon ville säga något, men hennes darrande läppar slöto sig, en svag rodnad färgade hennes bleka kinder, och hon höjde mot Margareta en bedjande blick. Margareta kände sig djupt rörd öfver den förändring, som försiggått med henne. Hon utsträckte sina armar och Leonora slöt sig till detta trogna, ädla hjerta.

— Min friherrinna, — sade Margareta med mild stämma, hvad är skönare här på jorden än försoning och vänskap? — Leonora brast i tårar, och Margareta fortfor: — den himmelske förbarmaren försonade ju världen med Gud, hvarföre skola vi då ej hysa försonliga sinnelag. Aldrig kunna vi handla så illa mot hvarandra, som vi dagligen göra emot Gud, men ändock förlåter han oss, hvarföre skola vi då ej förlåta hvarandra?

— Tror ni att äfven han skall förlåta? — frågade Leonora.

— Ja, min fru, ty Gud vill det. För mig nu till honom, ty hvarje dröjsmål är onödigt.

— O, ja! Jag fruktar det värsta, ty hvarje andedrag är som om det vore det sista, — yttrade Leonora under det hon förde henne in i sjukrummet.

Margareta gick ljudlöst fram till sängen och böjde sig ned öfver den sjuke, hvilken låg försänkt i en orolig slummer. Han mumlade några otydliga meningar. Margareta lyssnade och uppfångade då dessa ord: — bort Leonora, jag förlåter dig icke, ty du har varit falsk.

— Men Gud vill, att ni förlåter henne, ty han förlåter er, — sade Margareta sakta och mildt.

Den sjuke slog upp sina ögon och såg sig omkring. — Jag tyckte att någon talade till mig, — hviskade han.

Margareta, som dragit sig tillbaka, steg nu fram till sängen. — Det var Guds röst som talade till er, — sade hon med

sin milda, klangfulla stämma. Den sjuke fäste på henne sina matta, bristande ögon.

— Var det guds röst, som talade till mig, sade ni, så var det väl genom er, ty helt visst är ni en engel, sänd från Gud, — sade han med matt, ihålig röst.

— Nej, herr baron, jag är ingen engel, jag är människa, en vän till er.

— Och hvem är ni då?

— Jag är en liksom ni bedragen och förolämpad maka.

— Till hvem?

— Till den som varit er hustrus älskare.

Den sjuke reste sig upp och stirrade på Margareta. — Skulle ni vara denne uslings hustru, som gift sig med er, emedan han var ruinerad, ville dölja er för verlden, emedan ni ej var af adel, emedan denne usling skulle ha sjunkit vid er sida till ett intet, ty ni är af den rena själsadeln. Ha! jag vet allt. En vän till Er, till mig har underrättat mig om allt. Ni gjorde klokt som skiljde er vid honom, han var ej värd annat, jag hatar och föraktar honom i dubbelt mått, men er högaktar jag.

Han drog djupt efter andan, sjönk ned på kudden och tillslöt ögonen. En dödlig blekhet utbredde sig öfver hans ansigte. Margareta betraktade honom oroligt, huru gerna skulle hon ej vilja låta honom hvila i fred, men Leonoras bleka, sorgsna ansigte föresväfvade henne, hon måste således fortfara att tala med honom, ty Margareta såg, att hans timmar snart voro räknade, hon böjde sig ned öfver honom och frågade: — baron Wapenkam, hör ni mig?

Ett mildt leende sväfvade öfver den sjukas aftärda drag, och hans matta ögon mötte Margaretas.

— Jag hör er, ty er stämma är mild och smekande som en engels.

— Så hör då. När jag skiljde mig från min make, förlät jag honom allt; äfven ni, herr baron, går skiljmessans stund till mötes, äfven ni har en ångerfull och förtviflad maka, som längtar efter förlåtelse och försoning. O, neka henne icke det — tillade Margareta bedjande.

Baronens panna mulnade, och han låg en stund försjunken i djupa tankar. Plötsligt sade han med en hård och obehaglig stämma: — jag förlåter henne aldrig, ty hon har bedragit mig.

Margareta bleknade, det mörka molnet i öster började nu urladda sig, en blix genomskär rummet och derefter följde täta åskknallar. Den sjuke spratt till och darrade. Margareta sjönk ned på knä vid sängen, hon fattade med den ena handen hans iskalla händer, den andra lade hon öfver hans panna. Derpå uppläste hon med ett högtidligt allvar dessa verser:

“Så förd af luftens vingar
Han far på dundrets vagn,
Och sjelfva skadan tvingar
Att tjena dig till gagn.

En röst ur högre verldar
Nu mäktigt skallar fram
Och en med löftet svarar,
Försonarn är hans namn.

Han till försoning manar
Och ropar: lyd mitt bud,
Och herrlighetens krona
Den väntar dig hos Gud.“

Askan hade saktat sig och tycktes rulla bort i fjerran, men en störtskur föll i stället dånande på fönsterrutorna. Den sjuke öppnade sina matta ögon och såg på Margareta med en innerlig ömhet.

— En röst ur högre verldar, — sade han sakta. Margareta böjde sig ned öfver honom, och han fortför:

— Säg mig, ni himmelska fridstifterska, som kommit för att förljufva och sprida glädje öfver mina sista stunder, säg, hvad önskar ni af mig?

— Förlåtelse för dem båda, — sade Margareta med ett djupt tonfall i rösten.

Han låg länge tyst, derpå sade han långsamt och med korta uppehåll:

— Jag har äfven syndat mycket, men jag är förvissad, att Gud förlåter mig allt, jag vill derföre äfven förlåta henne, och honom, den ende jag hatat, honom vill jag äfven förlåta och försona mig med för Guds skull, för er skull.

— Nej, icke för min skull utan för eder egen och er makas skull.

— Så får det då ske, låt dem komma, ty jag känner att det nalkas slutet.

Margareta släppte den sjukes hand och skyndade ut i angränsande rum. Leonora satt hopsjunken på en stol nära dörren. Margareta lade sakta sin hand på hennes hufvud och yttrade:

— Min fru, allt är väl beståldt, Gud har öppnat vägen för er till er makes hjerta.

Leonora sprang upp. — Och honom, — frågade hon och pekade på Louis, som stod vid fönstret.

— Ja, äfven han, — svarade Margareta.

Louis vände sig om och gick fram till dem, han var mycket blek och hans blick sorgsen, då han såg på Margareta, men hon log mildt och räckte honom handen. Han tryckte den mellan sina och kysste den.

— Kom, ty han väntar, — tillade hon och gick före in i sjukrummet.

Leonora störtade fram till sängen och föll på knä der. — Alfred, — hviskade hon med bedjande stämma och lät hufvudet sjunka mot hufvudkudden, baronen lade sin hand på hennes hufvud.

— Leonora, — sade han sakta, — allt är förlåtet och glömdt. Gud välsigne dig, glöm icke dina pligter mot dig sjelf såsom kvinna, låt Gud rena ditt hjerta och förlita dig på hans ord, så får du frid i hjertat och frid med menniskorna. Snart är jag ej mera till, tänk då på mig och på mina ord, lef lyckligt, det är min sista önskan . . .

Tårarne strömmade utför Leonoras kinder och konvulsiska snyftningar häfde hennes bröst.

— Gråt ut, Leonora, ty det blir då bättre, du har varit falsk mot mig, men din ånger är uppriktig, och därför förlåter jag och älskar dig ännu.

Louis trädde närmare sängen, han böjde sig fram och räckte baronen sin hand, hvilken denne fattade.

— Kan ni förlåta mig, — frågade han vekt, — den skymf jag tilldelat er genom att bakom er rygg uppelda er hustrus kärlek till mig, då jag i stället borde hafva dragit mig tillbaka och varnat henne; jag har handlat mycket illa, men min ånger och blygsel öfver mitt handlingssätt är uppriktig.

— Jag önskar ingenting högre än försoning, herr grefve, — svarade baronen, — försoningen är redan gjord genom henne — han pekade på Margareta — förlåtelse öfver er, välsignelse öfver henne. Leonora, herr grefve! Om ni fortfarande älsken hvarandra, sant och uppriktigt, så förenen er med hvarandra, sedan sorgeåret är till ända, och blifven hvarandra trogna, ty det är det viktigaste inom äktenskapet. Blifven lyckliga, det är min önskan, och min ande skall välsignande kringsväfva er — hans stämma blef allt mattare, och de sista orden nästan framhviskade han och drog djupt efter andan, det rosslade i bröstet, dödsarbetet tycktes börja, de tre personerna betraktade honom oroligt. Leonora tryckte sin panna mot hans kalla, fuktiga händer, regnet hade upphört att falla, de mörka molnen skiljde sig, solen blickade fram med fördubblad glans och trängde sig genom gardinen samt spred ett svagt skimmer öfver rummet. Den sjuke öppnade ännu en gång sina bristande ögon och fäste dem på Margareta, hans läppar rörde sig. — Dödens engel nalkas, — hviskade han, — min väg är ljus, rulla upp gardinen, intet dunkel får hvila öfver min sista stund.

Margareta uppfylde hans önskan och solen spred sig nu med hela sin glans öfver den döendes läger, han såg på Margareta med en tacksam blick, och ett förklaradt leende spred sig öfver hans ansigte.

— Farväl — hviskade han sakta.

Louis och Margareta föllo på knä vid sängen, den senare upplyste långsamt och högtidligt denna vers:

"När dödens engel nalkas
 Och dig till högre verldar för
 Då invid bönen altar
 Dina vänner vara bör
 För att stärka dig på färden
 Igenom dödens dal
 Till dess din själ har hamnat
 I himlens ljusa sal."

En slöja lade sig öfver den döendes ögon, hvilka in i döden sökte Margareta. Ännu några ryckningar och hans själ sväfvade, befriad från all jordisk smärta till ett bättre land. Margareta tillslöt ögonen och Louis upplyfte den svimmade Leonora och bar henne in i angränsande rum, der han med ifriga bemödanden försökte få henne till sans, hvilket äfven lyckades, sedan Margareta kommit honom till hjälp. Leonora drog en djup suck och såg på sina vänner. — Hvilken lång och hemsk dröm, — hviskade hon, — han dog och jag är ensam.

— Nej, han dog icke, hans själ for till ett bättre ställe, lemnande den skröpliga stofthyddan efter sig. Stilla er sorg, lef lyckligt var hans sista önskan, — sade Margareta mildt och tröstande.

Ett gladt skimmer flög öfver Leonoras ansigte, hon slog sina armar kring Margareta och yttrade med värme: — Ni vår fridstifterska, vår medlerska, Gud välsigne er.

Doktorn anlände nu, han frågade hur den sjuke mädde.
 — Han är död, — sade Leonora sorget.

— Jag väntade just det, — svarade han och gick in i sjukrummet, der han en stund betraktade den döde. Derpå sade han till Margareta, hvilken följt honom in för att rulla upp gardinen, så att han bättre skulle kunna se.

— Han ser lycklig och nöjd ut, var han det äfven när han dog?

— Ja, så lycklig, som en döende kan vara, — svarade Margareta.

Doktorn kastade en blick på dörren, derpå vände han sig till Margareta:

— Utan tvifvel vet ni att förhållandet mellan de båda makarne ej var godt på senare tiden.

— Ja, jag vet det, men allt är nu godt igen, fridens och försoningens engel spridde glädje öfver hans sista stunder.

— Frid vare med honom, bifogade doktorn, skref en dödsattest och tog sedan afsked, hvarvid han hjertligt tryckte Leonoras hand och sade några tröstande och uppmuntrande ord.

Dagen derpå reste Margareta åter hem, sedan hon tagit ett rörande farväl af Leonora, hvilken bad henne stanna öfver begrafningen, men Margareta ville det ej.

TRETTONDE KAPITLET.

En oväntad friare.

Ett år har förgått sedan ofvannämnda händelse. Något anmärkningsvärdt hade under denna tid ej händt annat än att Leonora varit på besök hos patron Hjort under sommaren och var alldeles förtjust i Margaretas föräldrar. Margareta hade på allt sätt öfverskytt hennes fel och framställt henne såsom en i grund och botten god och ädel menniska. Margaretas ord kommo ej heller på skam, ty Leonora hade efter den sorg, hennes hjerta genomgått, blifvit betydligt förändrad, så att Margaretas föräldrar funno henne mycket enkel och älskvärd.

Vintren förgick snart och våren kom med lif och glädje åt hvarje sorgset hjerta.

Det var den nionde juni på morgonen och solen blickade lekfullt mellan trädens löf. Några nyckfulla solstrålar upp-

sökte några nyutslagna blommor, i hvilkas kalkar daggdropparne blixtrade. Jesie gick nedanför på terassen och vattnade blommorna, hon stördes plötsligt i sitt arbete af en djnp, manlig stämma, som yttrade:

— God morgon, mitt vackra barn!

Jesie vände sig om. framför henne stod en hög, ståtlig man och betraktade henne leende. Jesie rodnade lätt och neg.

— Hvad heter du, min lilla vän, — fortsatte den främmande.

— Jesie, herre! — svarade denna och log så att de skålmska groparne i hennes kinder syntes. Den främmande gick henne närmare, han syntes alldeles förtjust i den unga, glada flickan.

— Hos hvem är ni, min vackra ros, — frågade han och smekte hennes ljusa lockar.

— Hos patron Hjort.

— Är mamsell Hjort hemma?

— Ja, herre.

— Jag skulle gerna vilja tala vid henne ostördt, kan ni föra mig till henne?

— Ja utan tvifvel, herre, följ mig; mamsell Margareta sitter här borta i bersån.

Jesie gick och den främmande följde henne. Några ögonblick senare stodo de i bersåen. Margareta var så ifrigt sys-selsatt med att brodera en dyna, att hon ej såg de ankommande.

— En herre önskar tala vid mamsell Margareta, — sade Jesie.

Margareta såg upp, en liflig rodnad betäckte hennes kinder.

— Baron Gyllenörn! — utbrast hon, lade ifrån sig arbetet och gick honom till mötes.

— Ni här, — tillade hon något förlägen samt räckte honom handen.

— Ja, mitt hjerta längtade efter er, jag har ej fått tala vid er, sedan den dagen jag besökte er, då ni ännu var i Stockholm. Ni sade mig då, att jag ej skulle få besöka er, förrän

ni gaf mig tillåtelse, och jag har hållit mitt ord, men nu är jag här och ni får straffa mig såsom löftesbrytare, — tillade han skrattande.

— Men en adelsman bör alltid kunna hålla sina löften, så att han ej behöfver något straff, — svarade hon skämtande.

— Visserligen kan ni hafva rätt, men jag skulle då kanhända ha fått vänta i evighet, innan ni beslutit er för att kalla mig. Det skulle ju hafva varit att förkorta mitt lif.

— Så ni kan tala, herr baron, hur skulle ert lif derigenom kunnat förkortas.

— Jo, derigenom, att mitt hjerta dagligen längtade och tränade efter er men ej vågade tillfredsställa sin längtan blott för löftets skull.

— Utan tvifvel menar ni nu icke hvad ni säger, — sade Margareta i lätt förebrående ton.

— Ack, hvarföre skulle jag icke mena, jag som ifrån första stunden jag såg er har älskat och högaktat er, huru gerna skulle jag icke velat rycka er ur den mans armar, som handlade så lågt och uselt emot er, men jag visste att ni ej skulle vilja tro det, och sedan, då ni var fri, hur gerna skulle jag ej genast velat skynda till er och öppna mitt hjerta för er, men jag visste att det skulle strida mot er höga och ädla karakter. Nu, sedan ett år gått till ända, kunde jag dock ej längre dröja, jag reste derföre hit, och nu är jag här för att fråga er om en sak.

— Och den är, — inföll Margareta och såg upp.

— Om ert hjerta är fritt, mamsell Margareta?

— Nej, — svarade hon rodnande.

Baronen ryckte till och betraktade henne ett ögonblick, han kväfde en suck och yttrade lugnt:

— Förlåt frågan, men hvem är den lycklige?

— Den som frågar, — sade Margareta mildt leende och räckte honom handen.

Han tog den, tryckte den mellan sina samt yttrade:

— Men kanhända ni endast skämtar med mig.

— Nej, hvarföre skulle jag det, misstror ni mig kanske derföre att jag säger det så öppet, behöfver jag väl blygas för

de känslor, jag hyser för er, inför Gud rena och heliga, en kärlek som jag ej hyst för någon annan, ty Louis älskade jag aldrig, jag endast hyste en smula tillgifvenhet och medlidande, emedan han visade sig så sorgsen, ty Louis var skicklig i förställningskonsten, och då jag samtyckte att blifva hans hustru, visade han sig så glad och sade sig vara så lycklig, fastän allt endast var hyckleri, men jag vill glömma det och ej vidare tänka derpå.

— Således är min kärlek besvarad, — utropade baronen och slog sin arm om Margaretas lif.

— Ja, — svarade hon rodnande.

— Då finnes det inga hinder i vägen för en förening emellan oss, åtminstone intet från min sida.

— Men mina föräldrar, jag fruktar att de icke skola tillåta det.

— Men om de älska dig, Margareta, så skola de väl ej neka dig den ditt hjerta utvalt.

— De skola säga, att jag kanhända misstagit mig äfven denna gång på er person och mina egna känslor, de skola tro er vara lik Louis.

— Men Margareta, ni känner mig ju och vet, att mitt sinne är fritt från alla fördomar, från all läghet och orättfärdighet, — sade han allvarsamt.

— Jag vet det och ämnar derföre visa mina föräldrar, att det bland adeln finnes verkliga adelsmän, hvilka förstå att uppskatta hvarje människas värde. Stanna här ett ögonblick, medan jag går och förbereder mina föräldrar.

Margareta gick, baronen började promenera på sandgången, väntan syntes lång, men han ville dock hafva tålmod, han lyssnade men ingen hördes komma, han torkade några svettddroppar ur pannan och drog en djup suck. Ändtligen hördes några lätta steg på sandgången. Margareta nalkades, han skyndade henne till mötes och fattade hennes händer.

— Hur är det, — sade han oroligt och betraktade forskande hennes upprörda ansigte.

Hon lutade hufvudet mot hans bröst och ett par klara

tårar banade sig väg öfver hennes kinder. Han slog sina armar omkring henne och yttrade med sorgsen stämma:

— Margareta, hvad betyder detta, skola vi måhända skiljas utan hopp.

Margareta borttorkade tårarne och såg upp med en strålände blick samt yttrade:

— Nej, Gud förbjude det, vi skola icke skiljas, men jag kunde icke beherrska min rörelse, ty min fader var så hård, att jag aldrig sett honom sådan, men min moder, den ömmaste bland mödrar, öfvertalte honom dock. Kom derföre, Wladimir, ty de vänta på oss.

Margareta lade sin hand på hans arm och de följdes åt till föräldrarne, hvilka båda sutto i salongen. Öfver patronens ansigte hvilade ett drag af hårdhet, men öfver fru Gunhilds milda ansigte syntes en viss sorgbundenhet.

Margareta och Wladimir stannade framför dem. Den senare betraktade dem med djup vördnad. Aldrig hade han stått så förlägen inför någon som nu inför Margaretas föräldrar.

Patronen betraktade honom länge, fru Gunhild likaledes, derpå vände hon sig till sin man och såg på honom med en mild, bedjande blick. Deras ögon möttes. Derpå såg han åter på baronen, plötsligen ljusnade hans ansigte, och ett godt leende upplyste hans drag.

Baronens ädla ansigte med de öppna, rena dragen tycktes behaga honom, ty han reste sig upp, räckte honom handen och sade utan omsvep: — jag helsar er välkommen såsom min måg.

En glädjeblixt sköt fram ur baronens mörkblå ögon och med en oförställd glädje fattade han den framräckta handen, tryckte den mellan sina och sade enkelt: — tack! I detta enda ord uttryckte han hela den glädje och tacksamhet, hans hjerta kände.

Ett rop af glädje ljöd från Margaretas läppar, då hon kastade sig i faderns famn, och då denne sade: — är du nöjd nu, — hviskade hon: — ja, älskade fader!

Fru Gunhild öppnade modersfamnen för den derefter länge längtande baron Gyllenörn. Han slöt sig derför med en känsla

af ömhet och vördnad till hennes bröst och yttrade med rörd stämma: — O, ni Margaretas ömma moder, jag känner att ni skall ersätta mig förlusten af den som för tio år sedan dog ifrån mig.

— Jag hoppas det, — sade fru Gunhild mildt och lade sin hand på hans hufvud.

Margareta var nu lycklig, ty den kärlek, hvaraf hennes hjerta länge klappat, hade funnit gensvar. Så hade hon i tysthet låtit den blyga blomman gro på djupet af hennes hjerta och der utveckla sina blad, och nu blomstrade hon i hela sin fägring.

Baron Gyllenörn stannade under sommaren hos sitt blifvande svärfolk. Margareta var hans lycka, hans glädje och stolthet. Jesie, den på hvilken han aldrig sett utan att le, ty när han blickade in i hennes ögon, tyckte han sig se oskuldens goda genius, Jesie utträttade glad och leende sina göromål samt var allas älskling. Fru Gunhild var dock den på hvilken baronen slösade en sonlik ömhet och vördnad, äfvenså med patron Hjort.

Mäster Isak var en för honom outhärlig person, han kunde ej nog få höra hans lärorika tal, och när han blickade in i den gamles klara, ljusblå ögon, tyckte han sig skåda en själ af sin egen själ; ja, med ett ord, baron Gyllenörn trufdes väl i sin nya verld, här var allt så godt, fritt och naturligt, här fans intet hyckleri, här dolde sig ej någon under smilande leenden och smickrande ord.

Äfven patron Hjort tyckte att tiden gick fortare än vanligt, han hade under denna tid i grund och botten studerat sin måg, hvilket ej var svårt, ty hans talesätt var så öppet, så rent och flärdfritt, att patronen fann, att det var som Margareta sade, att han var en sann adelsman.

I oktober reste baron Gyllenörn åter hem, åtföljd af de hjertligaste lyckönskningar och anlände kort derefter till Stockholm.

Här visste ingen, hvar han hade varit, men man gissade, att han varit utrikes. Snart spred sig dock det ryktet, att han var förlofvad — med hvem visste man ej — och detta klin-

gade ej väl hos de familjer, hvilkas döttrar drömt om att få ega den allmänt aktade och bottenrike baron Gyllenörn. Den, som mest förargade sig öfver denna nyhet, var grefvinnan von Fällson och hennes dotter Magda, hvilken skulle lida af kärlekskval, men hvilket i sjelfva verket endast var harm öfver bedragna förhoppningar.

Emellertid, trots allt detta, var man dock ifrig att göra sig i ordning till hans bröllop, till hvilket en stor mängd af den fina verlden var inbjuden. Man anmärkte att det på bjudningskortet stod namnet Hjort. Således var det ingen adelsdam men ändock något ovanligt. De som mest funderade på detta namn var familjen von Fällson, ty namnet Hjort var dem ju så bekant. Skulle det vara möjligt att det kunde vara Margareta Hjort. Nej, de bortslogo denna tanke, han hade ju aldrig talat vid henne, ej ens sett henne, således måste det vara en annan Hjort och dervid blef det.

FJORTONDE KAPITLET.

Det ädla hjertats seger.

Den adertonde januari ingick klar och skinande, och solen höjde sig stolt på en molnfri himmel, under det diamanterna gnistrade på det hvita snötäcket, som betäckte jorden. Det var i dag Margaretas och baron Gyllenörns bröllopsdag, och klockan sex på aftonen hvimlade dennes eleganta våning af bröllopsgäster.

Klockan half sju skulle vigselakten försiggå, man längtade ifrigt efter denna stund, ty alla voro nyfikna att få se bruden. Ändtligen öppnades dörrarne till röda salongen, hvil-

ken varit så hemlighetsfullt tillsluten och gästerna strömmade in. Ett haf af ljus förbländade i början deras ögon, man tyckte sig inträda i himlen, ty der kunde ej vara ljusare. Hela salongen var rikt prydd med blommor och ljus, ett altare öfverdraget med purpursammet, garneradt med guldfransar och prydt med blomsterguirlander, var anbragt i fonden af salongen. En blå tronhimmel var spänd deröfver; på hvilken en rik mängd af stjernor strålade mot ljusens glans; ett sorl af beundran och öfverraskning lopp genom hela mängden, men detta tystnade snart, ty brud och brudgum inträdde nu från motsatta sidan.

Baron Gyllenörn framfördes till altaret af sin ännu levande närmaste släkting, majorskan Adelhorts.

På den sköna bruden, som framfördes af sin fader, riktares allas ögon och beundran intog alla, det hviskades mun från mun: "hon är förtjusande". Margareta var också ovanligt skön, klädningen var af hvit atlas, det rika lockiga håret böljade lik en "gyllne" mantel kring hennes skuldror, läpparne logo och glädjens rosor glödde på hennes kinder, och guld-kronan, som tronade på hennes hufvud, gaf åt henne en drottningens värdighet. Efter henne följde en skara tärnor och marskalkar. I spetsen för dem, närmast bruden, gick en ensam tärna bärande en trearmad ljusstake och en blombukett, och denna tärna var ingen annan än vår lilla Jesie. Derefter följde fru Gunhild och mäster Isak, hvilken på inga vilkor fick utslutas, hade af baronen öfvertalats att infinna sig på Margaretas bröllopsdag, oaktadt han ej ville det. Mäster Isak såg verkligen vördnadsbjudande ut i sin fina svarta drägt, hans höga af ålderdom något böjda gestalt, hans gråa hufvud med den kala hjessan och det långa, nästan hvita skägget gjorde att han liknade forntidens vice män. Han var äfven under aftonens lopp jemte patron Hjort omsluten af en krets af äldre herrar, hvilka med djupt intresse åhörde hans visa och erfarna tal. Emellertid var den högtidliga akten förbi, och alla skyndade fram att lyckönska det lyckliga paret, men längst bort i salongen stodo tvenne personer, hvilka ej tycktes vilja deltaga den i allmänna glädjen.

Det var grefvinnan von Fällson och hennes dotter Magda. De stodo bleka och stela vid hvarandras sida. Plötsligen vidrörde någon grefvinnans arm, hon vände sig om och framför henne stod Louis.

Han såg på henne med en bedjande blick. — Moder, — sade han, — lyckönska henne äfven ni, ty hon förtjenar denna lycka; hvad är rang och rikedom emot ett ädelt hjerta, tänk öfver detta, min mor, och låt det onda fara!

— Ja, du har rätt, Louis, — sade hon, rörd af sin sons ord, — kom äfven du Magda, du får ej längre hysa något hat till honom eller henne, du vet ej hvad hon har lidit, hvad hon har gjort för oss.

— Jag vill göra som du säger, moder!

— Det är rätt, Magda, följ mig!

De gingo nu fram till Margareta och baronen, hvilka stodo omringade af vänner.

Grevinnan var djupt rörd, hon förmådde icke säga något, under tystnad slöt hon bruden ömt i sin famn. Tvenne tårar, hvilka föllo från hennes ögon ned på Margareta sade mera än ord; för bruden voro de äfven mer värda än alla granna fraser denna afton.

Magda steg derpå fram och räckte henne sin hand, men Margareta log mildt och öppnade sin famn. Solen i detta leende smälte isskorporna kring Magdas hjerta och alla onda röster, som hviskade i hennes öra, måste fly, då hon hjertligt slöt Margareta i sin famn och hviskade en varm lyckönskan.

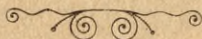
Margareta kände sig nu fullkomligt lycklig ty hon hade vunnit den som mest hatat henne.

Hvilket lyckligt och gladt bröllop! Man superade, skålade, drack och dansade till klockan sex på morgonen, då gästerna började skingra sig och fara hem. De, som bodde långt aflägsset, inbjödös att stanna kvar öfver morgondagen. Så slutade detta ståtliga bröllop, om hvilket man både länge och väl talade.

Fram emot våren gjorde de nygifva en utrikes resa, vid återkomsten inbjödös de till tvenne bröllop, det ena mellan Louis och Leonora, det andra mellan Magda och en major

Lilienfelt, hvilken formerat bekantskap med henne på Margaretas bröllop.

Vi önska nu till sist lycka och glädje samt vilja endast tillägga ett par ord om Willie, som tio år senare, efter att hafva utstått många faror och frestelser, blifvit kapten och förde eget fartyg, hvilket lyekan, i förening med trohet och pålitlighet jemte en fast förtröstan på Gud, gifvit honom.

Folk-Tidningen

1. 20
1. 00
5. 17
0. 20

Subscription price for 1908

Subscription price for 1908

Subscription price for 1908

Subscription price for 1908

Folk-Tidningen,

som utgifves i Göteborg en gång i veckan i stort *7-spaltig format*, är **Sveriges billigaste tidning.**

Prenumerationspris:

Helt år	1: 20
Tre kvartal	1: 00
Halft år	0: 75
Ett kvartal	0: 50

Postarvodet inberäknadt.

Lösnummerpris: 3 öre, för landsorten 5 öre.

Prenumeration mottages på alla postanstalter i riket.

FOLK-TIDNINGENS artiklar i politiska och fosterländska frågor, omsorgsfullt valda och rikhaltiga notisafdelning, följetongens förträffliga och spännande romaner, samt för öfrigt utmärkta innehåll, gör den obestriddigen till landets bästa veckotidning.

FOLK-TIDNINGEN, som har stor läsekrets inom alla samhällsklasser af den köpstarka befolkningen är för hrr affärsmän fördelaktigaste annonstidning.

Redaktion och Expedition,
Drottninggatan 11, Göteborg.

OBS!

Sveriges * * * * *

billigaste tidning.